

TÂM THU

Phản ánh về sự tồn tại của các công văn nhìn nhận và chỉ đạo sai trái về Pháp Luân Công tại Việt Nam, sự thật xung quanh cuộc bức hại môn tu luyện này cùng một số vấn đề quan trọng liên quan.

Gửi tới: Ông Nguyễn Phú Trọng, hiện là Tổng Bí thư của Đảng Cộng sản ở Việt Nam cùng toàn thể người dân Việt Nam.

Tôi tên là: Đào Ngọc Tú. Thẻ căn cước công dân: 030089001352

Quê quán: xóm Đại Giang - Bình Hàn - Cộng Lạc - Tứ Kỳ - Hải Dương.

Số điện thoại: 0974.459.209

Trình độ: tốt nghiệp Đại học Thủy Lợi Hà Nội.

Nghề nghiệp: kỹ sư Thủy văn và Tài nguyên nước.

Facebook: <https://www.facebook.com/daongoctu2208>

Lý do, mục đích

Cũng là một công dân của nước nhà, thực hiện quyền và nghĩa vụ của mình tôi gửi thư này phản ánh về vấn đề Pháp Luân Công tại Việt Nam, về sự tồn tại của các công văn nhìn nhận sai về Pháp môn và sự thật xung quanh môn tu luyện này cùng một số vấn đề liên quan.

Con người từ khi sinh ra đã được tạo hóa ban cho được tự do tư tưởng. Pháp Luân Công dạy *Chân - Thiện - Nhẫn* việc con người tin và hành xử theo là thuộc về quyền tự do tín ngưỡng. Con người sống vốn có Đạo làm người. Đạo luật, pháp luật cũng là do con người đặt ra, nói Đạo luật cũng vì trong luật có Đạo (như luật Hồng Đức của Việt Nam). Nếu trong luật không có Đạo thì không còn là Đạo luật, pháp luật sinh ra phải là để duy hộ điều thiện, cũng phải phù hợp với điều ước quốc tế, phù hợp lòng dân, vì thế tín ngưỡng *Chân - Thiện - Nhẫn* của Pháp Luân Công đối với mỗi quốc gia thì không thể nói cấm hay không cấm. Hiến pháp và Pháp luật Việt Nam cũng là không can thiệp vào môn tu luyện này. Thế nhưng, nhiều nơi lại tồn tại các công văn sai trái về Pháp môn, âm thầm chỉ đạo ngăn cản người dân tu luyện, trên báo đài, tivi xuất hiện những bản tin lừa người Việt Nam: bôi nhọ, chụp mũ, gán ghép, đánh đồng Pháp Luân Công là “trái phép”, “tà đạo”. Nhiều học viên Pháp Luân Công khi tu luyện có ban ngành đến nhà làm công tác “dân vận”, gây áp lực, khiến cuộc sống gia đình họ đảo lộn, thậm chí vì thế mà chồng đánh vợ, cha đánh con, lại có nơi học viên bị côn đồ đánh, có nơi bị ném mắm tôm, trứng thối, hun khói, phun nước, có nơi phát loa vu khống, có nơi cho công an ra khỏi ngành chỉ vì họ tu luyện và hướng dẫn người dân tập Pháp Luân Công như trường hợp anh Đàm Mạnh Toàn ở Bắc Kạn. Có nơi học viên bị cưỡng chế đưa về đồn như ở Nha Trang, khi ra họ kể là bị đánh đập, sốc điện,... đây mới chỉ là những việc nhiều người biết.

Nhận thấy việc người dân cải thiện sức khỏe, tu dưỡng đạo đức vốn là điều đáng mừng, có lợi cho nhà nước, nên nhiều người cũng thắc mắc không hiểu những sự việc trên.

Trên thế giới hiện nay có Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) đang đàn áp Pháp Luân Công. Theo tin tức cập nhật hàng ngày trên mạng Minhhué.net cho biết cuộc bức hại vẫn đang tiếp diễn. Một tám thảm kịch đã và đang diễn ra ở Trung Quốc, hơn 1,4 tỷ người bị tước quyền tự do tín ngưỡng, nhiều người cũng nghĩ mình không liên quan vì không tu luyện Pháp Luân Công nhưng nhiều trường hợp người nhà của họ đã bị ĐCSTQ tra tấn, giết hại. Khó tin rằng trên đời có một Đảng cầm quyền mở cấp nội tạng người dân, nhưng đó đúng là sự thật đang diễn ra. ĐCSTQ cũng bán nội tạng lại cho chính người Trung Quốc mà họ không hề biết, nhiều gia đình tan nát, còn người phải chấp hành theo mệnh lệnh của ĐCSTQ và những người hòa theo thì đã và đang gặp phải báo ứng, đạo đức xã hội cũng sụp đổ kéo theo vô vàn hệ lụy. Tất cả những việc đó ban đầu chỉ là những tuyên truyền trong nội bộ, trên tivi và những tuyên truyền đó hôm nay lại xuất hiện trong nội bộ ở Việt Nam, xuất hiện trên tivi, loa phóng thanh,...

Vậy thì Pháp Luân Công rút cuộc là gì? có giống như những lời ĐCSTQ tuyên truyền, ĐCSTQ rút cuộc là gì và tại sao lại đàn áp Pháp Luân Công,... thiết nghĩ những điều này cần thiết phải đưa ra để cho đông đảo mọi người cùng biết nên tôi gửi lá thư này với tâm huyết, trách nhiệm và nguyện vọng của mình cố gắng đưa ra thông tin khách quan còn lựa chọn giữa Chính - Tà, Thiện - Ác thế nào là ở mỗi người. Có thể một số điều không phù hợp với quan điểm của một số người nhưng nếu thoát ra ngoài tất cả để nhìn nhận vấn đề thì sẽ phân biệt được tốt xấu, đúng sai, không mắc phải sai lầm. Sự thật trước sau vẫn là sự thật và cần được tôn trọng. Có câu “minh chân tướng đặc phúc báo”, vậy chân tướng này thành tâm gửi đến người đọc.

Nội dung

Cùng tìm hiểu một chút về tu luyện và Pháp Luân Công.....	3
Phần I: Phản ánh vấn đề trong các công văn hiểu sai Pháp Luân Công	5
Phần II: Sự thật xung quanh môn tu luyện Pháp Luân Công	7
1. ĐCSTQ vu khống và đàn áp Pháp Luân Công như thế nào?	7
2. Nguyên nhân ĐCSTQ đàn áp Pháp Luân Công.....	9
3. Phản đối tội ác mở cấp nội tạng, vạch trần bản chất giả-ác-đầu của ĐCSTQ có phải là làm chính trị, phản động?	27
Phần III: Những điều cần biết và sự lựa chọn của chúng ta	29
1. Tại sao người Trung Quốc không nhận ra bản chất của ĐCSTQ ?.....	29
2. Ra lệnh cho người khác nói xấu, bức hại Phật Pháp chính là đang làm hại họ và hại chính mình.....	30
3. Lựa chọn nhân sinh: theo mệnh lệnh sai trái hay lương tâm và pháp luật?	31
4. ĐCSTQ đối xử thế nào với các thành viên của mình	32
5. Lai lịch, mục đích thật sự và phương thức thực hiện của ĐCSTQ.....	34
6. Sự diệt vong của ĐCSTQ và phong trào tam thoái.....	41
Lời Kết	44

Cùng tìm hiểu một chút về tu luyện và Pháp Luân Công

Thăm sâu trong con người luôn khao khát truy tìm chân lý, nguồn cội và ý nghĩa nhân sinh, đôi khi chúng ta vẫn tự hỏi: *Tôi là ai? Tôi từ đâu đến? Tại sao tôi lại khổ thế này? Làm sao để hạnh phúc? Có hay không số phận? cuộc sống lẽ nào chỉ là sinh ra, lớn lên, khổ đau, bệnh tật rồi chết đi; chết có phải là hết? Mục đích, ý nghĩa cuộc sống rút cuộc là gì?...* Những câu hỏi đó vẫn luôn là tiếng thở dài từ khi xuất hiện con người đến nay và nó chỉ có thể được tìm thấy thông qua tu luyện. Vì thế có nhiều người đã lên núi cao, vào rừng sâu, đi khắp nơi tìm Đạo.

Tu là tu sửa, tu tâm là sửa bỏ tâm xấu,... Luyện là rèn luyện, tôi luyện, khổ luyện... Tu luyện cần có một phương pháp và một minh sư chân chính để chỉ dẫn và người tu cần có một trái tim thành kính, có đức tin, muốn tu thì tu, tin trước thấy sau chứ không có điều kiện như khoa học là phải thấy trước mới tin. Con người cũng không ai toàn vẹn, việc tu luyện trước hết giúp tự hoàn thiện bản thân, khai mở trí huệ, thông qua tu luyện còn có thể thấu hiểu chân lý về ý nghĩa nhân sinh, vũ trụ, thời không và thân thể người ở cảnh giới của mình, đây cũng là khoa học chỉ là đi theo một con đường khác.

Theo Phật gia giảng trong luân hồi chuyển kiếp mà được thân người là điều hiếm hoi, được làm người mà lại được sống vào lúc Chính Pháp khai truyền lại là vô cùng trân quý, may mắn. Sự xuất hiện của Chính pháp thường là có dự ngôn từ trước hay điểm báo tại nhân gian. Người chân tu đặt tâm học Đạo được ngộ ra từ Pháp lý, qua trải nghiệm của bản thân cũng có thể cảm nhận được. Khi Chính Pháp truyền ra, đạo đức xã hội dần được phục hồi, nhân gian xuất hiện nhiều kỳ tích, vạn vật reo vui,... Tuy vậy vì người ta có ngộ tính, duyên phận khác nhau nên có người tin và không tin, thậm chí nhắm mắt phản đối nhưng về sau ai cũng sẽ biết. Ngoài ra, khi Chính pháp khai truyền ma quỷ cũng xuất động can nhiễu. Trong lúc giao phong chính tà ai phân biệt được Thiện ác, tốt xấu, hành Thiện, có lựa chọn đúng đắn đều có phúc báo.

Hình thức của tu luyện có thể là vào núi sâu, hang động, đi chùa, đi nhà thờ sám hối, đi hành khất hóa duyên, hay tu tại gia..., có thể lập tôn giáo hay không thành lập. **Đặc điểm** có thể là công pháp chỉ tu tính, chỉ chú trọng tu mệnh hay tính mệnh song tu. **Phạm vi** phổ truyền hoặc đơn truyền. **Về lối tu**, nhiều người biết đến tu Đạo có 3 nghìn 6 trăm lối tu, còn về tu Phật có 8 vạn 4 nghìn Pháp môn, trong Phật giáo có vài Pháp môn đi theo hình thức tôn giáo. Mỗi Pháp môn có đặc điểm, hình thức khác nhau nhưng mục đích là giống nhau.

Vào tháng 5 năm 1992, Pháp Luân Công được Sư phụ Đại Pháp truyền xuất ra tại thành phố Trường Xuân, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc (Pháp Luân Công là một trong 8 vạn 4 nghìn pháp môn tu luyện của Phật gia nhưng không phải Phật giáo từ thời nguyên thủy cho tới thời mạt pháp).

Pháp Luân Đại Pháp (hay Pháp Luân Công) là Phật Pháp, là công pháp tu luyện Phật Gia thượng thừa tu luyện giữa đời thường. Pháp môn lấy [việc] đồng hoá với đặc tính “Chân Thiện Nhẫn” của vũ trụ làm căn bản, lấy đặc tính tối cao của vũ trụ làm chỉ đạo, là chiếu theo nguyên lý diễn hoá của vũ trụ mà tu luyện. (xem thêm tại <http://vi.falundafa.org> ^[1])

Pháp Luân Đại Pháp là công pháp tính mệnh song tu bao gồm cả tu và luyện.

Tu là tu tâm tính, đồng hóa với đặc tính *Chân - Thiện - Nhân* của vũ trụ. Luôn luôn hướng nội^[1] tìm thiếu sót ở bản thân, thay đổi quan niệm, sửa, bỏ đi tâm không tốt,...

Chân - Thiện - Nhân mà Pháp Luân Công giảng có nội hàm uyên thâm, trong mỗi chữ lại cũng có ba chữ, dưới đây chỉ là nghĩa bề mặt:

- **Chân (真)** – Chân thật, chân thành, chân chính, chân lý, thuần chân,...
Nói thật, làm thật, làm sai thì nhận lỗi. Trái với Chân là **Giả**, bao biện, lấp liếm, giáo hoạt,...
- **Thiện (善)** – Lấy Thiện đãi người, cảm thông, vô tư,... Nói gì, làm gì cũng nghĩ cho người khác trước,.... Trái với Thiện là ích kỷ, vị tư, **Ác**, tật đố, hận, tranh...
- **Nhẫn (忍)** – Nhẫn nại, kiên trì, cẩn thận, bình tĩnh, khoan dung, làm chủ bản thân,...
Trái với Nhẫn là hấp tấp, bực tức, nóng giận, **Đấu**,...

Pháp lý của Đại Pháp chỉ đạo tu tâm tính được trình bày trong cuốn “Chuyển Pháp Luân”, sách hiện đã được dịch ra 38 ngôn ngữ.

Luyện: tức là thông qua 5 bộ công pháp để tu mệnh, gồm cả động công và tĩnh công, được trình bày trong cuốn “Đại Viên Mãn Pháp”. (Xem tại <http://vi.falundafa.org>)

Tu luyện Pháp Luân Công có gì tốt?

Tu luyện Pháp Luân Công là Đại Đạo vô hình, **trực chỉ nhân tâm**; người trẻ tuổi có thể vẫn kết hôn, ăn chay ăn mặn là tùy kỳ tự nhiên, dù ở chùa hay ở nhà cũng không tách ly khỏi xã hội đời thường, cũng có công tác xã hội và gia đình; không thu phí - nhận quà - quy y - bái sư - ghi danh - kể thưởng, không phân biệt giới tính tuổi tác, địa vị sang hèn, muốn học thì học, không học thì đi, ai ai cũng đều học được,...

Tính mệnh song tu, tu tâm tính giúp đỡ khổ tâm, đỡ làm khổ người khác. Luyện thân giúp đỡ khai kinh mạch, lưu thông khí huyết, cơ thể khỏe mạnh,... Việc tu ở đây cốt lõi là tu tâm, dầu có sở hữu nhiều tiền tài đến mấy cũng vẫn có thể tu. Nhiều người nhờ tu luyện còn tiết kiệm được tiền thuốc, không trở thành gánh nặng cho gia đình, lại có sức khỏe để làm ra của cải, vật chất.

Pháp Luân Công còn có nhiều điểm tốt nữa: Pháp luyện người, tu luyện chủ ý thức,...

Sau một thời gian tu luyện nghiêm túc nhiều người nói rằng thân thể họ trở nên nhẹ nhàng, tư tưởng thoải mái, giấc ngủ ngon, da dẻ sáng, mịn và trẻ ra nhiều tuổi, tâm tính hơn nên xử lý mọi việc tốt hơn, nhiều người tìm lại sự bình an trong tâm hồn, điều mà họ đã đánh mất từ lâu. Có người nói họ thực sự hiểu thế nào là hạnh phúc khi đồng hóa với *Chân - Thiện - Nhân*. Có người làm kinh doanh hành theo nguyên lý *Chân - Thiện - Nhân* và thấy doanh nghiệp của mình bền vững, ổn định, phát triển hơn.

Trong một gia đình, dòng họ mà có một người tu luyện tốt thì nghiệp lực của người thân cũng được tiêu giảm, quanh người tu luyện có trường năng lượng của Phật gia nên người xung quanh cũng được thụ ích,... Nhiều phụ huynh có con em học Pháp Luân Công và các em biết tự quản mình, tránh xa tệ nạn. Nhiều người nhờ tu mà khỏi bệnh, tuy nhiên đó không phải là mục đích của tu luyện, Pháp Luân Công không phải để trị bệnh. Mục đích của tu luyện là tu xuất ra bản tính lương thiện đang bị vùi lấp của con người, phản bổn quy chân.

Pháp Luân Công là Phật Pháp, truyền ra cũng là để độ nhân. Ai cũng có thể tu luyện, cũng có thể học để làm người tốt hơn.

[1] Hướng nội có nội hàm thâm sâu, theo ý hiểu của người viết đại ý là nhìn lại mình, tìm nguyên nhân ở bản thân xem có vấn đề, thiếu sót, tâm chấp trước, ma tính,... gì không, có gì chưa phù hợp với *Chân - Thiện - Nhân* không,... hay như là nhìn thấy cái xấu của người khác thì xoay trở lại xem mình có cái đó không,... từ đó cải thiện bản thân trở lên tốt hơn. (ở đây chỉ là nhận thức hạn chế của cá nhân để người đọc dễ hiểu về tu tâm)

Tại Trung Quốc, ĐCSTQ có câu “*Đảng ta luôn luôn đúng*” thế nhưng Pháp Luân Công là thế nào lại không phải do Giang Trạch Dân hay tivi của ĐCSTQ quyết định.

Tại Hội Sức khỏe Đông Phương năm 1992, 1993 Pháp Luân Công nhận được các danh hiệu cao quý nhất như: “*Minh Tinh Công phái*”, “*thúc đẩy tiến bộ khoa học*”,... Năm 1998 cục thể thao nhà nước kết hợp với giáo sư, chuyên gia y tế điều tra 12.553 học viên thì tỷ lệ là 97,9% cải thiện sức khỏe, 77,5% phục hồi hoàn toàn. Theo một báo cáo điều tra về Pháp Luân Công năm 1998, nguyên Chủ tịch Quốc hội Trung Quốc - Kiều Thạch cũng khẳng định: “*Pháp Luân Công đối với đất nước và nhân dân chỉ có trăm điều lợi mà không có một điều hại*”.

Ở Việt Nam hiện có hàng ngàn người đang thu được lợi ích từ Pháp Luân Công. Còn trên thế giới hiện có khoảng hơn 100 triệu người đang theo học. Chính phủ và các tổ chức của hơn 100 quốc gia, vùng lãnh thổ đã tặng cho Pháp Luân Công trên 3000 bằng khen. Tại Ấn độ nhiều nơi được đưa vào dạy trong trường học, trường cảnh sát. Tại Mỹ có trường Đại học đã chính thức đưa Pháp Luân Công vào chương trình dạy, tại Canada còn có “tuần Pháp Luân Đại Pháp”, “tháng Pháp Luân Đại Pháp”,.... (dưới đây là tổng hợp hơn 100 bài chia sẻ của người Việt Nam, nhiều bài có số điện thoại địa chỉ liên hệ: <http://bit.ly/2N5DR48>)

Pháp Luân Công là tốt, cũng là điều đã được khẳng định trên toàn thế giới. Sau đây là các phần tiếp theo.

Phần I: Phản ánh vấn đề trong các công văn hiểu sai Pháp Luân Công

Các công văn đều có các ý chung nói rằng *Pháp Luân Công trái phép, gây mất ổn định* và chỉ đạo để *vận động nhân dân tham gia đấu tranh*,... Mới đây nhà nước phát hiện 5600 văn bản trái pháp luật trong năm 2017, có thể là vẫn còn chưa tính các công văn liên quan đến Pháp Luân Công, ở đây tôi lấy công văn số 4002 của một địa phương tại Việt Nam làm đại diện để phản ánh, nhằm tránh hiểu nhầm không đáng có giữa những người phải chấp hành nhiệm vụ và người tu luyện Pháp Luân Công, và để người dân cùng biết.

Điểm thứ nhất:

Về **quyền tự do tín ngưỡng**, trong điều 24 Hiến Pháp 2013 có ghi:

1. Mọi người có quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo, theo hoặc không theo một tôn giáo nào. Các tôn giáo bình đẳng trước pháp luật.

2. Nhà nước tôn trọng và bảo hộ quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo.

3. Không ai được xâm phạm tự do tín ngưỡng, tôn giáo hoặc lợi dụng tín ngưỡng, tôn giáo để vi phạm pháp luật.

Tín ngưỡng tạm hiểu là tin theo và ngưỡng mộ một người, một vị Thần, một lý thuyết, một chủ nghĩa, một tôn giáo nào đó,... Còn **tôn giáo** là một tổ chức có tín ngưỡng, có nơi thờ tự, giáo lý, nghi thức, nghi lễ, kỷ luật,... Tôn giáo là **Chính giáo** nếu tín ngưỡng vào chân lý, hành thiện giúp người và có khả năng độ nhân. Tôn giáo mà tín ngưỡng vào tà thuyết, kích phát ma tính, hành ác hại người thì chắc chắn là **tà giáo** (ví như **Satan giáo**,...).

Pháp Luân Công không phải tôn giáo nhưng là một môn tu luyện có tín ngưỡng vào *Chân - Thiện - Nhân*, là **Chính tín**, vì vậy trong công văn có đoạn ghi rằng “*tuyệt đối không tin theo Pháp Luân Công trái phép*” là trái với Hiến pháp Việt Nam về quyền tự do tín ngưỡng. Những điều muốn cấm đã được ghi trong Hiến pháp và Pháp luật, nếu không cấm mà cũng coi là *trái phép* thì hít thở cũng là *trái phép* và cả nước cùng nhin thờ. Vì pháp luật không cấm nên việc tu luyện Pháp Luân Công ở Việt Nam là hoàn toàn hợp pháp.

Không phải ai cũng học Pháp Luân Công nhưng nếu ai muốn hay không muốn tu tập môn nào cũng đều là quyền tự do của mỗi người, không thể tước đoạt. Cán bộ, công an của Đảng họ cũng có quyền tự do tín ngưỡng vì đó là nhân quyền - quyền căn bản của con người.

Điểm thứ hai:

Trong công văn có ghi: “*Hoạt động Pháp Luân Công trái phép tiềm ẩn những nguy cơ phức tạp về an ninh trật tự*”.

Người học Pháp Luân Công chân chính luôn hướng nội sửa đổi tính xấu, tật xấu của mình. Tại Việt Nam Pháp Luân Công cũng đã giúp rất nhiều con người sa ngã, lầm lạc hoàn lương. Các hoạt động luyện công tại nơi công cộng cũng là rất hòa ái không gây mất trật tự.

Ở Việt Nam, suốt mấy chục năm qua trên các trang báo hằng ngày tràn đầy những cảnh đau buồn, tệ nạn,..., đến nỗi nhiều người đã thành quen như một loại tin tức giải trí hằng ngày chứ không suy nghĩ sâu thêm xem tại sao lại như vậy, và làm thế nào cho tốt hơn, công an cũng chỉ điều tra ra người phạm tội chứ không điều tra tiếp xem tại sao người ta lại phạm tội, ai là kẻ chủ mưu làm loạn xã hội, gây mất an ninh trật tự.

Nhiều người nói rất nhiều các vấn đề nổi cộm và nhức nhối trong xã hội hiện nay là do chúng ta không giữ được Văn hóa truyền thống mấy ngàn năm nay của tổ tiên dẫn đến tiêu chuẩn đạo đức xuống cấp. Đó là nguyên nhân đáng sợ nhất, chứ không phải vì pháp luật chưa hoàn thiện, chính sách chưa kiện toàn hay dân trí còn chưa cao. Tổ tiên chúng ta coi trọng giáo dục giá trị đạo đức để ngăn ngừa hành vi xấu xảy ra, còn hiện nay là coi nhẹ đạo đức, rồi mới đuổi theo hành vi xấu để xử lý hậu quả. Pháp Luân Công với nguyên lý *Chân - Thiện - Nhân* cũng đang góp phần phục hồi lại tinh hoa của văn hóa truyền thống, đề cao đạo đức. Đó cũng là lý do Chính phủ và các tổ chức tại hơn 100 quốc gia trên thế giới đón nhận, phổ truyền cho dân chúng học đồng thời trao tặng cho Pháp Luân Công hơn 3000 bằng khen, và họ cũng thấy rằng công việc của mình đỡ áp lực hơn, cảnh sát,... công việc cũng nhàn hơn.

Một hoạt động nữa của các học viên Pháp Luân Công là việc tặng tài liệu, thông tin, sách, báo..., thông tin về Đại Pháp và phơi bày cuộc bức hại Pháp Luân Công.

ĐCSTQ mất lương tri đến mức bắt cóc người dân mở sòng lấy nội tạng đem bán. Tuy nhiên những người có trách nhiệm, những người muốn lên tiếng ở nước ta vẫn phải im lặng. Trái lại nhiều nơi đã không lên án hay cảnh báo lại còn bôi nhọ Pháp Luân Công.

Trong câu chuyện này có một sự im lặng đáng sợ! Có câu “*cháy nhà hàng xóm bình chân như vại*”. Ở một đất nước chiếm khoảng 1/5 dân số thế giới, khi chính tín và đạo đức của con người nơi đây bị trừ dập thì cái ác sẽ có cơ hội lên ngôi: Hàng giả, hàng nhái, ma túy, thực phẩm hóa chất độc hại, xả thải gây ô nhiễm..., do bộ phận xấu người Trung Quốc làm ra sẽ phát tán, ngập tràn khắp thế giới mà còn lôi kéo, cấu kết với người bản địa cầu tài hại mệnh, 18 năm qua cũng không biết bao nhiêu người vì thiếu thông tin đã sang Trung Quốc “du lịch ghép tạng”, còn có nguy cơ người Việt Nam đặc biệt là trẻ em bị bắt cóc, bán sang Trung Quốc lấy nội tạng. Người Việt Nam khi cấy ghép thận, giác mạc,... nếu không minh bạch người cho cũng dễ vô tình tiếp tay cho cái ác.

Nếu chỉ vì muốn tốt cho người khác, vì nghĩa đồng môn mà cứu người, vạch trần để ngăn chặn tội ác tràn sang nước ta, cảnh báo để người Việt Nam không sang Trung Quốc ghép tạng hay để con người thấy rõ bản chất của bất kỳ tổ chức nào hại người phỉ báng Phật Pháp,... đều là việc vô cùng ý nghĩa, không có gì sai trái. Còn tu học hay không, lựa chọn giữa thiện ác thế nào là ở mỗi người, cũng không thể lôi kéo được.

Làm việc thiện vốn là việc phổ biến. Ngoài đời sống vật chất con người còn có đời sống tinh thần. Có người làm hiệp sĩ bắt cướp, có người đi phát cháo tình nguyện, có người đi giúp đỡ dân nghèo, dân oan, ủng hộ đồng bào lũ lụt,... và làm được việc gì tốt cũng mang lại hạnh phúc, ý nghĩa cho cuộc sống, phúc cho dòng họ. Ở đâu cũng có người tốt xấu, nhiều người ghét người Trung Quốc nhưng thực ra họ cũng đang là nạn nhân, bị ĐCSTQ lãnh đạo, lừa, ép, giết hại,...

Các hoạt động phát tài liệu, thu thập chữ ký, phát video, băng rôn áp phích lên án ĐCSTQ,... cũng là đang diễn ra trên khắp thế giới, dựa trên *quyền tự do chia sẻ và tìm hiểu thông tin*, không phải là tuyên truyền “trái phép” hay “vi phạm luật xuất bản”. Như việc ai thấy cháy nhà thì hô lên, không thể nói làm thế là “mất trật tự đô thị”, “trái phép”, nếu phải chờ “xin phép” xong mới được hô hoán thì có lẽ nhà cũng đã cháy xong, thì luật đó là luật vô Đạo. Tội ác này của ĐCSTQ đã diễn ra suốt 18 năm nay, đến bây giờ vẫn có nơi nói việc lên án là “trái phép” và còn “mời” về làm việc, yêu cầu viết tường trình, ký cam kết, trong trường hợp này người dân có quyền không hợp tác vì không làm gì sai pháp luật. Pháp luật cũng nói thấy chết mà không cứu là có tội, thờ ơ, vô cảm, tiếp tay hay cản trở việc vạch trần tội ác cũng chẳng khác gì kẻ ác. Việc ép người dân viết cam kết là tự dùng dây buộc mình với tội ác của ĐCSTQ, cũng là đang trợ giúp cho ĐCSTQ hành ác.

Điểm thứ ba:

Công văn có đoạn “*phát huy sức mạnh của cả hệ thống chính trị từ thành phố đến cơ sở, huy động các lực lượng chức năng, ban, ngành, vận động nhân dân tham gia đấu tranh*”.

Pháp Luân Công dạy *Chân - Thiện - Nhân* là điều tốt cho tất cả mọi người, không làm hại ai nên không ai lại đi đấu tranh với Pháp Luân Công. Dẫu một người không tu luyện, thì họ ở cùng hay làm việc với những người sống theo *Chân – Thiện – Nhân* cũng tốt hơn. Người dân Việt Nam bây giờ đã tinh táo hơn xưa, biết thông tin hai chiều. Nếu tuyên truyền dân vận không đúng thì vừa mang tội sau này sự thật lộ ra lại ảnh hưởng đến uy tín bản thân.

Ai cũng nên làm lành tránh dữ, không nên ra những công văn, chỉ thị, mệnh lệnh, quy chụp, vu khống, tuyên truyền, vận động...; vào hùa bắt bớ, triệu tập, lập biên bản, hành hung, thu giữ tài sản, bôi nhọ, ngăn cản người dân tu luyện Pháp Luân Công,... Thời thế luôn đổi thay, sắp tới khi cuộc bức hại này kết thúc đó còn có thể là bằng chứng tiếp tay cho tội ác chống lại loài người, lưu lại tiếng xấu. Và nếu đúng Pháp Luân Đại Pháp là Phật Pháp thì sắp tới điều đánh mất là điều gì, vì thế không nên tự đặt mình vào chỗ nguy hiểm.

Phần II: Sự thật xung quanh môn tu luyện Pháp Luân Công

1. ĐCSTQ vu khống và đàn áp Pháp Luân Công như thế nào?

Không phải đến năm 1999, mà từ năm 1996 ĐCSTQ đã đưa tin bôi nhọ Pháp Luân Công, đến năm 1997 ĐCSTQ điều tra để tìm lý do cấm nhưng không thấy gì, sau đó lại buộc tội Pháp Luân Công là “tà giáo” và cho Cục An ninh chính trị đi tìm chứng cứ nhưng cũng không có gì. Chính vì Pháp Luân Công hoàn toàn chân chính nên để đàn áp, ĐCSTQ phải vu khống. Không có lý do thì Đảng nghĩ ra lý do, tưởng tượng ra kẻ thù. Thủ đoạn quen thuộc đã được ĐCSTQ tích lũy qua năm tháng đấu tranh là: “**Cái loa đi trước cái gậy theo sau**”.

Tháng 4/1999 tạp chí Cao đẳng Thiên Tân đã đăng một bài miệt thị Pháp Luân Công, các học viên đến Thiên Tân yêu cầu cải chính lại thông tin, 45 người đã bị cảnh sát bắt giữ trái phép. Ngày 25/4/1999 học viên thỉnh nguyện ôn hòa tại Trung Nam Hải yêu cầu trả tự do thì ĐCSTQ lại chụp mũ là “làm chính trị”.

Ngày 10/06/1999, Giang Trạch Dân đã lập ra **phòng 610** - một tổ chức phi pháp kiểu như Gestapo của phát xít Đức, chuyên nhận “khẩu dụ” từ Giang Trạch Dân để bức hại học viên Pháp Luân Công. Vì bất chính, sợ bị lộ, nên chỉ làm việc bằng miệng không ra văn bản, cấm ghi âm, ghi hình. **Pháp luật của Trung Quốc cũng không cấm Pháp Luân Công**, chính Giang Trạch Dân và ĐCSTQ đã chà đạp và vi phạm pháp luật Trung Quốc.

Tiếp tục vu khống để gia tăng đàn áp

Pháp lý của Pháp Luân Công không cho phép tự sát, tự sát là tội sát nhân, nhưng đến tháng 1/2001, ĐCSTQ **giàn dựng vụ Tự thiêu giả tại Thiên An Môn** để vu khống, gán mác “tà giáo” cho Pháp Luân Công rồi trắng trợn tuyên truyền cả trong ngoài nước, vậy mà đã lừa được rất nhiều người, giấy không bọc được lửa, đến tháng 8/2001 thì việc này bị vạch trần tại Liên Hợp Quốc bởi Tổ chức Phát triển Giáo dục Quốc tế (IED), rằng đây là màn kịch do ĐCSTQ giàn dựng để lừa Đảng viên của mình, lừa người dân Trung Quốc và cả thế giới,

Một người là Vương Tiên Đông, “tự thiêu” mà tóc vẫn còn, tư thế ngồi không phải đả tọa mà theo kiểu “giải phóng quân”. Một nạn nhân nữa trong vụ này là cô Lưu Xuân Linh, theo kết quả phân tích từ video quay chậm, cô đã bị đánh mạnh vào đầu và chết ngay tại hiện trường đám cháy. Con gái cô là cháu Lưu Tư Ảnh, 12 tuổi, cùng mẹ tham gia vở kịch, ĐCSTQ nói cô bé bị bỏng rất nặng và đã bị giải phẫu thanh quản, nhưng 4 ngày sau đã có thể trả lời phỏng vấn của đài truyền hình trung ương thậm chí còn có thể hát, điều mà theo y học là không thể xảy ra, tới ngày 17/3/2001 cô bé Lưu Tư Ảnh chết một cách bí ẩn tại bệnh viện.

Tại Trung Quốc, do bị ĐCSTQ **kiểm soát thông tin** nên hầu hết mọi người đều không biết sự thật, vụ tự thiêu được tuyên truyền liên tục trên truyền hình, báo chí,... để kích động hận thù, thậm chí được đưa vào sách giáo khoa “giáo dục tư tưởng và đạo đức”, sách chính trị để lừa dối, đầu độc học sinh. ĐCSTQ tiếp tục lừa dối, xúi bẩy, **vận động nhân dân tham gia đấu tranh**, khi thấy chính quyền của họ và người dân đã mắc lừa và hùa theo thì tăng cường bắt người, cướp tài sản, đưa vào nhà tù, trại tập trung,... tra tấn đánh đập, gây sốc điện, đóng cọc sắt vào bàn tay, tiêm thuốc độc hủy thần kinh, buộc dây thừng vào chân rồi dùng xe máy kéo lê đến chết,... Thâm độc hơn ĐCSTQ thực hiện **chính sách liên đới** tới thân nhân, trường học, nơi công tác, địa phương,... khiến nơi nơi vì sợ cấp trên, sợ liên lụy, vì lợi ích mà trở thành bất Hiếu, bất Nhân, bất Nghĩa: đuổi việc, xa lánh, ngăn cấm, giám sát..., quay lưng lại với người tu. Nhiều con học viên bị đuổi học, nhiều em nhỏ lang thang vô gia cư.

Đỉnh điểm của tội ác là mổ cấp nội tạng sống học viên Pháp Luân Công bán lại cho chính người dân Trung Quốc và thế giới theo các đơn đặt hàng^[2]. Chính vì có kho nội tạng sống nên ghép thận ở Trung Quốc có thể chỉ đợi 1 tuần, trong khi đó ở Mỹ có thể tới hàng năm. Theo các báo cáo số người bị mổ cấp nội tạng sống lên tới hàng vạn đến hàng triệu người. ĐCSTQ còn lấy thi thể học viên Pháp Luân Công để nhựa hóa (như ở nhà máy thi thể tại Đại Liên) kể cả trẻ sơ sinh, bào thai. Nhiều năm qua các thi thể này bị đem đi triển lãm khắp thế giới (ở Việt Nam, triển lãm tại nhà văn hóa thanh niên TP.HCM ngày 21/6/2018).

Đến nay ĐCSTQ vẫn lừa dân, bao nhiêu cái tốt thì giấu đi, thủ đoạn tuyên truyền cũng biến hóa nhiều chiêu số như tấn công rầm rộ khí công giả trên tivi, báo đài, rồi gán ghép với Pháp Luân Công. Ban tuyên giáo sau đó thậm chí chỉ cần tuyên truyền bôi nhọ khí công Mật tông Tây Tạng thì người dân liền phụ họa, liên tưởng, móc nối sang Pháp Luân Công, vì có chung từ “khí công”. Họ nghĩ mình suy luận logic nhưng là bị ĐCSTQ “định hướng dư luận” do bị nhiễm văn hóa đánh đồng, chụp mũ. Thực tế là có rất nhiều người vì danh, lợi giả mạo Mật tông Tây Tạng và Pháp Luân Công cũng không liên quan gì với Mật tông Tây Tạng.

2. Nguyên nhân ĐCSTQ đàn áp Pháp Luân Công

Có một điều dễ nhận thấy là tại sao chính phủ và người dân khắp thế giới ủng hộ Pháp Luân Công còn ĐCSTQ lại bức hại, lẽ nào ĐCSTQ văn minh hơn thế giới, đó chẳng phải là Đảng này có vấn đề, bởi lẽ Giang Trạch Dân và ĐCSTQ không phải vì dân mà là vì độc tài thống trị của tổ chức, trục lợi của các cá nhân và vì bản chất của ĐCSTQ trái ngược với *Chân-Thiện-Nhẫn* nên mới thấy khó chịu.

Ở tòa án nếu muốn kết án ai thì cần đưa ra bằng chứng, xét xử đối thoại công khai. Ngày xưa Bao Công xử án trước khi khai đao cũng hỏi "*bốn phủ xử như thế, người đã tâm phục khẩu phục chưa?*", "*người còn gì để nói không?*". Nếu hỏi ĐCSTQ tại sao đàn áp học viên Pháp Luân Công, nó không bao giờ dám đối thoại, cũng không cho người ta chỗ để nói nữa, hỏi mà không trả lời được thì là bất chính, rõ ràng là vi phạm pháp luật, là hành vi của lưu manh, khủng bố.

Nhiều người thắc mắc Pháp Luân Công tốt như vậy tại sao lại bị đàn áp. Có một thực tế là: "*người tốt không phải lúc nào cũng được đối xử tốt*". Trước đây ĐCSTQ đã giết rất nhiều người và họ cũng không hề phản đối Đảng hay làm gì nên tội mà họ còn là những tinh anh văn hóa. Trong thời gian Pháp Luân Công hồng truyền tại Trung Quốc (1992-1999), xã hội ngày một tốt đẹp: học Pháp Luân Công, nhiều người có quyền chức không còn nhận hối lộ, con cái hiếu thuận cha mẹ, học trò kính trọng thầy cô, các giá trị đạo đức được đề cao, chi phí y tế giảm, xã hội ổn định,... có thời điểm 30% Đảng viên học trong đó có nhiều cán bộ cấp cao của Đảng, cả Trung Quốc có 100 triệu người học. Lẽ ra nhiều người tốt thì càng tốt nhưng Giang Trạch Dân và ĐCSTQ lại sợ đông người tốt.

Một khi ĐCSTQ muốn làm hại ai nó có thể nghĩ ra nghìn lý do, nhưng đều là lừa dối che đậy lý do thật. Vì ĐCSTQ không đưa ra được lý do chính đáng tại sao tuyên truyền lừa dối, đàn áp Pháp Luân Công ? nên người ta đành thay ĐCSTQ đưa ra một số nguyên nhân:

Nguyên nhân 1: Sự đổ kỵ của Giang Trạch Dân

Khi Sư phụ của Pháp Luân Công giảng Pháp, ngồi dưới hội trường mấy nghìn người là đủ thành phần từ giáo sư, tiến sĩ, quan chức cấp cao của Đảng..., cho đến nông dân. Còn Giang Trạch Dân lại không được Đảng viên và dân chúng coi trọng. Giang Trạch Dân hết sức đổ kỵ và đã bày mưu, phát động, khống chế, lợi dụng chính quyền của ĐCSTQ để gây ra cuộc đàn áp, thông qua đó củng cố vị thế, kéo bè kết cánh, thâm đoạt quyền lực về mình.

Vậy còn ĐCSTQ, tại sao lại sợ Pháp Luân Công?

Nguyên nhân 2: Khác biệt về ý thức hệ

ĐCSTQ cũng đổ kỵ và hết sức hoang mang giống như Giang Trạch Dân. **Khi ngày càng nhiều Đảng viên và dân chúng tin vào nguyên lý của Pháp Luân Công thì họ sẽ biết các nguyên lý của ĐCSTQ là độc ác, lừa gạt và không thể chấp nhận.**

Để thực sự hiểu rõ được nguyên nhân này cần bắt đầu từ văn hóa 5000 năm của dân tộc Trung Quốc, hiểu và xem xét về tín ngưỡng, ý thức hệ của ĐCSTQ cũng như cách mà ĐCSTQ đối xử với văn hóa truyền thống: Đó là hai đại diện của **Văn hóa hữu Thần** và **Văn hóa vô thần** là Văn hóa **truyền thống** 5000 năm và Văn hóa **ngoại lai** Giả-Ác-Đầu mà ĐCSTQ xây dựng trên cơ sở *thuyết vô Thần - duy vật - triết học đấu tranh - thuyết tiến hóa*.

“**Văn hóa là linh hồn của dân tộc**, đối với nhân loại thì nhân tố tinh thần này cũng quan trọng không kém các nhân tố vật chất như giống nòi và đất đai”^[3] ... “Những dân tộc cổ xưa sáng tạo ra các nền văn minh huy hoàng bị coi như đã biến mất khi nền văn hóa của họ biến mất, mặc dù người của các dân tộc đó có thể vẫn tồn tại”^[3]. Trung Quốc còn gọi là Thần Châu (mảnh đất của Thần), nền văn hóa nơi đây được tin là do Thần truyền xuống và đã bắt đầu với những Thần thoại: Từ xưa, xưa rất xa xưa, Bàn Cổ khai thiên tịch địa, Nữ Oa dùng Thần lực tạo ra chủng người da vàng,... Trải qua thời gian lâu dài cho đến nền văn minh 5000 năm trở lại đây có vua Thần Nông dạy con người Lễ Nhạc, cày cấy, quy luật thời tiết, làm đồ gốm, tìm ra trăm loài thảo dược chữa bệnh, dưỡng sinh, trà, để lại cho sách “Thần Nông bản thảo kinh”..., (với lòng biết ơn, tôn kính vô hạn các bậc Thiên tử xưa đều xây chùa đắp tượng thờ tổ tiên, Thần linh, dựng Đàn tế Trời Đất và cầu mưa thuận gió hòa,...) đến khoảng 2500 năm trở lại đây Đạo giáo, Phật giáo, Nho giáo..., tiếp tục truyền dạy cho con người văn hóa tu luyện và dung bồi đạo đức, đều đưa con người trở về với đức thiện.

Văn hóa truyền thống coi trọng đạo đức, tinh thần, tôn kính Thần linh, tôn kính Vua, hiếu kính phụ mẫu, tôn Sư trọng Đạo, sống hòa hợp với Trời Đất,... đem lại hạnh phúc thật sự cho con người. Trong văn hóa truyền thống mọi người tin thiện ác hữu báo, giúp người cũng là giúp mình, hại người cũng là hại mình, làm việc xấu có lợi trước mắt nhưng có họa theo sau, làm việc thiện nếu có thiệt trước mắt nhưng sẽ có phúc theo sau. Tin rằng giàu có là do phúc đức, giàu nghèo có số, có đức mặc sức mà ăn. Còn khi gặp Thiên tai giáng họa, cảnh báo, người dân, quan lại trong vùng xem lại mình ăn ở thế nào, hồi tâm chuyển ý, Vua chúa tự trách mình, ăn chay sám hối, làm lễ tế Trời Đất, nhiều lần đều được như ý.

ĐCSTQ không đơn giản là một tổ chức chính trị bình thường mà nó có tín ngưỡng của mình là ý thức hệ của Mác-Lê và hoạt động như một tôn giáo. ĐCSTQ mới xuất hiện gần 100 năm nay nhưng tín ngưỡng, hệ tư tưởng là hoàn toàn trái ngược với Văn hóa truyền thống 5000 năm của dân tộc Trung Quốc, là một loại “đạo lạ”. Gồm có: *Vô thần luận - Duy vật luận - Triết học đấu tranh* với cơ sở khoa học là *thuyết tiến hóa* của Darwin.

A/ Vô Thần luận

Lý thuyết: Vô thần luận cho rằng *không có Thiên Đàng, Địa Ngục*, “*chết là hết*”, “*thiện ác hữu báo*” là *mê tín*, *duy tâm* thấy mới tin không thấy không tin, cho rằng Thần Phật, Thần thoại là do bộ não tưởng tượng ra, phỉ báng Trời Đất, Thần linh, chụp mũ là “mê tín”. Chụp mũ tôn giáo là thuốc phiện tinh thần đầu độc nhân dân của giai cấp thống trị.

Sự thật: Đối với niềm tin vào Thần, không phải hai mà là có ba trường hợp xảy ra gồm: hữu Thần, vô Thần, và không biết có hay không. ĐCSTQ dùng nguy sử-khoa học để gây mâu thuẫn với tôn giáo, bài xích Thần. ĐCSTQ tuyên dương *vô Thần luận* không phải vì nắm được tiến bộ khoa học gì cả, vì hầu hết các nhà khoa học chân chính trên thế giới đều tín ngưỡng Thần. Dự ngôn các dân tộc cũng là Thần tích thể hiện. Như đức Phật Thích Ca Mâu Ni là có thật, không phải bộ não của ai duy tâm, mê muội, yếu đuối tưởng tượng ra. Ngài xuất hiện cách đây khoảng 2500 năm, xá lợi Phật hiện vẫn giữ ở nhiều nơi trên thế giới, phát ra ánh sáng, rất cứng nhưng không phải kim cương, khoa học chưa biết là chất gì, là vật chất không có trong không gian nơi con người đang ở. Còn Ở Việt Nam cũng có nhiều Thần tích.

Nói “*nhìn không thấy nghĩa là không tồn tại*” là sự phong bế con người. Tây y phẫu thuật cơ thể người chỉ thấy huyết quản không thấy kinh lạc, nhưng không có nghĩa là kinh lạc không tồn tại, do bộ não ai đó tưởng tượng ra vì châm cứu không phải là “mê tín”, kinh lạc là do một vị vua tu luyện Đạo gia là Hiên Viên Hoàng Đế mô tả và truyền cấp cho con người.

(Ở Việt Nam hàng ngàn năm qua cũng có rất nhiều Thần nhân, Thần tích như: Tản Viên sơn Thần, Phù Đổng Thiên Vương, Tô Lịch giang Thần, Liễu Hạnh tiên chúa, Thanh Tiên Đồng Tử Trần Hưng Đạo, Trạng Trình,... có thể tham khảo thêm trong sách “Đại Việt sử ký toàn thư”, “Nam Hải Di Nhân liệt truyện”, “Lĩnh Nam chính quái”.)

Con người nhìn không thấy kinh lạc là bởi vì mắt người do phân tử, tế bào tổ thành nên không nhìn thấy các không gian và sinh mệnh tổ thành từ vi lập nhỏ hơn như nguyên tử, proton, quark,... ngay như sóng điện thoại còn không nhìn thấy, nên có câu “*người trần mắt thịt*”. Còn trong dân gian có câu “*người tính không bằng Trời tính*”. Vô Thần cũng không phải là không có tín ngưỡng mà là một trong 3 loại tín ngưỡng vào Thần. Chết có phải là hết không cũng có 3 loại tín ngưỡng là “*chết chưa phải là hết*”, “*chết là hết*” và “*tôi chưa chết nên chưa biết*”. Một người mà nói “*Thần phật, thiện ác hữu báo là mê tín*”, “*chết là hết*”, “*tôi không tin điều gì chỉ tin vào chính mình*” thực ra chính là theo tín ngưỡng Mác-Lê mà không tự biết, dù có thể người đó không có cảm tình gì với Karl Marx, trong các loại tôn giáo có cả tôn giáo vô Thần, nhưng ĐCSTQ sẽ không bao giờ cho người dân biết điều này. Tín ngưỡng truyền thống cũng không phải là công cụ của giai cấp thống trị như ĐCSTQ tuyên truyền, **gán ghép để phá hoại** vì lãnh đạo quốc gia trái với Đạo còn bị gọi là “*hôn quân vô Đạo*”, chính tín ngưỡng của ĐCSTQ mới là phục vụ cho thống trị.

Khi nhắc đến Thần, trong vô thức nhiều người đã có tâm lý bài xích cho là mê tín, duy tâm, trái với khoa học, sự thực có phải là như vậy? Nước Mỹ khoa học phát triển là thế mà rất nhiều người tin Thần, trên tờ đô la còn ghi “*In God We Trust*” (chúng ta tin Thượng Đế). Khoa học và tôn giáo vốn không mâu thuẫn, khoa học là luôn tìm tòi, ngoài đôi mắt còn dùng cả tư duy, không nhìn thấy, chưa lý giải được lại cho là ngẫu nhiên, duy tâm, bài xích, tự xây tường vây mình lại thì không phải là khoa học mà là “*cố thủ học*”. Cũng như Tây y không thể nói Trung Y châm cứu là duy tâm chỉ vì phẫu thuật không thấy kinh lạc. Trong khi các nhà khoa học như Anstank, Newton, Maxwell, Edison,... không hề phản đối tôn giáo thậm chí còn rất tin vào Thần thì ĐCSTQ vốn không phải là nhà khoa học gì lại dối trá, tung hô “*sùng bái khoa học, phản đối mê tín*” đây gọi là *ngụy tạo mâu thuẫn, mượn gió bẻ măng*. ĐCSTQ cố tình chia triết học thành duy vật và duy tâm, rồi tùy tiện tuyên bố duy vật là đúng, duy tâm là sai, điềm lừa dối ở chỗ cho những gì nhìn không thấy không phải là vật chất để chụp mũ “*duy tâm*” rồi quy cho bộ não tưởng tượng ra, còn những gì nhìn thấy thì về phe duy vật, khoa học và tuyên truyền: “*lịch sử đấu tranh triết học là lịch sử đấu tranh giữa chủ nghĩa duy vật và chủ nghĩa duy tâm*” từ đó lợi dụng khoa học để triệt tiêu “*duy tâm*”. Duy vật hay duy tâm thực ra cũng không quan trọng, quan trọng là duy dân, duy đạo đức. Là ĐCSTQ có dã tâm, vì con người tin vào đôi mắt, khoa học nên ĐCSTQ **đẩy tôn giáo về phía đối lập với khoa học** để phá hoại niềm tin thiện ác hữu báo, lấy căn cứ lý luận làm Cách mạng Văn hóa, phá hoại đạo đức để hủy đi dân tộc. Dưới sự yểm trợ của triết học đấu tranh người ta thường trở lên bảo thủ, đấu tranh để bảo vệ quan niệm vô Thần của cái tôi, nói chỉ tin vào bản thân, tìm cách nghĩ ra mọi lý do để bài xích, chứ không mở rộng tấm lòng hay đi tìm hiểu thực hư ra sao. Thậm chí thấy rồi cũng không tin mà tự lừa mình cho là do bộ não tưởng tượng ra.

Sau cùng, dù Thần Phật có tồn tại không và chết có phải là hết không thì một người có niềm tin vào Thần từ đó sống một đời thanh thản thì cũng không mất gì, còn người không tin mà làm nhiều điều xấu, trăm năm qua đi mới phát hiện ra ĐCSTQ nói sai còn kinh Phật nói đúng thì quả là đáng sợ, hối hận thì đã muộn. Tín Thần cũng không nhất định phải gia nhập tôn giáo nào hay dâng sao giải hạn gì mà là giữ tiêu chuẩn đạo đức, tin thiện ác hữu báo, ở hiền gặp lành, tin có Thần Phật, ông Trời, và niềm tin đó cũng không hại ai mà ít nhất chỉ với niềm tin đó đã khiến người ta không cho hóa chất độc vào thức ăn, đồ uống của người khác.

Tác hại: Vô Thần luận cắt đứt liên hệ giữa người và Thần, quét sạch đạo đức, không còn câu thúc của lương tri làm việc xấu không hề có cảm giác tội lỗi. Vì không tin có Thần từ đó không tin thiện ác hữu báo, cho đấu tranh sinh tồn là lẽ sống, tạo nghiệp, để trả nghiệp tương lai khó tránh gặp thiên tai nhân họa. Tiền bạc, uy quyền có lúc cũng không có ý nghĩa.

B/ Duy vật luận

Lý thuyết: “*vật chất quyết định ý thức*”, “*ý thức không có tính vật chất*”, “*ý thức là sản phẩm của bộ não*”. Duy vật luận hỗ trợ cơ sở lý luận cho Vô Thần luận, triết học đấu tranh, coi nặng vật chất xem nhẹ tinh thần. Lương tâm, đạo đức, tín ngưỡng chỉ còn là sản phẩm của bộ não, phát triển lên thành *chủ nghĩa sùng bái kim tiền - chủ nghĩa tưng dục - giải phóng tình dục - chủ nghĩa duy lợi*,... Biểu hiện qua các câu nói như: “*có thực mới vực được đạo*”, “*đạo đức bao nhiêu tiền một cân*”, “*đạo đức có ăn được không*”, “*thật thà là dại*”, “*im lặng phát tài*”, “*phải có tiền mới có hạnh phúc*”,...

Của cải, vật chất có quyết định được ý thức?

Hạnh phúc là điều mà các nhà nước hướng đến, theo quan niệm tuyệt đối hóa “*vật chất quyết định ý thức*” người ta tin rằng làm ra nhiều của cải vật chất con người sẽ hạnh phúc hơn, văn minh hơn và theo đuổi chỉ số GDP. Nhưng bây giờ sự thật lại không phải vậy. Như Trung Quốc giờ đây rất phát triển mà lại không hề văn minh, ý thức con người kém xa ngày xưa, nhiều người Trung Quốc đi ra thế giới du lịch đều bị người ta chê cười. Ở phương Tây người ta cũng nói bây giờ tuy có nhiều vật chất nhưng không hạnh phúc hơn thập niên 50 mà lại luôn cảm thấy stress. Một ví dụ đơn giản như mâm cơm đầy sơn hào hải vị nhưng gia đình cãi nhau không nuốt nổi cơm thì không hạnh phúc. Nỗi khổ trong tâm cũng không phải uống thuốc đắt tiền mà hết được,... cũng không cứ phải có tiền, có thức ăn rồi mới có đạo đức, có nhiều người là an bản lạc đạo.

Điều gì ảnh hưởng tới ý thức?

Người ta vẫn nói vật chất bên ngoài là cần thiết nhưng chỉ là một phần của cuộc sống, con người không phải chỉ sống để ăn. Tiền bạc, của cải không thể “*quyết định*” con người hạnh phúc hay không vì hạnh phúc thật sự nằm ở trong tâm, vui buồn sướng khổ là ở tại tâm. Như có người mặc cái áo đắt tiền mà đi đâu cũng có người chê thì thấy không vui nhưng có người ai chê cũng không buồn vì người ta không mong muốn người khác sẽ khen mình. Người nhiều tiền mà đổ kỵ hơn thua luôn so đo với người khác thì vẫn thấy khổ, người đủ ăn, đủ tiêu mà không hơn thua với ai thì không cảm thấy khổ vì tiền. Như vậy thứ tác động đến tâm con người trong trường hợp này không phải là vật chất bên ngoài mà chính là do có **tư tâm, truy cầu danh, lợi, tình** nhưng không được thỏa mãn nên mới thấy khổ.

Nếu coi ý thức con người như một con thuyền đi tìm hạnh phúc và Marx xuất hiện nói tôi biết đường đến thiên đàng, để tôi lái. Nếu người ta tin thì Marx sẽ lái thuyền. **Quan niệm** cũng như vậy, nếu người ta cho là đúng và tin quan niệm này thì chính quan niệm này sẽ lái ý thức con người, thì khi đó ý thức con người sẽ bị động theo vật chất bên ngoài, giống như tâm trạng người chơi chứng khoán lúc vui, lúc buồn, biến động lên xuống theo giá sàn.

Ý thức không phải do của cải bên ngoài hay lao động quyết định, nó chịu ảnh hưởng bởi **tín ngưỡng**. Tín ngưỡng chân chính do các vị Thần truyền cho con người nhưng đã bị che khuất bởi thuyết tiến hóa. Ngày xưa con người “*mê tín*”, tin vào Phật giáo, Đạo giáo, Nho giáo, Cơ Đốc giáo, Thiên Chúa giáo,... tin thiện ác hữu báo nên sống ngay thẳng, ý thức tốt, hạnh phúc còn bây giờ tín ngưỡng vào hệ tư tưởng Mác-lê nên ý thức kém và đau khổ.

Duy vật luận và cái bẫy tư duy

ĐCSTQ đặt vấn đề: “*vấn đề cơ bản của triết học là: giữa vật chất và ý thức; cái nào có trước, cái nào có sau? cái nào quyết định cái nào?*”

Nếu người ta tiến nhập vào câu hỏi này và suy nghĩ hay tranh luận xem cái nào có trước cái nào có sau thì đã rơi vào cái bẫy của triết học đấu tranh, đấu ai thắng ai thua, ai suy nghĩ theo hướng nào thì vô thức đã chấp nhận một giả lý chia rẽ. Còn trường hợp vật chất và ý thức là một, có cùng nhau thì ĐCSTQ đã giấu đi. Cái nào có trước cái nào có sau, không phải là vấn đề cơ bản, mà là nguy vấn đề, trừu tượng hóa làm rối rắm lòng người. Người ta đã biết đến trò bốc thăm gian lận, hai phiếu đều là phiếu trắng mà người chơi chỉ được chọn một trong hai thì chọn phiếu nào cũng đều là phiếu trắng.

Đây có phải một cái bẫy nham hiểm mà câu trả lời đã được chuẩn bị sẵn trong khi dạy con người tiến hóa từ vượn và bộ não sản sinh ra ý thức. Theo lối dẫn dắt này ĐCSTQ đưa vật chất lên trên để hạ thấp tinh thần, chưa dừng lại ở đó còn triệt tiêu tinh thần không còn là gì cả trở thành thứ hư ảo là sản phẩm trong trí tưởng tượng của bộ não người, nói: *“ý thức chỉ là sản phẩm của thế giới vật chất phản ánh vào bộ não”*. Bẫy tư duy này là bẫy đấu tranh để đánh lạc hướng, đề cao vật chất, triệt hạ ý thức, cực kỳ hiểm ác.

Chưa biết ý thức có phải là do bộ não tưởng tượng ra không, và cái gì quyết định cái gì nhưng dễ thấy trong xã hội con người sống phải có đạo làm người, vì thế mới sống chung được với nhau, người xưa đều duy hộ điều này, phê phán sự giả dối, bất lương, ra các đạo luật,... những điều đơn giản này lẽ nào ĐCSTQ lại không biết, là nó có dã tâm hủy hoại đạo đức con người và tôn sùng vật dục nên nó nghĩ ra để đánh bẫy người ta đề cao vật chất hạ thấp tinh thần, phá hoại đạo đức, lại tự gây u mê bản thân bằng cách cho ý thức là do bộ não tưởng tượng ra để triệt tiêu ý thức.

Dưới cái nhìn của chủ nghĩa duy vật cực đoan: *con người chỉ là tập hợp của protein, ý thức là sản phẩm của bộ não, tình yêu là phản ứng của hóa môn, đạo đức chỉ là bao nhiêu tiền một cân, lương tâm không bằng lương tháng, tính mạng của con người chỉ là mấy chục triệu, Thần Phật là do bộ não con người mê muội, yếu đuối tưởng tượng ra,...* Theo lối dẫn dắt này khi con người chết thì protetin, bộ não cũng phân hủy và chết là hết, đôi khi cũng chỉ vì một tư tưởng này mà người ta tranh thủ hưởng thụ lạc thú như: ma túy, mại dâm,... nó hoàn toàn phủ nhận lương tâm, đạo đức, tín ngưỡng thành thứ hư ảo trong bộ não, giáng đòn hiểm ác phủ nhận văn hóa truyền thống. Nó đánh giá sự thành công của con người một cách phiến diện như lương tháng có cao hay không chứ không biết đời sống tinh thần con người thế nào. Tình nghĩa vợ chồng, bạn bè, thầy trò,... là những điều thiêng liêng nhưng nó xếp vào “đệ nhị tính” đơn giản vì không nhìn thấy và không ăn được, quan hệ giữa người với người chỉ là sự thỏa mãn về danh lợi, tiền bạc, xác thịt, dịch vụ, thuê mướn,... Công việc vốn gắn bó cả một đời người thì ý nghĩa công việc cũng không hơn là kiếm tiền.

Ý thức có phải là do bộ não tưởng tượng ra?

Dễ thấy khi gặp cú sốc tinh thần thì thân thể vật chất đã có thể bị ngắt, khi học sinh lên bảng kiểm tra bài cũ mà có tâm sợ hãi thì có thể quên hết kiến thức. Còn khi tức giận thì không làm chủ được bản thân và có thể làm ra nhiều việc sai lầm, đến khi tỉnh táo lại mới hối hận, khi tâm một người phiền muộn đầu óc cũng dễ lú lẫn. Rõ ràng cái ý thức này, các tâm này rất thực tế, là biểu hiện của vật chất, biểu hiện của sự khống chế con người chứ không phải sản phẩm của trí tưởng tượng như ĐCSTQ dạy, nó tác động trực tiếp đến con người dù con người không nhìn thấy. Trong Đông y còn nói tạng gan là nơi chứa tâm tức giận, tạng thận chứa tâm sợ hãi,... Ngoài đôi mắt mỗi người đều có tư duy đều có thể tự mình làm một nhà khoa học.

Còn xét về tư duy trong não, theo khoa học, điện não đồ đo được tư duy xuất phát từ đại não có dạng sóng như Beta, Alpha, Theta, Delta, Gamma,... chứng minh rằng tinh thần là vật chất. Con người trong trạng thái tinh thần bình thường thì đo được sóng beta, khi tâm tĩnh thiền định thì đo được sóng Delta, khi xuất tâm từ bi thì đo thấy sóng gamma,... Khi con người chết đi thì tế bào phân rã, nếu phần tinh thần cũng phân rã thì sẽ là nổ bom nguyên tử. Nếu chết không phải là hết thì rất có thể người ta sẽ tìm người làm hại họ để báo oán, đòi nợ.

Ý thức và vật chất cũng như địa chủ và nông dân. Địa chủ cũng là nông dân, chỉ là nông dân có nhiều đất. Ý thức cũng là vật chất nhưng là vật chất vi quan hơn, năng lượng mạnh hơn. Nhục thân của người là vật chất được tổ hợp thành từ tế bào còn ý thức là vật chất được tổ hợp từ hạt vi quan hơn, có thể chụp, quay được năng lượng của ý thức theo phương pháp Kirlian, chụp ảnh người (hoặc vật thể) dưới tác dụng của trường điện thế, kết quả chụp cho thấy con người phát ra hào quang với độ sáng, màu sắc thay đổi phụ thuộc vào tinh thần người được chụp, người có nhiều tư tâm, stress thì trường năng lượng có màu tối, thiếu hụt,... còn tâm trạng vui vẻ, từ bi thì trường năng lượng sáng, mật độ dày,... ngoài ra còn chụp thấy hệ thống kinh mạch, huyết vị trong Trung Y.

Những vật chất xấu phủ lên tâm, giống như bụi bẩn bám vào quần áo. ĐCSTQ không thích người dân giặt quần áo, ngược lại còn muốn vấy bẩn lên, tuyên truyền “*phủ bìn khắp người và làm chai dày tay*” là tốt, và ĐCSTQ cũng tuyên truyền vô Thần luận, duy vật, triết học đấu tranh để làm vấy với tâm hồn con người.

Sự trái ngược với văn hóa Thần truyền

Văn hóa Thần truyền coi đạo đức là gốc, tin luật nhân quả, hành thiện tích phúc đức, “có đức mặc sức mà ăn”, giàu nghèo có số, có làm mới có ăn, chịu khó làm ăn lương thiện, làm tốt công việc tự nhiên có tiền bạc, có tiền mà coi nhẹ, có tiền mà không nghĩ về tiền, vì sống thiện lúc khó khăn lại có người giúp. Theo văn hóa Mác-Lê người ta cả đời sống trong truy cầu có tiền để rồi có hạnh phúc, nhưng ngay tư tưởng này đã thể hiện ra sự lo lắng mà lo lắng thì đã không hạnh phúc lại còn sinh bệnh, nhiều người cả đời tranh giành nhưng nghèo vẫn hoàn nghèo, tranh đấu kiếm tiền vốn đã khô, phải đánh đổi tinh thần, thời gian. Lúc có nhiều tiền có khi lại mắc bệnh, nếu sống ác lúc đó nhìn đâu cũng thấy kẻ thù, vì tham lam, làm điều xấu có thể còn gặp cảnh tù tội,... Khi bắt chấp thủ đoạn để giành lấy “thực” của người khác thì ngay thời điểm đó Đạo đã không còn. Nhưng dưới tác dụng yểm trợ của triết học đấu tranh người ta cũng luôn có lý do để bao biện cho hành vi của mình. Người ta truy cầu để mong có hạnh phúc nhưng hạnh phúc lại là làm mà không truy cầu. Còn đối với con cái, văn hóa Thần truyền chú trọng dành cho con cái sự giáo dục nhân cách hơn là tiền bạc, vì tiền bạc tiêu sẽ hết còn có đạo đức mới được lâu dài, thà nghèo chứ không gian dối.

ĐCSTQ dạy dân “*vật chất quyết định ý thức*”, nói “vì dân” lẽ ra phải cho người dân nhiều vật chất để họ sống sung sướng nhưng lại không làm ăn gì, chuyên tham những tiền thuế nhà nước gửi ra nước ngoài, lũng đoạn xã hội, khiến cho dân chúng luôn lo lắng kiếm tiền để sinh tồn. Trong môi trường xã hội không lành mạnh, muốn làm người tốt không dễ.

Triết học đưa ra lời giải về bản chất, nguyên lí, đạo lí về vũ trụ, nhân sinh. Duy vật luận không giải thích gì về vũ trụ, nhân sinh mà chỉ chia rẽ: “duy vật” > < “duy tâm”, ngay tạo mâu thuẫn để đấu tranh, triệt hạ. Đây là phá hoại đạo đức học, làm loạn tư tưởng học.

Tác hại: Thuyết này phá hoại đạo đức, khiến con người không biết về chính mình, một đời theo đuổi vật dục đánh mất chính mình, khiến người ta tự làm khổ mình, chỉ vì chút lợi nhỏ nhoi mà buồn mà vui, cả một đời không biết vì điều gì mà sống, tâm trạng căng thẳng, mệt mỏi, tâm hồn lạnh lẽo, trống rỗng, buồn chán,...

C/Triết học đấu tranh

Lý thuyết: “Lịch sử tất cả các xã hội tồn tại từ trước đến ngày nay chỉ là lịch sử đấu tranh giai cấp”, “Đấu tranh giai cấp là động lực phát triển” hay “hạnh phúc là đấu tranh”.

Sự thật: ĐCSTQ đem lịch sử nhân loại nói thành lịch sử của đấu tranh giai cấp là sự xuyên tạc, bôi nhọ lịch sử, tiền nhân. Các hoàng đế ở Trung Quốc không phải ai cũng là kẻ thù của nhân dân, còn ở Việt Nam theo sử sách từ thời vua Kinh Dương Vương tới hết thời các vua Hùng trị vì là 2622 năm thanh bình, cho đến các triều ..., Đinh, Lê, Lý, Trần,... đều là sống nhân ái, yêu thương, đoàn kết, “lá lành đùm lá rách”, “thương người như thể thương thân”, “gặp nhau là có duyên”, chứ không phải là “đấu tranh sinh tồn” như trong thế giới động vật. Quan lại thời xưa là quan phụ mẫu, không phải ai cũng “sống chết mặc bay”. Lịch sử loài người cũng không phải đang tiến hóa mà dường như có sự lặp lại, nhiều nền văn minh trước đây đều đang ở dưới đáy đại dương. Đấu tranh cũng không phải là động lực để phát triển, thực tế “giai cấp” nông dân đấu tranh với “địa chủ” đã khiến cho tri thức sản xuất nông nghiệp bị mất dần đến làm ăn đói kém, “giai cấp” công nhân đấu tranh với chủ nhà máy, phá nhà máy xong rồi thất nghiệp,...

Tác hại: Triết học đấu tranh khiến người ta có thể đánh nhau chỉ vì một cái nhìn, một câu nói. Người người coi nhau như địch, luôn trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, bớt bạn thêm thù. Đấu tranh sinh tồn là khái niệm trong thế giới động vật. Đấu tranh bản chất là tư tâm, có tư tâm sẽ thấy khổ tâm, nó liên quan chặt chẽ với tật đố, khí oán hận. Nó kích phát, sản sinh ma tính, biểu hiện: *Giả dối, bạo lực, bắt chắp thủ đoạn, ... Chia rẽ, lợi dụng, nguy tạo mâu thuẫn, xúi bậy, kích động, ... Giảo hoạt, xảo ngữ, biện giải, giấu dốt, chỉ trích người khác để che lỗi, đề cao bản thân, ... Bắt lỗi, “vạch lá tìm sâu”, kỳ thị... Ác ý, phán xét, nói xấu sau lưng, sợ mất lòng, ... Vu khống, đánh đồng, chụp mũ, hù dọa, khống chế, dụ dỗ, ... Khủng bố, sát nhân, ... Ngạo mạn, hiếu thắng, thách thức, luôn cho mình đúng, ích kỷ, tật đố, hận thù, oán trách, ... Cưỡng cầu, áp đặt, ... Tỏ ra mạnh mẽ, chửi bới, ác khẩu, loạn ngôn, quá khích, ... Tranh đấu, đấu khẩu, đấu tố, đấu rượu, hơn thua đúng sai, tranh ngôn đoạt lý, tranh công đổ lỗi, ... Đa nghi, lén lút, ... Tranh đua, hiển thị, nói cho hay, nói phóng đại, hình thức, hời hợt, ... Tranh giành, trộm, cướp, hôi của, ... Hèn nhát, khiếp nhược kẻ mạnh - khinh khi kẻ yếu, ... Chỉ dâu đánh đố, không có lương tâm, ... Luôn cúi, sợ hãi, vòng vo, nịnh bợ, phụ họa vuốt đuôi, ... Hòa theo số đông, không có chính kiến, giả vờ ngây thơ, vô trách nhiệm, vô cảm, coi rẻ sinh mệnh, ... Tiêu cực, nghiêm trọng hóa, tuyệt đối hóa, phiến diện, tùy tiện, thái quá, cực đoan, ... “Nói một đằng làm một nẻo”, “nước mắt cá sấu”, đạo đức giả, cải lương, ... Những ma tính này đôi khi còn chưa kịp nghĩ nó đã biểu hiện ra, không Nhẫn được nhiều tâm sẽ nổi lên. không làm chủ được bản thân. Vì thế, nó không phải sản phẩm của trí tưởng tượng, nó là biểu hiện của sự tồn tại vật chất cấp vi quan, sinh mệnh ma tính, sự không che con người, làm biến dạng khuôn mặt, hành vi, hại sức khỏe, làm xấu vận khí, tạo nghiệp,...*

Triết học đấu tranh còn mở rộng ra đấu Trời đấu Đất, chinh phục tự nhiên. Đấu Trời, đấu Đất, đấu người mang hậu họa cho chính mình, hại người hại mình, ma tính đại phát, thân tâm mệt mỏi, nhìn đâu cũng thấy kẻ thù. Trong văn hóa Thần truyền con người hòa hợp với tự nhiên, tôn kính Trời Đất, Thần linh, biết bằng lòng với năng lực của mình,...

D/Thuyết tiến hóa - cơ sở khoa học, bệ đỡ cho 3 thuyết trên.

Lý thuyết: Dựa trên cái gọi là “chọn lọc tự nhiên” và “đấu tranh sinh tồn”, tế bào ở Đại Dương tiến hóa thành thực vật dưới nước, rồi tiến hóa thành động vật dưới nước, thành động vật trên cạn, thành vượn rồi thành người, rồi xuất hiện văn minh nhân loại. Thực vật tiến hóa thành động vật rồi tiến hóa thành người, đây phải chăng là một câu chuyện kỳ dị.

Sự thật: Thuyết Tiến hóa là giả thuyết, suy diễn vô căn cứ, chưa được chứng minh, tin vào thuyết tiến hóa là điều rất kỳ lạ, kỳ lạ nữa là còn được gọi là khoa học và dạy khắp thế giới. Quá khứ có nhiều nhà khoa học dũng cảm đứng ra phản đối nhưng đều bị trừ dập.

Theo thuyết tiến hóa thì không quá 1 vạn năm trở lại đây mới xuất hiện nền văn minh. Thế nhưng khảo cổ học ngày nay đã phát hiện rất nhiều bằng chứng đặt lại câu hỏi cho lịch sử nhân loại. Tại bảo tàng Museo Cabrera ở Peru có bộ sưu tập hơn 10.000 tảng đá Ica được chạm khắc cách đây hàng vạn năm, khiến người ta kinh ngạc vì trên đá khắc cảnh con người thời xưa mặc quần áo, phẫu thuật tim, não,... có cả hình người dùng kính viễn vọng quan sát tinh tú, chứ không phải là ăn lông ở lỗ. Ở dưới đáy đại dương người ta còn phát hiện ra nhiều nền văn minh tiền sử khác nhau như dưới quần đảo Yonaguni ở Nhật Bản, thành cổ Hujing ở Bành Hồ - Đài Loan,... đó không phải do người thời kỳ này tạo ra, càng không phải do khí tạo ra. Còn rất nhiều bằng chứng khác chứng minh con người đã có từ cách đây rất lâu.

Thêm nữa, nếu thuyết tiến hóa là đúng thì hóa thạch quá trình trung gian giữa các loài sẽ rất nhiều, tuy nhiên khảo cổ học không thể tìm thấy, và hiện nay tại sao các loài lại không tiến hóa tiếp nữa, nếu thời gian lâu hơn nữa liệu có loài nào sẽ tiến hóa hay là chỉ thấy thoái hóa, tuyệt chủng. Năm 1953 các nhà khoa học Anh phát hiện bằng chứng của thuyết tiến hóa - hộp sọ vượn người Piltdown hóa ra là đồ giả, đó không phải sọ vượn-người mà là hộp sọ của một người đàn ông hiện đại chế tác với xương hàm dưới của đười ươi. Nhiều người bị kết án lừa đảo nhưng họ đã chết nên người ta còn băn khoăn về động cơ của những “nhà khoa học” này. Người ta dễ tin cái gì thì cũng đều là “mê tín”, còn “dị đoan” là điều quái dị, sai trái thế thì tin thuyết tiến hóa có phải là “mê tín dị đoan”. Ở Thổ Nhĩ Kỳ đã bỏ dạy thuyết tiến hóa.

Vật lý lượng tử đã phát hiện ra vật chất vi quan có thể tổ hợp thành vật chất tầng lớn hơn: phân tử do nguyên tử tổ thành, tế bào do phân tử tổ thành, thân người là do các tế bào tổ thành. Nhưng đặc tính gì đã khiến vật chất có thể tổ hợp với nhau và ai có thể làm được việc này. Xưa nay cũng chỉ thấy con người thờ Thần, không thấy ai thờ vượn. Nếu đúng là Thần tạo ra, chăm lo cho con người, thì nói vô Thần cũng như con cái không nhận cha mẹ. Thuyết tiến hóa phủ nhận Thần, cho tổ tiên con người là động vật, cho rằng bằng cách đấu tranh con người sẽ tiến hóa, đánh lừa tư tưởng là vật chất có trước và quyết định ý thức.

Hậu họa: Thuyết tiến hóa của Darwin còn dự đoán như sau: *“Vào một giai đoạn nào đó, có thể tính bằng thế kỷ, các chủng tộc văn minh của loài người hầu như chắc chắn sẽ hủy diệt và thay thế các chủng tộc man rợ”*. (Sách “Từ Darwin tới Hitler”, OCLC – 534 85256).

Dù cho thuyết tiến hóa chỉ là giả thuyết thì khi phải ghi nhớ để vượt qua bài kiểm tra nó đã hằn sâu vào đầu và người ta cũng đã đem nó ra áp dụng cho con người, còn nạn nhân của giả thuyết này đã và đang nằm xuống khắp nơi trên thế giới.

Tín ngưỡng của ĐCSTQ phản Thiên, Địa, tự nhiên, vô đạo đức, phản khoa học.

ĐCSTQ dùng xảo ngữ mới và cũ, hiện đại và lạc hậu để đánh lạc hướng tư tưởng, văn hóa là linh hồn dân tộc, không phải là quần áo chạy theo mốt. Cái cũ là văn hóa Thần truyền, văn hóa dân tộc, cái mới là cái ngoại lai, biến dị, là văn hóa ma truyền. **ĐCSTQ tín ngưỡng vào tà thuyết, mê tín dị đoan.** Khi người ta tin điều Marx nói rồi đi thực hành đến khi phát hiện ra là sai thì lại bị *quan niệm, dục vọng, ma tính* khống chế, giống như ma túy hít thì dễ, cai thì khó. Đây được xem là sự lừa dối lớn nhất và độc ác nhất lịch sử nhân loại nhưng ĐCSTQ lại ca ngợi là “đỉnh cao trí tuệ của loài người” và người ta không dám nhắc đến Thần hay đạo đức ở chỗ đông người vì sợ thiên hạ chê cười cho là mê tín, không thực tế.

Người ta có thể cho súng đạn, giặc ngoại xâm là đáng sợ nhưng thứ này nó xui khiến đồng bào tự giết nhau, và còn đáng sợ hơn nữa. Người xưa nói: *“Một người thầy thuốc mà sai lầm thì có thể giết chết một bệnh nhân, một nhà chính trị sai lầm thì có thể giết hại một dân tộc, một nhà làm văn hoá tư tưởng mà sai lầm thì có thể giết hại cả một thế hệ”*.

Trong con người vốn có Phật tính và ma tính, vô Thần luận và duy vật luận phá vỡ sự ức chế ma tính, phóng túng dục vọng, còn triết học đấu tranh kích phát, sản sinh ma tính, chúng **kết hợp, yểm trợ nhau** tạo ra bộ tà thuyết cực kỳ nham hiểm, đánh vào điều căn bản, tốt đẹp nhất của con người là tín Thần và đạo đức, **khiến con người đi tới chỗ tự hủy diệt**.

Bộ tà thuyết này giống như thuốc phiện, thuốc độc thậm chí **còn độc hơn cả thuốc độc** vì nó không những hại chết người mà còn hủy diệt cả tâm linh, nó còn nguy hiểm hơn thuốc độc ở chỗ có thể lây nhiễm từ người này sang người khác, lây truyền từ thế hệ trước xuống thế hệ sau, lây lan từ nơi này sang nơi khác, như một thứ dịch bệnh kinh khủng mà lại không nhìn thấy, ít người để ý tới nên lại càng nguy hiểm. Người ta chủ quan coi nhẹ, cho nó chỉ đơn giản là bộ môn sinh vật học hay triết học nhưng không phải vậy, nó là thứ để hủy đi nhân loại, diệt cả xác lẫn hồn. **Tư tưởng quyết định hành vi, tư tưởng sai lầm dẫn đến hành vi sai lầm**. Tác hại của bộ tà thuyết này là vô cùng thâm sâu rộng lớn không thể tính đếm hết:

- **Về mặt vật chất**, nó chính là hung thủ giấu mặt hại chết vô số người, gây ra đấu trời, đấu đất, đấu người, vắt kiệt tài nguyên, phá vỡ vòng tuần hoàn nước, hạn hán lũ lụt, ô nhiễm môi trường, chạy đua vũ trang, diệt chủng, nạo phá thai,... tội phạm, hàng giả,... thực phẩm bẩn, thuốc giả, hạ độc thủ,... mất lòng tin nên gia tăng chi phí quản lý,...

- **Về mặt tinh thần**, khi đạo đức tụt dốc, ma tính không chế con người thì cuộc sống không hạnh phúc, luôn cảm thấy mệt mỏi, đau khổ. Nó phá hoại hạnh phúc gia đình, thuần phong mỹ tục, phụ nữ vùng lên đấu tranh với đàn ông khiến âm thịnh dương suy. Nó khiến nhiều học trò bất kính thầy cô, vợ chồng ly hôn, cha con, anh em bất hòa,... Đấu tranh lục đục từ trong gia đình cho đến ngoài xã hội. Tinh thần xấu là vật chất xấu, tinh thần bất an, ma tính đại phát làm tổn thương lục phủ ngũ tạng khiến sức khỏe suy giảm dẫn đến bệnh tật,...

Độc hại nhất: Theo Phật gia giảng, lúc con người chết đi chỉ là tách ra khỏi nhục thân (thân thể ở tầng tế bào), nhục thân chỉ như cái áo mà người mặc vào, phần linh hồn hay chủ nguyên thần (vật chất cấp vi quan, thứ phát ra tư tưởng, suy nghĩ) mới là cái tôi chân chính, có kẻ muốn giết con người thật sự nên mới nghĩ ra mấy tà thuyết này, cắt đứt đường tìm về nguồn gốc, khiến con người không coi trọng đạo đức mà phạm tội, tạo ác nghiệp, lúc đó tự sẽ bị quy luật vũ trụ đào thải. Theo tôn giáo, con người làm gì đều có ghi chép, nghĩ gì Trời Đất đều biết, giấu người không giấu được Thần linh. Nếu làm nhiều điều xấu thì chết đi linh hồn bị đày xuống địa ngục chịu tội, gây ra tội nặng, phỉ báng Phật Pháp thì nhập Vô Gian địa ngục (ngục A Tì), bị khổ hình liên tục với thời gian dài như vô tận, muốn chết cũng không chết được, tệ hơn còn có thể bị “hình thần toàn diệt”, trong đau đớn giải thể từng tầng, đó là nỗi bất hạnh lớn nhất của một sinh mệnh.

Từ khi tà thuyết của Marx xuất hiện đã khiến cho người ta đau đầu hơn. Bộ tà thuyết này lan đến đâu là hủy hoại, gây đau khổ cho con người đến đấy, khiến con người tự làm hại nhau, đã gây ra họa loạn khắp thế giới, gây mâu thuẫn: tôn giáo khoa học, duy vật duy tâm, da trắng da đen,... người người mâu thuẫn, đấu đá không ngừng nghỉ, mệt mỏi, suy kiệt, cho đến diệt chủng, chiến tranh. Nhân lúc thời thế loạn lạc nó chui vào, xâm chiếm Trung Quốc gieo rắc thảm họa. Không chỉ ở Trung Quốc, hiện các tà thuyết, tổ chức của nó vẫn ở khắp nơi trên thế giới, phân thân, lột xác, trá hình và ngụy trị trong tư tưởng con người.

Trở lại vấn đề nguyên nhân ĐCSTQ đàn áp Pháp Luân Công

Bộ tà thuyết này nhằm khống chế tinh thần con người để độc tài thống trị đồng thời hủy hoại tâm linh, được ĐCSTQ thông qua giáo dục, nghệ thuật, phim ảnh, hội họa, khẩu hiệu, pano, áp phích, loa đài..., tuyên truyền trường kỳ tẩy não con người kết hợp ma tính được kích phát, sản sinh trong các cuộc vận động đấu tranh, **thay văn hóa truyền thống 5000 năm** (văn hóa Thần truyền) bằng văn hóa độc hại ngoại lai **giả-ác-đấu** (văn hóa Đảng).

Sau một thời gian dài như vậy con người còn rất ít suy nghĩ độc lập của bản thân thay vào đó là những tư tưởng mà ĐCSTQ cấy vào, nó chiếm chỗ làm chủ, che lấp tính bản thiện của con người. Có lúc con người không muốn nghĩ nhưng tư tưởng vẫn phản ánh ra là vì tư tưởng cũng là vật chất, là sinh mệnh. Khi các tà thuyết ám, nhiễm vào đại não, nó sẽ lèo lái tư tưởng quyết định hành vi, nhưng người ta lại tưởng rằng mình đang làm chủ bản thân.

- ĐCSTQ muốn hành ác nên dùng vô Thần luận gây u mê thành viên. Nó thường xuyên bắt các Đảng viên báo cáo tư tưởng, phê bình và tự phê bình để kiểm soát tinh thần của họ, nhòm ngó, theo dõi, trinh sát cả suy nghĩ trong não, muốn họ quên đi lương tâm mà chỉ biết chấp hành để vận hành hệ thống hành ác của Đảng.
- Khi con người vô Thần, ĐCSTQ mới có thể *vận động tạo Thần* cho lãnh tụ của Đảng để quy tụ lòng người. Người xưa tín Thần, thà nghèo chứ không gian dối, sống ngay thẳng, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng còn khi con người vô Thần, không coi trọng đạo đức và ham mê vật chất thì tính mềm yếu của nhân tính có thể bị thao túng, sự đe dọa, cám dỗ có thể được dùng để hoàn toàn kiểm soát con người.
- Khi con người cho rằng đấu tranh sinh tồn *manh được yếu thua* trong thế giới động vật cũng là quy luật của con người thì không có chỗ cho *lương tri và công lý, Nhân hay Nghĩa* mà chỉ còn *sinh tồn, thắng thua, khôn dại* thì ĐCSTQ mới hợp thức hóa được các cuộc vận động đấu tranh hết lần này đến lần khác, giữ thế độc tôn. Văn hóa Đảng cũng khiến người dân suy nghĩ theo hướng bảo vệ Đảng, thờ ơ, vô cảm.
- Khi con người bị nhiễm triết học đấu tranh họ không còn yêu thương nhau nữa mà hầu như ai cũng nghĩ cho mình, nghi kỵ lẫn nhau, thờ ơ, vô cảm thì dân số Trung Quốc tuy đông nhưng chỉ như một mâm cát, thuận tiện cho ĐCSTQ thống trị.

Khi Pháp Luân Công với nguyên lý *Chân – Thiện – Nhân* và niềm tin vào Thần Phật, Thiện ác hữu báo được truyền ra tại Trung Quốc, ngay lập tức được sự đón nhận từ quần chúng vì điều đó phù hợp với bản tính tự nhiên của con người cũng như văn hóa và lối sống truyền thống của dân tộc Trung Quốc gần như bị đánh mất từ lâu. Ngày càng có nhiều người lựa chọn *Chân – Thiện – Nhân* và niềm tin vào Thần Phật, từ đó có tiêu chuẩn phân biệt tốt xấu mà khước từ, vứt bỏ những thứ lừa đảo, độc ác của Mác-Lê mà ĐCSTQ vẫn rao giảng khắp nơi, tuyên truyền bắt ép cả nước phải học theo và gọi là “chân lý tuyệt đối”, “đỉnh cao trí tuệ của loài người”. Một cách tự nhiên *cơ sở lý luận - nguyên lý - nền tảng tư tưởng - kim chỉ nam* của ĐCSTQ bị lung lay và đứng trước nguy cơ sụp đổ. Làm sao ĐCSTQ có thể tiếp tục lừa gạt, khống chế tinh thần, làm hại Đảng viên và người dân được nữa. Điều đó đã khiến ĐCSTQ hết sức hoang mang.

Đây là một trong những lý do ĐCSTQ bức hại Pháp Luân Công. **Pháp Luân Công không phải tín ngưỡng duy nhất bị đàn áp** mà cả Đạo Phật, Đạo Lão, Đạo Khổng trong Đại CMVH hay Cơ Đốc giáo, Thiên Chúa giáo, Phật giáo Tây Tạng..., cũng bị đàn áp vì lý do này. Một số tôn giáo khác được phép hoạt động dưới sự ngầm thao túng của ĐCSTQ.

ĐCSTQ chưa từng ngưng tay tiêu diệt phá hoại tín ngưỡng vào Thần, Phật. Từ độc tài thống trị để bộ tà thuyết này là tín ngưỡng duy nhất tại Trung Quốc đầu độc tâm hồn con người một cách bài bản, hệ thống. Nếu như ĐCSTQ không giết một người Trung Quốc nào thì chỉ riêng việc biến đất nước thành quốc giáo rồi dùng tà thuyết tẩy não người đã là một tội ác, còn ác hơn cả việc giết người vì nó muốn giết chủ nguyên thần của con người.

Nguyên nhân 3: Bản chất giả-ác-đấu của ĐCSTQ

Bản chất của ĐCSTQ là giả-ác-đấu, là lực lượng phản vũ trụ, thích hại người, thông qua bức hại tín ngưỡng, truyền tà thuyết, vận động, cải cách, cách mạng, chính sách, chỉ tiêu, kế hoạch..., để làm hại, hủy diệt con người cả về vật chất và tinh thần.

Vận động đấu tranh là cách chủ yếu mà Đảng Cộng sản Trung Quốc giành quyền lực, sống sót, các cuộc vận động được ĐCSTQ thực hiện hết sức bài bản và hiểm ác. Quá trình này được lặp đi lặp lại nhiều lần với các nhóm khác nhau, để thiết lập chính quyền, gieo rắc sợ hãi, thu gom tài sản, bần cùng hóa dân chúng, hủy hoại văn hóa, làm kích phát, sản sinh ma tính trong con người. Giống như ông Mao đã từng nói “*Cách mạng Văn hóa cần 7-8 năm làm lại một lần*”. Trong một số lần vận động ĐCSTQ thậm chí **diệt chủng theo chỉ tiêu %**. Trước khi tấn công một nhóm người nào đó ĐCSTQ thường dùng chiêu bài phân chia giai cấp, gây chia rẽ để tách một bộ phận người ra khỏi cộng đồng, bịa tội cho họ rồi tuyên truyền **kích động hận thù, xúi dục, lôi kéo, kích động người dân cùng vào hùa phạm tội**.

Khi không biết về quá khứ thì không hiểu được hiện tại và dễ mắc lại sai lầm trong tương lai. Dưới đây là sự thật lịch sử một số cuộc vận động và tội ác của ĐCSTQ, nhiều thông tin tổng hợp từ sách “Cửu Bình”, thời báo Epochimes tiếng trung,...

• Cải cách ruộng đất (1949-1953)

CCRĐ đã được thực hiện từ nhiều năm trước để lấy lòng và lợi dụng nông dân nghèo, sau khi Nhật đầu hàng đồng minh lúc nội chiến với Quốc Dân Đảng để lợi dụng những người giàu ĐCSTQ dùng kế sách “thống nhất chiến tuyến lâm thời” nhưng ngay khi cướp được chính quyền vào năm 1949 thì những nông dân giàu có, nhiều đất đã không tránh khỏi bị sát hại. CCRĐ đã được thực hiện bài bản theo từng bước, đầu tiên là làm luật, tuyên truyền, tập huấn quán triệt đường lối của Đảng, thành lập ủy ban, đoàn, đội cải cách, lên tinh thần đấu tranh trong nội bộ, giảm tô thuế để lấy lòng nông dân, rồi lan ra xã hội dân vận, lên danh sách,... Ủy ban, đoàn, đội cải cách thực ra là các tổ chức khủng bố nằm ngoài vòng pháp luật giống như Hồng vệ binh hay phòng 610 sau này.

Những người nông dân tốt bụng, thật thà đã hi sinh, nuôi nấng, góp vàng, bao bọc, làm lá chắn cho ĐCSTQ trong “cách mạng” đã không thể ngờ rằng đến khi nắm được quyền lực thì Đảng *qua cầu rút ván, lấy oán báo ơn*, độc ác xảo quyệt ở chỗ không tự mình ra tay mà mượn tay nông dân để giết nông dân.

Triển khai

ĐCSTQ *ly gián, chia rẽ* dân nông thôn ra thành nhiều thành phần trong đó nông dân có nhiều ruộng đất bị dán nhãn “địa chủ”. Hầu hết các “địa chủ” đều là người tâm địa lương thiện, giàu văn hóa, tài sản của họ có được do cha ông để lại, do chịu khó làm ăn nên có nhiều đất hơn người khác,... Bằng cách dựng chuyện, ngụy tạo mâu thuẫn ĐCSTQ đưa nội hàm xấu và từ “địa chủ” như bóc lột, gian ác, ghê gớm để lừa nông dân, kích động thù hận, áp dụng tà thuyết Mác-Lê biến tình cảm gia đình, xóm làng thành đấu tranh hận thù bóc lột giai cấp, thay quan hệ gia đình thành quan hệ giai cấp của các “đồng chí”.

Dùng chiêu bài “vì dân” hứa hẹn “dân cày có ruộng”, thâm nhập ăn ngủ tại nhà nông dân để làm công tác “*dân vận*” đạo đức giả, thăm nghèo hỏi khổ, truyền tà thuyết, khai thác, kích ma tính đố kỵ, thù hận *xúi bẩy, dụ dỗ, hù dọa* nông dân *vạch lá tìm sâu*, đặt điều vu khống “địa chủ”, xui trẻ con đầu tổ ông bà, cha mẹ. Lập ra nông hội, mở các lớp tập huấn dạy tổ khổ, tổ điều. Đến phiên đầu tổ khổ chủ, ĐCSTQ đe dọa, bắt ép tập hợp nông dân lại, lập ra tòa án (gọi là tòa án nhưng không có luật sư, thành phần gồm cán bộ Đảng, bản cố nông,...), đặt tên là “tòa án nhân dân”. Đội cải cách cho người đóng giả nông dân trà trộn vào đám đông để hô hoán, kích động *nguy tạo ý dân*, hay thêm tội để tiện xử lý, dùng tâm lý đám đông, sùng bái đe dọa, khủng bố tinh thần nhân dân để không ai dám lên tiếng bảo vệ khổ chủ, đe dọa, bắt ép hô các khẩu hiệu đã dạy từ trước, sau rồi bắn địa chủ ngay tại chỗ.

Không ít người theo ĐCSTQ làm cách mạng rồi nằm xuống ngoài mặt trận cũng đã không thể ngờ ngay khi cướp được chính quyền Đảng bắt bớ, sát hại cha mẹ, vợ và con cái của họ ở quê nhà. Cảnh tượng bắt bớ không khác trong bài thơ Thạch Hào lại của Đỗ Phủ: “*quan bắt người nửa đêm, ông già vượt tường trốn, bà già ra cửa nhìn*”. Nhiều nơi để đạt chỉ tiêu bà già, trẻ con cũng bị bắt, giết. Nhiều nơi ĐCSTQ giết cả nhà địa chủ. Các chỉ tiêu tiêu diệt “địa chủ” thông qua quy định của Mao Trạch Đông là 10%, 5%, 3% số dân nông thôn. Đây thực ra chính là diệt chủng. Đội cải cách chỉ cốt làm sao làm giả tội, bắt, giết cho đủ chỉ tiêu để hoàn thành nhiệm vụ, còn những Đảng viên che chở địa chủ thì bị cách chức hay bỏ tù để làm gương.

Thủ đoạn tra tấn, giết người

Đội cải cách xông vào nhà dân không nói đạo lý, như cướp đến nhà, kiêu như “*ta là lưu manh đây, ta còn sợ gì ai*”, thường tìm cách tra tấn để moi tiền vàng trong nhà họ sau đó mới giết. Một số hình thức tra tấn, giết người như: dùng than nướng người sống đến khi chảy mỡ, chôn sống, cắt tai, moi tim, bắn vào sau gáy, ném đá tập thể vào đầu, phơi nắng cho đến chết, cưỡng hiếp tập thể phụ nữ, xé trẻ sơ sinh ra làm hai,... Nhiều phụ nữ đã tự tử sau khi bị cưỡng hiếp, nhiều trường hợp dân không muốn chết dưới tay đội cải cách nên cắn lưỡi, thắt cổ, hay nhảy xuống giếng tự vẫn, nhiều gia đình tự sát tập thể. Con cái của địa chủ sống qua được chiến dịch này bị phân biệt đối xử và vẫn bị tấn công trong các cuộc vận động sau đó.

Khi phát xít Nhật đánh bom dân chui xuống hầm còn ĐCSTQ về làng “giải phóng con người khỏi áp bức bóc lột” thì nhiều người nửa đêm phải khăn gói bỏ quê mà đi. Nhiều người liêu mình vượt biển sang Hồng Kông, nhiều gia đình chìm thuyền bỏ mạng ngoài khơi.

Trung Quốc năm 1950 có khoảng 460 triệu dân nông thôn, theo một số thống kê số người chết trong CCRĐ ít nhất khoảng 2,4 – 5 triệu người (con số thực tế có thể lớn hơn) ĐCSTQ ác hơn phát xít Nhật ở chỗ bắt ép người thân, hàng xóm phải đầu tổ nhau để hủy diệt tinh thần để lại hậu quả cho đến tận sau này.

Cải cách ruộng đất (CCRĐ) như luồng âm khí quét về nông thôn, quét đi sự bình yên ở nông thôn hàng ngàn năm qua, quét đi luân thường đạo lý, ma xui quỷ khiến vợ chồng, cha con, anh em, hàng xóm đầu tổ nhau, truyền thống dòng tộc rạn nứt. Xã hội hỗn loạn, bạo lực tràn lan. Nông dân mang tội giết người lại phải mang ơn Đảng và lãnh tụ và đắm chìm trong những bài hát ngợi ca chiến thắng do Đảng sáng tác. Nhiều người bị mê hoặc còn đem tượng, ảnh kẻ chủ mưu giết người về thờ.

Lật lọng thu lại ruộng từ nông dân

Ngày vui “dân cày có ruộng” chưa được bao lâu, vừa ôn định được hệ thống, “Đảng ta” thu lại ruộng cho vào Hợp tác xã, cả ruộng từ cha ông để lại cũng đều bị thu hết, lúc này nhiều nông dân mới bắt đầu hiểu ra thế nào là cộng sản, nhiều người có cảm giác bị lừa nhưng vừa chứng kiến cảnh Đảng giết người xong, sợ quá không dám có ý kiến, đành làm thuê cho Hợp tác xã, vừa đói vừa khổ. Chia ra - hợp lại, cuối cùng tất cả đều về tay Đảng, gọi là thuộc sở hữu “nhà nước”, dưới sự lãnh đạo của Đảng, về sau “đổi mới” giao cho nông dân gọi là cho thuê, khoán và có thể bị “thu hồi” bất kỳ lúc nào với giá đền bù thấp, nếu không chấp thuận thì Đảng cưỡng chế bằng súng đạn, xe ủi, dùi cui. Dù có ruộng nhưng giá vật tư thì cao, giá nông sản lại thấp, vì thế gần như nông dân có làm mà không có hưởng, lại do chi phí sinh hoạt, giáo dục, y tế,... lớn, thóc có bán hết cũng không đủ trả.

Nhiều con cái của nông dân bị ĐCS TQ ép chứng kiến cảnh đấu tố, giết chóc, tâm hồn chai sạn, lại lớn lên trong vòng tay của Đảng, Đoàn, Đội, hát bài hát ca ngợi công ơn “Đảng vĩ đại”, “Mao chủ tịch vạn tuế”, vì trẻ em như tờ giấy trắng dễ tẩy não làm nguồn, bổ sung lực lượng cho Đảng, còn chuẩn bị tương lai hơn 10 năm sau trở thành Hồng vệ binh đi tấn công thầy cô, quật mộ tổ tiên, đập đình chùa, sát nhân trong Đại Cách mạng Văn hóa.

Mục đích của cải cách ruộng đất

Trong lúc chiến tranh, tên bay đạn lạc, vì sự thù hận có xảy ra việc giết hại dân thường vô tội là điều còn có thể lý giải được, còn ĐCS TQ khi đã giành được chính quyền mà lại giết dân lành là vì điều gì? nhiều Đảng viên không hề biết mục đích thật của Đảng mà đều bị lừa thành tông phạm, nhiều Đảng viên có công với cách mạng cũng bị đem ra bắn, không cứu nổi chính mình và người nhà. ĐCS TQ không hề sai lầm mà đã đạt được mục đích, dĩ nhiên không phải để *dân cày có ruộng*, đó là lừa phỉnh để lợi dụng vì thế nào ruộng cũng vào hợp tác xã, hơn chục năm trước ĐCS Liên Xô cũng đã làm xong CCRĐ, “địa chủ” (kulak) bị Đảng giết, đất đai bị tập thể hóa về tay Đảng, đến lượt Trung Quốc, nó tiến hóa hơn, nghĩ ra trò đấu tố, hay nếu để *dân cày có ruộng* thì có thể làm theo cách chính phủ thu mua để chia lại giống như Đài Loan, tại sao Đảng lại giết người và còn gọi đây là một thắng lợi rực rỡ.

Vậy thì mục đích thật sự của cải cách ruộng đất là gì? đây thực sự là một vấn đề lớn cần được làm rõ, điều này cần bàn về lai lịch và mục đích thật sự của ĐCS TQ, xin được trình bày ở mục III.5 lá thư này. Cơ bản là sau CCRĐ, Đảng đã luôn được các chi bộ Đảng kiểm soát nông thôn, thiết lập trật tự xã hội mới, giết đi người nắm giữ văn hóa truyền thống để có đất cho tín ngưỡng Mác-Lê sinh sôi nảy nở ở nông thôn, lại vừa khiến gia đình, dòng tộc tan nát, phá vỡ tổ ấm con người từ đó xã hội hỗn loạn theo đề đục nước béo cò. Qua đấu tranh ma tính cũng kích phát, sản sinh, lại khủng bố để dân sợ, còn khiến nông dân mang ơn để tiếp tục cống hiến, hi sinh cho Đảng, vợ vét tài sản để bàn cùng hóa dân, cướp đất. Quỷ kế thâm độc này có lẽ chỉ có con quỷ mới nghĩ ra được. Thông qua CCRĐ, ĐCS TQ cũng đặt bước cơ sở, khống chế bắt cơm sinh tồn của dân và tai họa vẫn còn đang chờ ở phía trước.

• Cải cách công thương (năm 1951)

Trong khi quan hệ giữa người chủ và người làm thuê là tương hỗ hết sức bình thường và người chủ cũng phải lao động trí óc, lại tạo ra công ăn việc làm cho công nhân và phải chịu trách nhiệm với cơ sở sản xuất thì ĐCS TQ tà vạy lại lờ đi phần tinh thần này và *nguy tạo mâu thuẫn* thành “giai cấp bóc lột” và “giai cấp bị bóc lột”. Dưới tiền đề ấy bằng Đảng thổ phỉ này *cướp* trắng tài sản của tư sản thậm chí *giết* họ. Nhiều người uất ức quá đã tự vẫn, khi chết cũng không dám nhảy sông vì sợ chết không thấy xác Đảng sẽ quy cho là trốn sang Hồng Kông, vợ con bị liên lụy, vì thế phải chọn cách nhảy lầu mà chết.

Cũng giống như cải CCRĐ, sau cải cách công thương ĐCSTQ đã giết đi nhiều người nắm giữ văn hóa truyền thống của dân tộc, cướp đoạt tài sản xã hội, bần cùng hóa người dân.

- **Phong trào chống cánh hữu (1956 - 1957)**

Trí thức là những người có thể nhìn ra động cơ, thủ đoạn của ĐCSTQ, nhìn ra hiểm họa đối với dân tộc. Sau khi lợi dụng giới trí thức ĐCSTQ đã đặc biệt chăm sóc họ thông qua chiến dịch “trăm hoa đua nở” để dè bẹp tự do biểu đạt. ĐCSTQ *lừa* giới trí thức, kêu gọi góp ý “*giúp đỡ Đảng tự chỉnh đốn*” rồi quay lại *chụp mũ* họ là “phản tử cánh hữu”, “làm chính trị” và bức hại cho đi đày, cải tạo, bắn giết. Khi bị phê phán là tại sao lại dùng “âm mưu” ông Mao nói thẳng: “*Không phải âm mưu, mà là ‘đương’ mưu-làm công khai đấy chứ*”.

ĐCSTQ đã làm cho Đảng viên và người dân sợ hãi, các Đảng viên và dân chúng buộc phải bảo vệ bản thân bằng cách dối lòng mình để *nịnh bợ*, ca ngợi Đảng và lãnh tụ, từ đó phát triển *nhân cách hai mặt*, còn trí thức là nguyên khí quốc gia buộc phải ẩn mình sống qua ngày đoạn tháng, xã hội không biết trông cậy vào ai, thế hệ con cháu lâm than, khổ cực. Mầm mống của sự *giả dối, thờ ơ* được gieo vào xã hội, cũng từ đây hễ nhắc đến “Đảng” là ai cũng sợ như sợ cọp.

- **Đại Cách mạng Văn hóa (1966-1976)**

Đi đầu trong CMVH là hơn chục triệu Hồng vệ binh (học sinh, sinh viên). ĐCSTQ đào tạo ra “con người xã hội chủ nghĩa”, đào tạo ra “đội quân tiên phong” này cũng không phải một sớm một chiều mà là cả quá trình. Người Trung Quốc vốn có đức tính, truyền thống hiếu học, dù nhà nghèo thế nào cũng cố gắng phải cho con được đi học lấy chữ, thừa xưa học chữ còn là học Đạo làm người vì trong chữ có Đạo, xuyên suốt lịch sử văn hóa truyền thống 5000 năm của Trung Quốc cũng chính là một chữ “Đạo” này, còn đối với ĐCSTQ thì khác, chỉ dạy chữ, dạy thuật mà không dạy Đạo, mà nhiều chữ cũng bị giản thể để bỏ đi nội hàm Thần truyền, trong khi đó nhiều người nắm giữ văn hóa truyền thống của thế hệ trước đã bị giết đi trong các chiến dịch “cải cách ruộng đất”, “trăm hoa đua nở”,... Nhiều phụ huynh vui mừng khi thấy con đạt điểm cao nhưng lại chủ quan không để ý xem ĐCSTQ đang dạy con họ điều gì và không cho chúng biết tội ác của Đảng kết quả là con trẻ không có sức đề kháng và đã bị Đảng, Đoàn, Đội dụ dỗ, nhiều trẻ yêu Đảng còn hơn yêu cha mẹ.

Học sinh, sinh viên đã bị ĐCSTQ tẩy não bằng tà thuyết của Mác-Lê (*vô Thần luận - duy vật luận - triết học đấu tranh*), và thường phải viết kiểm điểm, báo cáo tư tưởng tự tẩy não để trong đầu chỉ có tư tưởng của chủ nghĩa Marx, phương thức không chế tinh thần như ma giáo này đã tạo thành di chứng nặng nề khiến con người không còn tư duy độc lập. Học sinh còn phải hát những bài hát kích động bạo lực của đội thiếu niên tiên phong với lời lẽ như: “*Chúng tôi là những người kế nhiệm cộng sản,... một chiếc khăn quàng đỏ tươi pháp phối trên ngực,... thời khắc luôn chuẩn bị lập công,... để tiến lên tiêu diệt kẻ thù,...*”, hay học những tác phẩm văn mẫu, về các tác phẩm đả kích văn hóa dân tộc như “*thuốc độc*” hay “*cái bánh bao tâm máu người*” trong truyện “Thuốc” của Lỗ Tấn. Hay phê phán đức Nhẫn trong văn hóa truyền thống để cổ súy ma tính đấu tranh như “AQ chính truyện”,... hay đọc những câu chuyện dàn dựng, thổi phồng trong sách giáo khoa về “địa chủ gian ác” Lưu Văn Thái, hay xem tượng sáp dàn dựng tại nhà ông ở Tứ Xuyên với những cảnh như: địa chủ tra tấn nhốt hầm nước, bom hơi vũ khí quân, ném đá, hiếp dâm, chôn sống, giết trẻ sơ sinh, cắt

tai nông dân,... (cảnh tượng gần giống nhà tù côn đảo ở Việt Nam) sự thật thì ông Lưu là người xây trường trung học Văn Thái tốt nhất Tứ Xuyên thời đó rồi đem tặng lại, ông thường cứu tế người khó khăn, sửa đường xá, giúp hóa giải mâu thuẫn và được người dân ở đó gọi là “Lưu đại thiện nhân”, ĐCSTQ đã cướp nhà ông Lưu rồi về sau làm triển lãm.

Học sinh còn tham quan triển lãm tranh với những cảnh: chủ nô móc mắt, lột da nông dân,... Xem và tự diễn vở kịch xuyên tạc đả đảo “địa chủ” ca ngợi cách mạng như: Bạch mao nữ,... Liên tục như vậy phương phương diện diện học sinh, sinh viên ngập tràn hận thù giai cấp, chúng hận “phong kiến”, hận “địa chủ”, hận “đế quốc” Mỹ,... hận có thể khiến người ta mất hết lý trí, lại vô Thần thì điều ác nào cũng dám làm, ĐCSTQ đã cướp mất tâm hồn trẻ thơ, đôi mắt trong sáng của trẻ đã bị ĐCSTQ thay thế bằng hận thù, đặng đặng sát khí, trong đôi mắt đó như có ngọn lửa ngày đêm cháy muốn thiêu đốt mọi thứ, nếu như được báo thù có lẽ chúng sẽ làm như kẻ thù đã làm, thậm chí còn phải hơn thế mới hả dạ. Ban tuyên truyền (tuyên giáo) kiểm soát hết sức chặt chẽ tư tưởng con người còn *vận động tạo Thần* để chúng cuồng tín vào Đảng và Mao Trạch Đông như cứu tinh của nhân loại, hằng ngày phải đọc “Hồng Bảo thư” (Mao tuyền), “sớm xin chỉ thị tối báo cáo” như một loại nghi thức tôn giáo. Không chỉ học sinh mà dân chúng khắp cả nước đều phải như vậy.

Rồi ngày đó cũng đến, tháng 5/1966 ĐCSTQ phát động Cách mạng Văn hóa, các đơn vị Hồng vệ binh được thành lập và nhanh chóng lan ra cả nước, họ được ĐCSTQ bảo kê, bao ăn ở để làm “cách mạng”. Hồng vệ binh đã *đầu tổ, phê bình, đánh chết* nhiều thầy cô, hiệu trưởng, giáo sư trong trường,... Hồng vệ binh sau đó hướng ra xã hội với danh nghĩa “phá tứ cụ”: dùng thuốc nổ quật mộ Khổng Tử và gia quyến, lấy xương cốt Khổng Tử cáo thị dân chúng, treo thi hài gia quyến lên cây, quật mộ nhiều anh hùng dân tộc như Hạng Vũ, Nhạc Phi,... đào mộ Viêm Đế Thần Nông, đốt điện chính, phá điện phụ lăng Viêm Đế, phá vĩnh viễn lăng Hoàng Đế Hiên Viên, phá Đạo quán, đập chùa, đốt tượng chư Thần Phật, Bồ Tát...; ĐCSTQ cướp đất nhà chùa, nhà thờ, giết tăng mạ Đạo, cho Đảng viên khoác áo cà sa, áo choàng đạo sĩ, áo dài linh mục để bóp méo Kinh Phật, Đạo Giáo và Kinh Thánh, phá hoại tôn giáo từ bên trong; “Nhân Lễ Nghĩa Trí Tín” bị coi là “cặn bã phong kiến” còn “Đạo Đức kinh” của Lão Tử bị gọi là “mê tín phong kiến”. Tín ngưỡng và tu luyện bị chụp mũ ngu muội, huyền hoặc, mê tín dị đoan,... Tôn Ngộ Không trong tiểu thuyết Tây Du Ký bị coi là đại diện cho “giai cấp bị bóc lột”, tư gia của Ngô Thừa Ân bị đánh sập.

Hồng vệ binh lấy việc đập phá, tra tấn, giết người làm thú vui. Sĩ quan quân đội và binh lính, cảnh sát, dân quân vũ trang cùng Đảng viên các cấp..., về sau cũng trực tiếp tham gia *lập thành tích* phá hoại văn hóa, văn vật và giết hại vô số người, đặc biệt là giết đi những ai có văn hóa, bao gồm “năm giai cấp đen” (địa chủ, phú nông, phản động, phần tử xấu, cánh hữu), các hình thức tra tấn, giết người như: chôn sống, bắn chết, ăn thịt người, hãm hiếp tập thể,... ai cũng có thể trở thành nạn nhân, người ta có thể bị giết chỉ vì quên khẩu hiệu trong “Mao tuyền”. Theo các thống kê trong thời kỳ này có tối thiểu 7,73 triệu người bị giết chết, khoảng 3 triệu Đảng viên bị kỷ luật và cầm tù vì không đáp ứng yêu cầu hành ác của Đảng, nhiều người được kết nạp Đảng ngay sau khi lập được thành tích giết người lưu tồn văn hóa, nhiều người cũng lợi dụng cơ hội này để triệt hạ các đồng chí, đồng nghiệp để thăng quan tiến chức hay trả tư thù. Trớ trêu là khi xưa liên quân Anh Pháp đốt Viên Minh Viên thì người ta xót xa, đến khi chính mình đi đốt, đập phá cung điện, lăng vua, đình, chùa thì vừa đốt lại vừa cười đắc chí, đập hết đi công sức, tâm huyết của chính cha ông, tổ tiên họ.

Trong CMVH, đấu tố cũng lặp lại như thời CCRĐ, học trò phê bình thầy giáo, nhiều giáo sư, nhà văn hóa, Đảng viên,... bị đưa ra đấu tố, họ bị chụp mũ “phản động”, “chống Đảng”, trong đại hội đấu tố dưới sự khùng bố tinh thần của tâm lý đám đông, chính sách liên lụy, con cái cũng bị ép tố cha mẹ, phải “giác ngộ cách mạng” hô “đả đảo” để vạch rõ ranh giới với “giai cấp thù địch” nếu không cũng bị liệt vào phần tử “phản động” và bị đấu tố, cả chủ tịch nước Lưu Thiếu Kỳ cũng bị con gái dán áp phích tố cáo, bị đấu tố. Nhiều Hồng vệ binh hăng hái đấu tố cha mẹ.

Thời kỳ điên đảo kinh hoàng này kéo dài 10 năm. ĐCSTQ đã phá hoại văn hóa vật thể và phi vật thể 5000 năm của dân tộc Trung Hoa, phá hoại đạo đức, thuần phong mỹ tục, phê phán, bôi bác văn hóa truyền thống, giết, cải tạo giới trí thức, che dấu lịch sử để cho người đời sau lịch sử không rõ, lý niệm không chính rồi tăng cường nhồi nhét tà thuyết thiết lập văn hóa Đảng cải biến thế hệ già, đầu độc thế hệ trẻ. Sau thời gian “đóng cửa then gài” để hủy đi văn hóa Thần truyền 5000 năm, đến thời mở cửa, để lừa người dân và nhân quyền quốc tế, làm bình phong *che dấu* tội ác, bản chất giả-ác-đầu của mình nên ngụy tôn giáo, bề ngoài nhiều nơi cho tu sửa, xây chùa, đắp tượng gọi là “*kế thừa và phát huy văn hóa truyền thống*” nhưng ngầm thao túng, mê hoặc lòng người, thu gom tiền bạc, từ trong phá ra, rất gian ác. Như lễ hội phần lớn để tưởng nhớ công ơn của Thần, nếu vô Thần thì tổ chức lễ hội sẽ không có ý nghĩa, đó là để thu tiền. ĐCSTQ cũng giảng về đạo đức nhưng là *đạo đức giả* để mị dân.

Còn về số phận Hồng vệ binh: Sau khi lợi dụng, cướp đi tuổi thanh xuân của họ, ĐCSTQ vận động Hồng vệ binh “lên núi xuống làng”, về nông thôn học tập bản cổ nông, thực chất là đi lưu đày, lao động cưỡng bức, họ sống cuộc sống lặn đạn, học hành thì dang dở, vô số người đã mắc bệnh tâm thần, chết trẻ, tự vẫn,... nhiều người bị ĐCSTQ bắn chết khi cố gắng bỏ trốn, do bị Đảng *mê hoặc* nhiều người đến chết vẫn còn tự hào từng là Hồng vệ binh đầy quyền uy, có bản sự. Vô số người nửa đời sau sống trong ân hận vì nghe ĐCSTQ xui đại hành ác *đấu tố, giết hại* thầy cô, cha mẹ, có người chết lặng khi con hỏi về ông bà, nhưng ĐCSTQ vẫn rót vào tai họ về ơn Đảng và sự vĩ đại của Đảng.

• **Xuất khẩu “cách mạng”**

Trong thế giới động vật có loài tu hú đẻ trứng của mình vào tổ chim khác, khi con tu hú nở ra, nó ulti trứng và chim non “anh em” rơi ra khỏi tổ, ký sinh ăn thức ăn từ chim chủ nhà, độc chiếm tổ. Tu hú con sau này lớn lên theo bản chất di truyền lại đi đẻ vào tổ chim khác.

Ác như tu hú, ĐCS Liên Xô cũng “đẻ” tổ chức của mình vào Trung Quốc, “giải phóng” Trung Quốc xong thì diệt chủng, tiêu diệt tam giáo, diệt văn hóa dân tộc Trung Quốc, từ đây tổ chức này cũng “đẻ” vào nhiều nước khác, ký sinh vào nông dân, ám toán trí thức yêu nước, cướp chính quyền, diệt văn hóa dân tộc họ. Nhiều lãnh tụ Đảng này là người gốc Hoa bị trúng tà thuyết. Polpot, Nuon Chea,... là người gốc Hoa, Trần Bình (lãnh tụ ĐCS Malayxia) là người Hoa gốc Phúc Kiến,...

Xuất khẩu sang Triều Tiên

Kim Nhật Thành từ nhỏ theo cha di cư sang Trung Quốc, học tiểu học và trung học ở tỉnh Cát Lâm, 19 tuổi gia nhập ĐCSTQ, được ĐCSTQ đào tạo, cất nhắc. Sau này Kim Nhật Thành chiến đấu trong Hồng Quân của Liên Xô. Năm 1945, phát xít Nhật đầu hàng quân Đồng Minh, Triều Tiên bị chia cắt làm hai do sự chiếm đóng tạm thời của Liên Xô và Mỹ, ở phía Nam Đại Hàn Dân Quốc ra đời đi theo con đường dân chủ vào năm 1948. Ở phía Bắc, Liên Xô tuyên truyền và đưa Kim lên làm lãnh đạo thiết lập chế độ cộng sản.

Ngày 25/06/1950, với chiêu bài “giải phóng Nam Hàn”, “thống nhất đất nước”, ĐCS Triều Tiên dưới sự ủng hộ, hỗ trợ ngầm từ ĐCS Liên Xô và ĐCSTQ kéo quân vượt qua vĩ tuyến 38 tấn công Nam Triều Tiên. Hội đồng bảo an Liên Hợp Quốc đã lên tiếng và đưa quân can thiệp để cứu Nam Triều Tiên và ngăn làn sóng đỏ lan ra thế giới, Mỹ cùng quân lính 15 nước thành viên đẩy lui ĐCS Triều Tiên và tiến công sang Bắc Triều.

ĐCSTQ gọi Mỹ là “đế quốc sài lang”, lợi dụng lòng yêu nước của người dân, tuyên truyền lừa dối phát động “chiến tranh chống Mỹ xâm lược và giúp đỡ Triều Tiên”, kêu gọi dân chúng góp tiền, đưa “quân tình nguyện” sang Triều Tiên làm vô số binh lính Trung Quốc chết oan, ĐCSTQ rất coi rẻ sinh mạng người lính, thường dùng chiến thuật biển người, cả các hòa thượng trẻ cũng bị đẩy ra chiến trường làm bia đỡ đạn, người chết vô số, cuối cùng đã giành được “chiến thắng”, khôi phục lại Bắc Triều, để từ đó đến nay hàng triệu người dân Bắc Triều Tiên đã chết bất thường, thậm chí bị xử bắn vì xem phim Hàn.

...
Xuất khẩu sang Campuchia

ĐCSTQ truyền thụ tà thuyết và hậu thuẫn Polpot “giải phóng” Phnom Penh vào năm 1975, “giải phóng” xong thì hỗ trợ Polpot tiêu diệt “giai cấp bóc lột”, diệt chủng khoảng ¼ dân số Campuchia (khoảng 2 triệu người) mục tiêu là những người có văn hóa gồm các nhà sư Phật giáo, tu sĩ Cơ Đốc giáo, văn nghệ sĩ, nhà báo, bác sĩ, giáo viên, những người đeo kính, còn cả những người tàn tật và dân tộc thiểu số và cả đồng hương người Hoa cũng giết không tha (giết 20 vạn người), ngoài chết vì bị hành quyết nhiều người bị chết vì đói. Khome Đỏ trúng tà thuyết Mác-Lê mất hết tính người: hãm hiếp phụ nữ, xé xác trẻ em,... lấy cuốc, búa, liềm, lưỡi lê,... để sát nhân và xem như là thú vui, ăn thịt người như ma cà rồng, tại nhà tù S21 một chiếc máy khoan sọ người đã được cố vấn của ĐCSTQ thiết kế để lấy não người làm thức ăn bổ cho lãnh đạo của ĐCS Campuchia.

• **Thăm sát Thiên An Môn 4/6/1989**

Kể từ năm 1978, sau khi hoàn tất công cuộc “đóng cửa” phá hoại văn hóa. ĐCSTQ cải cách “mở cửa”, cuộc sống người dân có cải thiện hơn chút, nhiều người dần quên lịch sử, lầm tưởng ĐCSTQ đã “sửa sai”, lần này thì Đảng tốt lên rồi, hóa ra không phải vậy.

Năm 1989, tại Trung Quốc người dân đói khổ, sinh viên học hành vất vả ra trường thất nghiệp, tham nhũng tràn lan trong hàng ngũ quan chức của ĐCSTQ, sau cái chết của ông Hồ Diệu Bang (cựu tổng bí thư của ĐCSTQ, một người ủng hộ cải cách) sinh viên yêu nước đã xuống đường giễu hành và tới Thiên An Môn dựng tượng “nữ Thần dân chủ”, đề xuất chính kiến, yêu cầu tự do, dân chủ. Đáp lại, ĐCSTQ *chụp mũ* sinh viên là “phản cách mạng”, “làm chính trị” và *lừa* binh lính quân đội rằng một cuộc bạo loạn đã xảy ra ở Bắc Kinh, nhiều binh lính đã bị giết hại. Quân đội nhân dân cùng xe tăng được lệnh đã tiến vào quảng trường Thiên An Môn “dọn sạch” sinh viên, đêm mừng 3 rạng sáng mừng 4/6 quân đội xả súng và nghiền nát hàng ngàn con em nhân dân, sau đó máy ủi gom xương thịt đem đi hỏa thiêu. Đứng đầu tội ác này là Đặng Tiểu Bình và Giang Trạch Dân.

ĐCSTQ đặt tên cho quân đội là quân đội nhân dân nhưng thực ra quân đội bị ĐCSTQ điều khiển vì trong quân đội có Đảng bộ lãnh đạo. Nhiều binh lính quân đội bây giờ vẫn hết sức hối hận vì bị ĐCSTQ lừa mà cán chết sinh viên yêu nước. Đảng bưng bít thông tin, tuyên truyền lừa dối rằng “không có sinh viên nào bị giết trên quảng trường Thiên An Môn”, ngày nay nhiều sinh viên Trung Quốc khi nghe tới thăm sát Thiên An Môn thì trong tâm bắt đầu cảnh giác cho là chuyện bịa đặt của “thế lực thù địch phương Tây” hòng lật đổ Trung Quốc.

Ngoài các tội ác trên còn nhiều tội ác khác như: Thảm sát đoàn AB, Chinh phong Diên An, vây khốn thành Trường Xuân, Tam Phán Ngũ Phán, Đại nhảy vọt (làm chết đói 30-40 triệu người),... độc giả có thể xem trong sách Cửu Bình (<http://9binh.com/>)

Độc hại thâm sâu hơn nữa là trong nhiều cuộc vận động đấu tranh: bạn bè, cha mẹ, con cái, vợ chồng bị ĐCSTQ ép phải tố giác lẫn nhau, từ đó hủy diệt đạo đức, nhân tính, tình thân. Dân tộc Trung Quốc bị chia rẽ, người người nghi kỵ nhau như một mâm cát. Có người ví toàn bộ đất nước Trung Quốc giống như một “đấu trường” La Mã cổ, trong đó mỗi người Trung Quốc bị buộc phải trở thành một “võ sĩ giác đấu”; còn lãnh tụ ĐCSTQ ngồi trên khán đài cười lớn “*thật sướng vô cùng*”, vừa cười vừa nói: “*tám trăm triệu người, không đấu đá là không được*”. ĐCSTQ là một tổ chức ngoại lai, **chỉ có khái niệm đấu tranh sinh tồn**, giai cấp thống trị và giai cấp bị trị, nó **không có tình cảm gì với đất nước hay dân tộc**.

Không kể ai đúng ai sai nếu nghe bóng ma ĐCSTQ xúi bẩy mà bài xích, đấu nhau thì hai bên đều sẽ bị tổn thương và ĐCSTQ sẽ ở đằng sau cười đắc chí.

ĐCSTQ tín ngưỡng vào tà thuyết, hành ác hại người, dựa vào đấu tranh để sinh tồn. Thế hệ sau do không biết bản chất và lịch sử Đảng nên đã tiếp tục bị lừa, ĐCSTQ lại phát động đàn áp Pháp Luân Công vào T7/1999. Nhiều người lại đóng vai “cảnh sát”, “hồng vệ binh” như trong CMVH năm xưa. Có một điều mà mọi người cần phải biết đó là văn hóa Đảng là tồn tại vật chất, có thứ thành tự nhiên hay khi gặp điều kiện là phát ra, còn tổ chức này chuyện ác nào cũng có thể làm, bản chất không đổi và còn đang “tiến hóa”.

Nguyên nhân 4: ĐCSTQ sợ Chân – Thiện – Nhân

ĐCSTQ bản chất giả dối: “giải phóng” thực ra là cướp chính quyền, “cải cách ruộng đất” là giết người cướp đất, “đại nhảy vọt” là đại nhảy lùi, “cải cách công thương” là giết người cướp của, “Cách mạng Văn hóa” là phá hoại văn hóa,... Lịch sử của ĐCSTQ là giả, anh hùng của ĐCSTQ là giả,... nếu người ta có thể vượt tường lửa kiểm duyệt internet, tự mình tìm hiểu sự thật về những tuyên truyền của Đảng này thì có thể sẽ cảm thấy sốc vì toàn là lừa dối. Còn người dân Trung Quốc là một đời bị lừa dối, có người đến khi nhắm mắt vẫn chưa biết mình bị lừa mà còn mang ơn Đảng, ủng hộ một kiếp làm người. Vì sự giả dối, tội ác của mình **ĐCSTQ sợ sự thật** và cần duy trì một xã hội giả dối để tồn tại, nếu không tội ác và bản chất của Đảng sẽ bại lộ. ĐCSTQ chỉ có thể tồn tại trong môi trường giả dối và bưng bít thông tin vì thế nếu không ai cấp thị trường, thỏa hiệp, chấp nhận sự giả dối thì ĐCSTQ sẽ không còn chỗ ẩn nấp, như loài muỗi chỉ biết hút máu người và truyền dịch bệnh, nó chỉ sống được ở nơi tăm tối và rất sợ ánh sáng. Khi nguyên lý về Thiện được phổ biến người dân sẽ không *thờ ơ, vô cảm* mà yêu thương, quan tâm, bảo vệ nhau thì ĐCSTQ rất khó mà thỉnh thoảng lại tách một bộ phận dân chúng ra để hành ác, khi nguyên lý về Nhân được phổ biến thì người ta sẽ kiểm chế được bản thân, không dễ bị lừa, kích động, phụ họa theo.

Khi ngày càng có nhiều người tin vào *Chân – Thiện – Nhân*, ĐCSTQ đứng trước sự lựa chọn tất yếu của lịch sử hoặc là biến đổi để tốt hơn hoặc là thoái lui khỏi vũ đài lịch sử, nhưng vì bản chất ĐCSTQ không đổi nên đã ra tay đàn áp. Dù là thế nhưng trong thế kỷ thông tin này ĐCSTQ cũng khó mà bức hại Pháp Luân Công nếu không có Giang Trạch Dân một kẻ đồ kỵ, hoang tưởng, bất chấp hậu quả.

3. Phản đối tội ác mổ cướp nội tạng, vạch trần bản chất giả-ác-đầu của ĐCSTQ có phải là làm chính trị, phản động?

Điều căn bản của một con người là biết phân biệt tốt xấu. Để phân biệt tốt xấu thì cần quan tâm đến thật hay giả, thiện hay ác, gần đây mới thấy xuất hiện hiện tượng lạ là có người dùng “làm chính trị”, “phản động” để phân biệt tốt xấu. ĐCSTQ đã khiến có người sợ hãi đến mức nghe đến “làm chính trị”, “phản động” thì hồn bay phách lạc, không còn nhận ra tốt xấu, đúng sai, trở lên cảnh giác, đa nghi, vô cảm.

Vậy thì chúng ta thử bàn xem thế nào là làm chính trị? phản động?

Bàn về “làm chính trị” thực chất không có gì là xấu, một người đi bỏ phiếu cũng chính là “làm chính trị”, làm chính trị chẳng đúng là quyền và trách nhiệm của mỗi công dân. Chính trị có liên quan mật thiết đến đời sống mỗi người và vận mệnh mỗi dân tộc.

Về phản động, theo quan điểm của ĐCSTQ thì “phản động” là đi ngược lại “tiến bộ”, “quy luật tự nhiên”, ĐCSTQ tự cho mình là “tiến bộ”, gọi là “đỉnh cao trí tuệ của loài người”, nên những ai đi ngược lại lý thuyết, lợi ích của họ thì đều bị coi là “phản động”. Việc ĐCSTQ đi ngược Đạo Trời, phá hủy nền văn minh 5000 năm, chụp mũ “phong kiến” lên Nhân-Lễ-Nghĩa-Trí-Tín và áp dụng “đỉnh cao trí tuệ” đấu tranh sinh tồn lên con người, muốn con người “tiến hóa” không bằng động vật, đó mới là “phản động”.

ĐCSTQ tạo ra các vùng cảnh báo, vùng cấm như: “làm chính trị”, “dân chủ”, “nhân quyền”, “tự do tín ngưỡng”,... và mở ra vùng tự do về tình dục, cờ bạc,...

Ngày xưa ĐCSTQ vận động nhân dân làm chính trị, ai không quan tâm sẽ bị cho là tư tưởng lạc hậu, đến khi cướp được chính quyền rồi thì đe dọa những ai “làm chính trị”. Ở phương tây các đảng phái tự do làm chính trị, Đảng Cộng sản chỉ là một trong nhiều loại Đảng, xưa nay vẫn tự nhận là đây tớ của nhân dân, cũng là sống nhờ thóc gạo của dân và lựa chọn Đảng nào phải là do dân bầu ra chứ không phải tự bỏ phiếu cho mình rồi lại nói là nhân dân đã lựa chọn, giả dụ Pháp Luân Công có làm chính trị thì cũng không có gì sai mà Đảng này bắt cóc người ta mổ cướp nội tạng. Nhưng Pháp Luân Công là Phật Pháp mà Phật Pháp lẽ nào lại đi làm chính trị. “Làm chính trị” hay “phản động” là bảo bối yêu tinh, ĐCSTQ nặn ra để chụp mũ, hễ nhắc đến là sợ, *thờ ơ chính trị* để ĐCSTQ có thể tùy ý làm điều xấu. Nhiều người hễ nghe thấy nói về ĐCSTQ liền bật ra câu “làm chính trị”, khi được hỏi xem thế nào là “làm chính trị”? thì họ cũng không biết, bản thân không có tư duy của mình, thay vào đó là tư duy của ĐCSTQ cấy vào, đang lên tiếng bao che, bảo vệ kẻ giết người mà không hay biết. ĐCSTQ là Đảng mafia, vừa nói “vì dân” lại vừa bắt cóc, mổ cướp nội tạng người dân để bán, khi bị vạch trần thì quay lại chụp mũ “làm chính trị”, “phản động”..., hiện ở đây cũng chưa biết dùng từ nào để diễn tả chính xác, tục ngữ nước ta có câu: “*vừa ăn cướp vừa la làng*”.

Người quân tử dám làm dám nhận. ĐCSTQ luôn tự quảng cáo bản thân là quang vinh, vĩ đại, nhưng lại chuyên núp ở đằng sau để xúi bẩy, bắt ép Đảng viên làm điều xấu còn khi có việc gì xảy ra thì đổ hết tội lỗi lên đầu họ. Giết người là có tội, không thể nói vì người khác cũng giết người nên tôi không có tội. ĐCSTQ hễ được ai góp ý hay bị động chạm thì sẽ dùng thủ thuật *chỉ chích người khác để che lỗi bản thân* quay lại chụp mũ người đó là “phản động”, “bị thế lực nước ngoài lợi dụng”,... Ngay trong cấp cao nhất của ĐCSTQ hễ có người nói lời ngay thẳng về sai lầm của Đảng, hay nói về chủ nghĩa lừa đảo của Đảng thì đều bị chụp mũ “phản động” và bị thanh trừng.

Mục đích của người tu luyện là đề cao cảnh giới tinh thần, tu tâm còn phải tu bỏ cả tâm tranh đấu, không có hứng thú với quyền lực, đấu tranh chính trị, ai làm quan, làm lãnh đạo thì làm. ĐCSTQ thường khoác áo “nhà nước” làm việc xấu. Xưa nay ai làm điều xấu thì sẽ bị phản đối, khi nạn nhân của ĐCSTQ phản đối, nó lại gọi họ là “thế lực thù địch”, “chống Đảng và nhà nước”, đó là tự tạo ra “kẻ thù”. Kinh sách, hoạt động của Pháp Luân Công đều công khai trên **MinhHue.Net**; Có câu “nói có sách mách có chứng”, ĐCSTQ *tưởng tượng ra kẻ thù* để đấu tranh, đã “điều tra” hơn 20 năm mà bây giờ vẫn “đang điều tra”, không có chứng cứ gì chứng minh Pháp Luân Công “làm chính trị”, xưa nay làm việc bất chính nên không bao giờ dám đối thoại trước dân mà ý thế tuyên truyền một chiều rợp trời đất. ĐCSTQ biết quá rõ đây là một nhóm người tu luyện vô hại, trong tâm bợ vợ không biết lấy lý do gì nên phải tung hỏa mù để lừa cấp dưới, làm căn cứ lý luận cho cuộc đàn áp.

Đệ tử Pháp Luân Công tại Trung Quốc cũng là vượt qua vu khống, bức hại của tổ chức đại gian đại ác này bằng chính tín kiên trình vào Phật Pháp, trong khi một thời gian dài nhiều chính phủ đã không có tiếng nói gì vì những hợp đồng làm ăn và sợ ĐCSTQ. Nếu không có những con người duy hộ *Chân – Thiện – Nhân* thế giới sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ.

Người tu luyện không có kẻ thù, không làm hại ai, không cầu quyền lực, không ôm giữ oán hận, ai làm điều ác tự sẽ có Trời phạt, ví như kẻ ác có dùi cui điện thì ông Trời có sét. Mặc dù bị bức hại nhưng Pháp Luân Công vẫn cho ĐCSTQ nhiều thời gian, cơ hội, mỗi ngày hàng thùng thư đã bị lãnh đạo của ĐCSTQ đốt đi, ĐCSTQ không dừng lại mà tuyên truyền rầm rộ hơn, điên cuồng hơn, thậm chí là bắt cóc người để mổ sống lấy nội tạng bán cho chính người Trung Quốc và thế giới, nhưng vẫn còn nhiều người vì bị lừa dối nên đang on huệ, trung thành với sự lãnh đạo của Đảng, cùng những người dân tin theo tuyên truyền mà phỉ báng Phật Pháp, tiếp tay cho tội ác..., dù vô tình hay cố ý đều là đang tạo ác nghiệp.

Phật Pháp Vô Biên! Thiện không chỉ là nói về những điều tốt đẹp, sự im lặng đôi khi là tội ác. Trong tiểu thuyết Tây Du Ký có kể về Bạch Cốt Tinh là yêu quái hại người; giả dối, ác độc, biến hóa khôn lường nhưng không qua được “hoả nhãn kim tinh” của Tôn Ngộ Không. Tôn Ngộ Không 3 lần đánh Bạch Cốt tinh để bảo vệ Đường Tăng, nhưng Đường Tăng lại niệm chú và đuổi Tôn Ngộ Không. Về sau, Đường Tăng bị Bạch Cốt Tinh bắt, lúc đó mới hiểu đã trách nhầm Tôn Ngộ Không.

ĐCSTQ không đơn giản là tổ chức chính trị, nó là một tổ chức ma quái giả dối, ác độc, “đổi mới”, “cải cách” khôn lường đã từng lừa và hại chết rất nhiều người. Người Trung Quốc hầu hết đều bị nó mê hoặc, sắp phải đối diện với vực sâu vạn kiếp bất phục, khi học viên Pháp Luân Công giúp mọi người nhận rõ bộ mặt thật của ĐCSTQ, để tránh xa cái ác, không bị lợi dụng mà thiệt thân thì có người lại cho là “nói xấu”, “chống ĐCSTQ”,... Thứ này hại người nên cần cho nó lộ nguyên hình từ đó giúp Đảng viên, người dân biết mà tránh xa, chứ không hề đi tranh đấu, tranh cử với Đảng này hay tranh chức của ai, người ta đi “điều tra” mấy chục năm lẽ ra phải hiểu quá rõ điều này. Nhiều người giải phương trình thì giỏi còn điều đơn giản như vậy thì không hiểu, cũng vì trúng độc văn hóa kia. Không phải ai cũng nịnh bợ, bao che cho nó. ĐCSTQ lừa dối, muốn hại chết họ mà họ còn đi bảo vệ Đảng. ĐCSTQ từ lúc sinh ra tín ngưỡng, cơ chế đã trái quy luật tự nhiên, không ai nói gì thì tự nhiên cũng đi tới tự diệt, nhưng nó sẽ nắm tay rất nhiều người xuống theo, ngay cán bộ cấp cao của Đảng cũng thấy đi theo Đảng không có tương lai. ĐCSTQ có cả ban bệ, bí thư các cấp,... thế mới là làm chính trị. Pháp Luân Công chỉ có tu tâm, luyện thân, ai muốn thì học, vậy không liên quan đến chính trị. Còn nói về ĐCSTQ không phải nói về con người. Phật Pháp cứu người, là học viên Pháp Luân Công lo cho họ, nhưng họ không biết lo cho mình.

Phần III: Những điều cần biết và sự lựa chọn của chúng ta

1. Tại sao người Trung Quốc không nhận ra bản chất của ĐCSTQ ?

Người Trung Quốc bị **tước quyền tự do tư tưởng, tự do biểu đạt, tự do thông tin**, ai ý kiến trái ý Đảng là bị chụp mũ “phản động”, còn nghe đài “địch” bị coi là phạm pháp,... ĐCSTQ cũng triển khai hệ thống đông đảo mật vụ, an ninh mạng, dư luận viên 5 hào, camera giám sát nhận diện khuôn mặt, theo dõi, kiểm soát cả tư tưởng và thể xác con người. Người dân xem tivi chỉ như xem biểu diễn đá bóng, như chỉ thấy cái mặt nạ của ĐCSTQ.

Không những vậy họ còn **bị nhồi nhét tà thuyết, văn hóa Đảng**. ĐCSTQ biến Trung Quốc thành trung tâm tẩy não công suất lớn phủ sóng, giảng trận, tuyên truyền rợp trời, rợp đất. Một kỹ thuật tẩy não của ĐCSTQ là “*Lời nói dối được lặp lại một nghìn lần sẽ trở thành chân lý.*”^[III] ĐCSTQ che đậy tội ác, sửa đổi lịch sử, bung bít thông tin và tuyên truyền một chiều. Thông qua loa, đài, tivi, sách giáo khoa, nghệ thuật, phim ảnh, hội họa, khẩu hiệu, áp phích, hội họp..., ngày này qua ngày khác, đã đưa các tư tưởng đó ám, nhiễm vào đầu con người, khiến tư tưởng con người biến dị không phân biệt ra được thiện ác, tốt xấu.

Một thủ đoạn nữa được biết với cái tên **hội chứng Stockholm**, là hiện tượng khi nạn nhân bị làm cho sợ hãi, bị cách ly thì phát triển một loại tâm lý dị thường phụ thuộc kẻ khủng bố, nếu kẻ thù nương tay, ban cho chút ơn huệ thì còn yêu mến, bảo vệ kẻ thù, vui buồn đều phụ họa theo, bảo sao làm vậy. ĐCSTQ dùng nó **khống chế tinh thần** Đảng viên, người dân.

ĐCSTQ tuyên truyền để Đảng viên, người dân phải mang ơn mình

Từ nhỏ người Trung Quốc đã bị tẩy não bằng các bài hát **ngụy tạo ý dân** như: “*Yêu cha mẹ không bằng yêu Đảng*”, “*Mặt trời đỏ nhất, Mao chủ tịch thân yêu nhất*”, “*Không có Đảng Cộng sản thì không có Nước Trung Hoa mới*”..., và những điều như thế được tuyên truyền gấp nhiều 1000 lần. Sự thật ĐCSTQ có chống Nhật cứu nước? Trong sách “Cửu Bình” đã dẫn chứng và nói rõ, xả thân chống phát xít Nhật cứu Trung Quốc là Quốc Dân Đảng. ĐCSTQ chỉ giả vờ chống Nhật, phát triển lực lượng, nhằm nhe chờ thời cơ cướp chính quyền, cướp công. Lúc trước nói “*người Trung Quốc không hại người Trung Quốc*” năm 1945 phát xít Nhật đầu hàng lẽ ra dân được hưởng hòa bình, thì ĐCSTQ lại cướp công, “*tưởng tượng ra kẻ thù*” để gây nội chiến với sự hỗ trợ từ Liên Xô. Đây không phải “*giải phóng*” mà là cướp, giết đồng bào để đưa chủ nghĩa Marx từ Liên Xô về “*cầm tù*” dân tộc. Người Trung Quốc chính là đã hi sinh để cướp chính quyền cho ĐCSTQ cai trị, hủy hoại dân tộc mình. ĐCSTQ lẽ ra phải biết ơn họ thay vì bắt con cháu họ phải biết ơn. Dưới sự cai trị của ĐCSTQ hơn 80 triệu người đã chết, “*Ơn*” này không biết phải trả đến bao giờ mới hết. Có lẽ chừng nào người ta còn biết ơn thì chừng đó “*Ơn*” này còn phải trả.

Nhiều người còn mang ơn vì Đảng trả lương cho họ, nhưng đó đều là tiền thuế của dân, tiền từ phương Tây, bản thân ĐCSTQ không hề có hoạt động sản xuất, phát minh, người ta chỉ thấy đóng Đảng phí, thu phần trăm Đoàn phí, phí Công đoàn, chi ngân sách cho Đảng,... mà không hề thấy Đảng minh bạch báo cáo thu chi. ĐCSTQ là loại Đảng **thô phỉ**, chuyên cướp bóc, “*móc túi*” người dân, khiến dân chúng bị bần cùng hóa, luôn phải lo lắng về tiền bạc, quay cuồng với việc kiếm tiền, không còn tâm trí để ý tới văn hóa, chính trị,...

Người quân tử dẫu có làm ơn thật thì cũng không kể công, không mong đền đáp. Đức Không Tử nói “*Làm ơn chớ mong đền đáp, mong cầu đền đáp ấy là có mưu tính*”. ĐCSTQ có mục đích là khiến người dân và Đảng viên phải mang ơn Đảng, **lợi dụng cái tình của con người** khiến Đảng viên, người dân coi Đảng như cha mẹ mà bảo vệ, quên đi tội lỗi của Đảng.

[III] Câu nói của bộ trưởng bộ truyền truyền phát xít Đức - Paul Joseph Goebbels (cánh tay phải của Adolf Hitler).

ĐCSTQ là thực thể ngoại lai ký sinh, bắt cóc, khống chế nhà nước, làm hại Đảng viên và người dân, yêu nước là thương dân,... không phải là yêu Đảng, nhưng nó lại dùng thủ đoạn tuyên truyền pha trộn, đánh tráo, làm người ta lẫn lộn Đảng và nhà nước, Đảng và tổ quốc. ĐCSTQ hại nước hại dân, nó chỉ lợi dụng, kích động, ký sinh lên lòng yêu nước. Hễ ai nói thật về ĐCSTQ, nó sẽ đi núp và đánh tráo thành “nói xấu” nhà nước, không yêu nước, hay nói kiểu như: *đã làm gì cho đất nước chưa mà nói, đã tốt chưa mà đi nói người khác, chuyện cũ cho qua đi bây giờ xã hội đang ổn định, phản động, làm chính trị, vô ơn,...*

Tất cả những điều đó đã làm người dân mịt mờ lịch sử, **tu tưởng biến dị** và **suy giảm lý trí**, khi suy nghĩ đều **đứng ở lập trường của Đảng**, bảo vệ Đảng, ủng hộ Đảng giết người, thủ đoạn, tội ác là có thể di truyền, lặp lại thậm chí tiến hóa, không ngờ ngày mai nạn nhân lại là mình, kỳ thực ĐCSTQ xưa nay chuyên làm điều ác, không có gì tốt nên không phải suy nghĩ theo hướng bảo vệ nó.

Nhiều người Trung Quốc có thể rất hăng hái đi đốt cờ Mỹ để bày tỏ lòng yêu nước, nhưng khi ĐCSTQ giết người dân nước mình thì lại không có ý kiến gì, lờ đi, nhắm mắt bịt tai vờ như không thấy, thậm chí còn bảo vệ, bao che cho tổ chức này. Khi Mao Trạch Đông nói *“tám trăm triệu người, không đấu đá là không được”* lúc đó nhiều sinh viên cho là đúng thì thật trớ trêu đến năm 1989 sinh viên bị ĐCSTQ dùng xe tăng cán chết tại Thiên An Môn và rồi Đặng Tiểu Bình phát biểu *“(Chúng ta sẽ) giết 200 ngàn người để đổi lấy 20 năm ổn định”*.

Lúc đó rất nhiều người nói rằng Đặng tiểu Bình nói đúng thì hôm nay ĐCSTQ lại tiếp tục phát động cuộc đàn áp Pháp Luân Công và ngày nay vẫn còn nhiều người nói: *“Pháp Luân Công phải có vấn đề gì thì mới bị ĐCSTQ đàn áp”*, *“dân Trung Quốc đông như thế Đảng phải làm vậy mới ổn định được”*, *“nếu không đàn áp nhờ Pháp Luân Công đông lên lại ‘làm chính trị’ thì sao”*, *“nếu tôi là ĐCSTQ tôi cũng đàn áp Pháp Luân Công”*..., đó là đang bảo vệ, bao che, dung túng cho ĐCSTQ giết người mà không biết. Có người cũng viện lý do này để lảng tránh, che đi sự vô luân, hèn nhát, không dám đối diện với ĐCSTQ. Nhiều người đến khi bị bức hại kêu không ai giúp, mới hiểu sự vô cảm của xã hội đáng sợ thế nào.

ĐCSTQ luôn có lý do **“cao thượng” để bao bọc quỷ kế, tội ác**. Lẽ nào để “ổn định” một tổ chức hại người thì cứ một thời gian lại giết người. Ở Ấn Độ, Đài Loan, mật độ dân số đông hơn 2-4 lần Trung Quốc, và họ không hề hào phải giết bớt người để ổn định chế độ. Chấp nhận một tư tưởng sai lầm hôm nay có thể chính mình phải trả giá vào ngày mai.

2. Ra lệnh cho người khác nói xấu, bức hại Phật Pháp chính là đang làm hại họ và hại chính mình

Trong lịch sử, Phật giáo và Cơ Đốc giáo đều trải qua những nạn lớn. Ngày nay có nhiều người lên chùa bái Phật cầu an nhưng nếu được trở lại quá khứ sống trong lúc đệ tử của ngài bị tà ác bức hại liệu có lên tiếng cho lẽ phải hay là thờ ơ vô cảm, hay là vào hùa, tất cả cũng đều có thể xảy ra. Dù thế nào thì **cuối cùng Tà không thể thắng Chính**. Đằng sau những sự kiện bức hại Chính tín đều là những câu chuyện về nghiệp báo. Pháp Luân Đại Pháp là Phật Pháp, thuộc về tâm linh, bình thường khi gặp hoạn nạn con người vẫn gọi Trời ơi!,... nói xin Trời Phật phù hộ không ai nói xin Đảng Cộng sản phù hộ. Không làm việc này có thể làm việc khác nhưng bức hại, phỉ báng Phật Pháp, tiếp tay cho tội ác là đánh mất tất cả. Có nhiều câu chuyện về những người *thi đua* đập đình, chùa *lập thành tích* cho Đảng về sau bị tai ương, tâm thần, động kinh..., nhiều người bị tới cả đời sau, có người vô Thần giải thích theo “khoa học” là do “di truyền” để ngụy biện cho tội xúi bẩy của mình.

Tại Trung Quốc theo thống kê của mạng **MinhHue.Net**^[6] có ít nhất hơn 10.000 người nghe theo lệnh Giang Trạch Dân bôi nhọ, đàn áp,... Pháp Luân Công đã bị báo úng: Bị sét đánh, tai nạn giao thông, đột tử, tự tử, tâm thần, cách chức, tù tội, ung thư, mắc dịch bệnh,... Không những vậy theo nguyên lý của Phật gia những người phỉ báng, bôi nhọ, bức hại Phật Pháp sau khi hết dương thọ sẽ bị đả nhập Vô Gián địa ngục chịu cực hình, thống khổ liên tục (vô gián) với thời gian dài như vô tận. Nếu biết trước, có lẽ họ sẽ từ chối danh lợi trước mắt, và chọn đi theo lương tâm.

Thiện ác hữu báo có lúc đến ngay, đến sớm, đến muộn nhưng không sót. Nhiều người không tin có thể thống kê, quan sát, để ý những người tiếp tay cho tội ác, phỉ báng Pháp Luân Công ở Việt Nam, rất nhiều người bị báo úng, thậm chí liên lụy gia đình, còn có người đăng đàn tuyên truyền mê hoặc thay ĐCSTQ, gây chia rẽ, làm độc hại người dân. Xưa nay chính tà, tốt xấu là có tiêu chuẩn, một điều tốt dù bôi nhọ nữa cũng sẽ không vì thế mà trở thành xấu, đó chỉ là việc tổn công vô ích, mất uy tín, hại mình, hại người. Mỗi suy nghĩ, lời nói, hành vi của con người đều phải chịu trách nhiệm, trước khi nắm rõ thông tin hai chiều không nên khinh suất hòa theo, phát ngôn tùy tiện mà trúng kế gian tà, tự đặt mình vào chỗ hiểm.

Người ta vẫn nói “nhân vô thập toàn”, ai cũng có điểm tốt xấu và nên nhìn nhiều vào điểm tốt của người khác, người tu cũng vậy cũng vì xấu nên mới phải tu và đó là cả một quá trình, hơn nữa hiện tại người thân, hay tương lai con cháu mình có thể cũng có người tu vì thế càng không nên cố rình rập xem họ có sai sót gì mà chụp cho Pháp Luân Công. Còn rất nhiều trường hợp công an thu giữ tài sản, tài liệu, sách Đại Pháp,... nói là để xem xét, nhưng xem mãi vẫn chưa thấy trả cho họ. Sách Đại Pháp là sách quý nên trân quý và giữ cẩn thận.

3. Lựa chọn nhân sinh: theo mệnh lệnh sai trái hay lương tâm và pháp luật?

Chúng ta đôi lúc phải đứng trước sự lựa chọn giữa lương tâm và mệnh lệnh sai trái. Lương tâm không phải do bộ não tưởng tượng ra theo chủ nghĩa duy vật cực đoan của Marx. Lương tâm là thứ còn có trước khi con người chào đời, là tính bản thiện, một đứa trẻ mới sinh ra chưa có gì phản ánh lên não lẽ nào nó không có lương tâm, lương tâm giúp chúng ta phân biệt tốt xấu, cho chúng ta biết điều gì nên, không nên làm, khi làm điều trái với lương tâm sẽ cảm thấy bất an trong lòng, mất lương tâm cũng là mất chính mình. Trong cuộc bức hại Pháp Luân Công nhiều người làm nghề công an không hiểu mình đang làm gì nữa, nhiều người đã từng ước mơ trở thành một người duy hộ công lý, bảo vệ chính nghĩa và người dân lương thiện và rồi giờ đây họ đi bắt cóc và chia chác tiền từ việc thu hoạch nội tạng một nhóm người mắng không mắng lại, đánh không đánh lại. Họ không hề có hạnh phúc theo quan niệm “vật chất quyết định ý thức” mà ngày đêm lo lắng, bất an.

Khoa học hiện nay cũng giới hạn ở không gian phân tử, chưa nghiên cứu tới các không gian vi quan khác, mới có máy ảnh làm bằng phân tử, chưa có máy ảnh làm bằng nguyên tử,... tuy nhiên các không gian đó lại có thể phản ánh đến không gian này. Mấy ngàn năm nay triều đại, chế độ, pháp luật thay đổi nhưng thiện ác hữu báo không đổi. Nó không lỗi thời, không phụ thuộc vào việc con người có tin hay không hay Đảng vĩ đại thế nào mà giống như Đạo mà Lão Tử giảng “*tồn tại độc lập mà mãi mãi không biến đổi*”. Nhiều người nói là “*tôi chỉ làm theo lệnh cấp trên*” nhưng khi báo úng đến, như những người trước đây nghe Đảng đi đập phá đình chùa, bắn giết địa chủ, bị bệnh tâm thần, gặp tai ương,... thì chưa thấy cấp trên nào đến nhận lỗi, chịu tội thay cho họ. Và dù sao pháp luật cũng không phải để trang trí. Hôm nay người ta có thể chà đạp lên pháp luật nhưng ngày mai pháp luật có thể sẽ trừng trị lại họ. Theo lương tâm và pháp luật là sáng suốt. Hơn nữa thời thế lại luôn thay đổi.

Xin được kể một câu chuyện tôi đọc được trên internet: Đó là một câu chuyện lịch sử nói về thời nước Đức chia hai miền Đông Đức và Tây Đức. Tây Đức cuộc sống giàu có phồn vinh, người dân hạnh phúc, vì thế mà vô số người Đông Đức vượt biên sang Tây Đức. Để hạn chế người Đông Đức chạy sang Tây Đức, Đảng Cộng sản Đông Đức cho xây bức tường Berlin thật cao và thông báo ai dám vượt qua bức tường sẽ bị bắn chết.

Tuy nhiên vì sức hấp dẫn của Tây Đức quá lớn nên nhiều người Đông Đức bất cần quan tâm đến mạng sống của mình, kết quả là vô số người Đông Đức bị mất mạng tại bức tường Berlin. Sau này khi Đông và Tây Đức nhập lại, tòa án cho xét xử những binh sĩ đã nổ súng bắn vào những người Đông Đức đã tháo chạy sang Tây Đức. Có người biện hộ nói “những người lính kia chỉ làm theo mệnh lệnh, họ không có tội, vì thế phải xử họ vô tội”.

Nhưng quan tòa nói: “Tuy họ làm theo mệnh lệnh, nhưng họ nên biết rằng, những người tháo chạy sang Tây Đức đều là người vô tội, ai cũng có quyền tự do chạy khỏi nơi tăm tối để đi về phía có ánh sáng. Vì thế trong tình cảnh này, nếu cấp trên bắt phải nổ súng thì họ có thể giơ súng cao lên một chút. Nghĩa là họ có thể cố ý bắn không trúng...”.

4. ĐCSTQ đối xử thế nào với các thành viên của mình

ĐCSTQ có một cơ chế tồn tại riêng đó là lợi dụng, đấu tranh và đào thải từ trên xuống dưới. ĐCSTQ có cơ cấu giống cơ cấu của “hội kín” bao gồm những vòng tròn khép kín, sự lừa gạt được sử dụng khi đi ra vòng ngoài vì thế càng ra đến ngoài thì càng không biết mục đích thật sự là gì. Trong điều lệ của ĐCSTQ các Đảng viên chỉ được chấp hành, phải tuyệt đối trung thành, không được có ý kiến. ĐCSTQ độc ác, có truyền thống **nói dối không chớp mắt**, nếu không tìm hiểu thông tin hai chiều và chỉ biết tin theo, chấp hành mệnh lệnh của ĐCSTQ, bảo vệ ĐCSTQ thì sẽ bị lợi dụng và cuối cùng đều trở thành nạn nhân.

Báo hải ngoại đưa tin vào năm 2004 Giang Trạch Dân đã phái người tìm học viên Pháp Luân Công ở hải ngoại để đàm phán rằng chỉ cần không khởi tố Giang Trạch Dân ở nước ngoài thì ông ta nguyện ý ngừng bức hại, gọi là: “*Giải oan cho Pháp Luân Công*”. Điều kiện trao đổi là: ĐCSTQ sẽ “cải lương” như vụ bắn 800 cảnh sát tại Vân Nam để sửa sai sau Cách mạng Văn hóa; học viên Pháp Luân Công bị bức hại đến chết bao nhiêu người, thì ĐCSTQ sẽ bắn chết bấy nhiêu nhân viên “610”, cảnh sát, công an, và các Đảng viên tham dự bức hại. Sự việc này đã được thảo luận rộng rãi trong các học viên nhưng không được học viên đồng ý, vì Giang Trạch Dân và ĐCSTQ mới chính là thủ phạm bắt ép người Trung Quốc làm điều xấu, trừ những người đã phạm tội ác không thể tha thứ thì nhiều nhân viên ở dưới mặc dù có phạm tội nhưng cũng là người bị hại, phải làm theo mệnh lệnh.

Đảng thường nói Đảng, lý tưởng của Đảng là tốt nhưng là do Đảng viên xấu. Thực tế là ĐCSTQ xưa nay vẫn luôn tàn phá, hãm tài, “lý tưởng” của ĐCSTQ như bộ da cừu mà con sói đội vào ngực trang, vì thế thời kỳ đầu đã lừa được rất nhiều người nhẹ dạ cả tin đi theo. Còn Đảng viên có rất nhiều người tốt, tài giỏi, nhiều Đảng viên là tinh anh của xã hội. Xưa nay người làm quan được trả lương xứng đáng, có lương bổng cao, không phải lo kinh tế mà dồn tâm huyết chăm lo cho người dân còn ĐCSTQ kí sinh lên nhà nước, làm chuyện phản tự nhiên, trái với Đạo, tính lương rất thấp cho nhân viên nhà nước, khiến họ khó mà lo được cho gia đình, tư tưởng luôn phải toan tính tiền bạc, không còn tâm trí lo cho dân. Với sự độc tài của mình, Đảng lại có thể sửa Hiến Pháp, vẽ ra luật, *tạo cơ hội, yểm trợ, bắt ép* người ta làm điều xấu, nhiều người có muốn làm người tốt cũng khó, sẽ trở thành lẻ loi, dị loại, thiếu thực tế hay không bình thường. Có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai và chặng đường sau đó sẽ rất mệt

mỏi, rất khó mà thoát ra, phần đầu càng nhiều, lên càng cao lại càng nguy hiểm, điềm cuối con đường này thường là cảnh tù tội. ĐCSTQ tạo điều kiện, lại đánh cả tư tưởng và dạ dày để làm hại người nhà nước vì để sinh tồn mà buộc phải gian dối. Có một sự thật ai cũng biết mà không viết thành văn bản là *“lương thấp thế, không tham những lấy gì mà ăn, lấy gì mà nuôi con”* hay *“mất tiền mới lên được chức thì phải tranh thủ gỡ lại”*.

Khi mà ai cũng bị ép trở thành gian dối thì sẽ không ai phản đối Đảng vì há miệng mắc quai, và lợi ích gắn với Đảng hay bị Đảng lôi kéo, ép thành tòng phạm thì sẽ sinh ra tâm lý bảo vệ Đảng, bị Đảng không chế, trong khi không ai tin vào lý tưởng mà Đảng rao giảng, lương không đủ sống, không có lợi ích cũng sẽ không ai ở trong Đảng và một tổ chức không có người tham gia thì sẽ mất tiêu, sợi dây lợi ích đã giúp ĐCSTQ liên kết. Trong “Cửu Bình” bài số 8 có viết ra một điều tối mật từ lời một quan chức của ĐCSTQ là *“tham những đã làm ổn định chính quyền của chúng ta”*. Tuy nhiên đằng sau đó ĐCSTQ còn có mục đích khác.

Trong luật pháp người ta tính kẻ chủ mưu là có tội nặng nhất. Vì ĐCSTQ muốn tạo ra tham nhũng để hại người nhà nước và hủy hoại đất nước nên không bao giờ thực sự chống tham nhũng, mà khi cần sẽ ra tay thanh trừng Đảng viên nếu tư tưởng họ không phù hợp, củng cố quyền lực, hay họ bị khai trừ vì làm mất danh dự của Đảng, cũng là *đạo đức giả* để mị dân, ý tứ là *“nhìn tôi xem! tôi đang cải thiện để tốt lên đây”*. ĐCSTQ vừa huấn luyện vừa đá bóng vừa thổi còi vừa làm luật lại vừa đưa tin. Huấn luyện: từ thua còn thua,... đá bóng: thủ đoạn, bạo lực, câu giờ, đá qua đá lại, dàn xếp tỉ số,... thổi còi: lúc thổi lúc không, lúc nhỏ lúc to,... làm luật: mập mờ, úp mở,... đưa tin: một chiều, nguy tạo ý dân, đánh đồng, tung hỏa mù, chỉ chích người khác để che lấp bản thân, đánh lạc hướng, định hướng dư luận,...

ĐCSTQ là tai họa của người Trung Quốc và thế giới. Tại Trung Quốc từ nông dân, công nhân, trí thức, sinh viên, quan chức, cảnh sát, công an, quân đội..., đều bị lừa dối, lợi dụng, trở thành nạn nhân. Ngay cả những người sáng lập ra Đảng, những tư lệnh tối cao của quân đội, thậm chí cả Chủ tịch nước, Tổng Bí thư cũng đều đã bị Đảng bức hại. “Mười Tổng Bí thư đầu tiên của ĐCSTQ đều có kết cục trở thành ‘phản tử phản Đảng’ và bị triệt hạ.”[4].

ĐCSTQ còn tự tuyên bố rằng Đảng *“không những không sợ phạm lỗi, mà còn giỏi sửa lỗi”*^[5] đó là cách mà ĐCSTQ mị dân, rũ bỏ trách nhiệm và đổ lỗi lên đầu Đảng viên, vì thế Đảng lại vẫn quang vinh, muôn năm, có “sửa sai” người chết cũng không sống lại được.

Người ta ở trong ĐCSTQ mà lại không tìm hiểu về tổ chức này, nếu họ hiểu có lẽ họ sẽ tránh được tai ương. “Cửu Bình” là cuốn sách phá mê: vạch trần bản chất, thủ đoạn, lịch sử kinh hoàng của tổ chức này, đó cũng là câu trả lời thỏa đáng cho việc tại sao Giang Trạch Dân và ĐCSTQ lại đàn áp Pháp Luân Công. “Cửu Bình” không phải là “làm chính trị” mà là sự thật lịch sử giúp Đảng viên, giúp đồng bào nhận rõ bộ mặt thật của ĐCSTQ, thoát khỏi sự khống chế tinh thần của Đảng, thức tỉnh lòng người trong cơn mộng, tác phẩm được người Trung Quốc và thế giới hết sức tôn trọng và trân quý, được dịch ra 33 thứ tiếng, được giải quốc tế (*giải nhất của hiệp hội nhà báo Mỹ - Á năm 2005*) gây chấn động khắp thế giới, khắp nơi thảo luận. ĐCSTQ rất sợ Đảng viên đọc “Cửu Bình” nhưng không dám nói cấm vì sợ Đảng viên càng cấm lại càng tìm hiểu.

“Cửu Bình” là thuốc giải độc tinh thần cho hơn 1,4 tỷ người Trung Quốc và những người bị đầu độc trên toàn thế giới. Nhiều người xem xong phim hoặc đọc xong “Cửu Bình” tinh thần cũng được thông suốt, các độc tố tinh thần được tiêu trừ. Nhiều người đọc hệ thống nhiều lượt và thấy tinh thần thoải mái hơn sau mỗi lượt đọc, sức khỏe cải thiện.

5. Lai lịch, mục đích thật sự và phương thức thực hiện của ĐCSTQ

Lai lịch và mục đích

ĐCSTQ là gì mà khi nhắc đến mỗi tế bào của nhiều người dân đều cảm thấy run lên vì sợ, có người sợ đã thành quen đến nỗi khép cửa nhà lại mà cái tên của nó cũng không dám gọi thành tiếng, người khác nói đến cũng không dám nghe. Có một số điều khiến nhiều người phải băn khoăn, suy ngẫm, đến nay vẫn chưa có lý do giải thích cho những việc làm của ĐCSTQ, chỉ cảm thấy giương như nó mang trong mình hận thù với Thần linh và con người. Đình chùa, tượng phật, lăng mộ,... của dân tộc Trung Quốc được gìn giữ qua hàng ngàn năm tại sao nó lại xui đập đi. Những người có văn hóa là nguyên khí quốc gia tại sao nó lại rất ghét và tính kế giết đi. Tại sao nó lại xui gia đình, hàng xóm đầu tố, giết hại nhau. Tại sao nó cứ kiên định vào tà thuyết hại người. Nó chống tham nhũng mấy chục năm như thế tại sao càng chống càng tham nhũng. Nó kiểm soát xã hội chặt chẽ như vậy tại sao lại để lộ đề, cờ bạc, ma túy, mại dâm tràn lan còn người dân đề cao sức khỏe tu dưỡng đạo đức thì lại ngăm cấm và mổ cướp nội tạng đem bán lại cho chính người Trung Quốc và thế giới.

Rút cục tổ chức này là gì và âm mưu, mục đích thật sự của nó là gì, có thật là nó vì giai cấp vô sản, muốn xây dựng thiên đường trên mặt đất, rất nhiều người quan tâm đến chính trị, đất nước đều muốn tìm hiểu tổ chức này, vậy chúng ta cùng lần theo dấu vết và vén tấm màn bí ẩn lâu nay về lai lịch và mục đích thật sự của nó, dĩ nhiên không phải để “làm chính trị”, tranh quyền đoạt lợi của ai, không làm hại ai, là vì nó liên quan đến sinh mệnh, tương lai mỗi người. Sự đáng sợ của tổ chức này có lẽ là vượt xa sức tưởng tượng của con người. Cả một thế hệ ông cha đã bị lừa dối, cũng không thể để nó tiếp tục lừa dối, làm hại dân tộc này, đây là trách nhiệm của mỗi người trong quốc gia, người ta còn còn hô hào “dân biết”, “dân bàn”, vậy thì cùng bàn xem, thứ này cũng đã khiến bao nhiêu gia đình tan nát, là chủ mưu của các loại sự tội ác trong xã hội thì tại sao người ta lại không thể đem ra bàn, cá nhân người viết chỉ quan tâm có phải là sự thật không, có tốt cho mọi người không, không quan tâm có phải chính trị không, vì chính trị hay không chính trị không đáng để quan tâm, giống như thấy cháy nhà thì hô lên không cần quan tâm có phải mất trật tự đô thị không, còn ai bao che nói là “làm chính trị” để nó tiếp tục lừa dối mới đúng là làm chính trị, có lỗi với chính mình, chính ông cha và con cháu mình, ở đây không phải nói về con người, ngay cả bộ trưởng, chủ tịch nước,... cũng bị chính thứ này làm hại. Không đưa ra bàn cũng là có lỗi.

ĐCSTQ đại diện cho ai và nói gì về ý đồ của mình?

ĐCSTQ không phải tổ chức do người Trung Quốc thành lập, không phải là do dân bầu ra, đó là tổ chức có tín ngưỡng, là chi nhánh của ĐCS Liên Xô, lúc mới thành lập chịu sự điều khiển và được nuôi dưỡng bởi ĐCS Liên Xô, tổ chức này có tổ tông là Karl Marx ở phương Tây, Marx gọi người Nga là “*kẻ vô dụng*”, người Trung Quốc “*đều giống như kẻ bán hàng rong*”, và nói các chủng tộc “*phản động*” này cần phải “*ngay lập tức bị hủy diệt trong bão táp cách mạng thế giới*” (nguồn: sách *Marx and Satan*, xuất bản năm 1986, ISBN: 9780891073796)^[7]. Tôn chỉ của tổ chức này không phải giúp các dân tộc giành độc lập. Từ khi cướp được chính quyền tại Trung Quốc đến nay nó đã hại chết khoảng 80 triệu người nước này, hiện còn mổ cướp nội tạng người dân. Rõ ràng tổ chức ngoại lai này rất thù ghét dân tộc Trung Quốc, không đại diện gì cho lợi ích dân tộc này. Nó phá vỡ văn hóa truyền thống, truyền tà thuyết cũng là muốn hủy dân tộc này. Đây mới đúng là “*thế lực thù địch phương Tây*”.

Marx rao giảng Đảng Cộng sản là tổ chức đại diện cho giai cấp “bị bóc lột” và sứ mệnh của Đảng là đấu tranh vì quyền lợi của họ, nói Đảng là vị cứu tinh giải phóng nhân loại, kêu gọi vô sản thế giới vùng lên làm “cách mạng”, giết người cướp của, đập tan thế giới cũ, xây dựng “*thiên đường Cộng sản*” – “*làm theo năng lực hưởng theo nhu cầu*”.

“**Kẻ thù tưởng tượng**” của Marx là “giai cấp tư sản”. Marx nói giá trị thặng dư là cái mà người chủ “bóc lột” của công nhân, nói ông chủ như kẻ “ngồi mát ăn bát vàng” lờ đi trách nhiệm, lao động trí óc của người chủ. Đây là thứ ma mị để kích thù hận, ma tính của công nhân. Nếu lương thấp thì thỏa thuận hay tìm chỗ khác lương cao, Marx lại xúi giết người cướp của. Bóc lột hay không là do nhân tâm, người chủ không phải ai cũng giống nhau, đó không phải là vấn đề “giai cấp” vì nếu ai cũng muốn làm chủ thì không có ai làm thuê, không có ai làm thuê dẫn đến không có ai làm chủ, và không ai làm gì cả thì không ai có gì ăn, không có gì ăn thì sẽ chết vì đói. Đó vốn là một thể thống nhất trong xã hội, như các bộ phận trên một cơ thể, giống như có kẻ phân chia bộ phận cơ thể thành “giai cấp” tay chân và “giai cấp” đầu não rồi xúi bầy đấu tranh giai cấp với nhau, xúi người ta tự lấy tay đánh vào đầu mình. Còn một thứ lừa dối nữa là “chủ nghĩa duy vật lịch sử”, Marx tự quảng cáo là chân lý, và nhân loại cuối cùng sẽ “tiến hóa” lên chủ nghĩa Cộng sản. Người Marxist còn nói “tư bản” đang “giãy chết”, ai mà trái ý là bị chụp mũ “phản động”, thế nên sau này mới có chuyện đi tắt đón đầu. Còn việc tư bản có giãy chết hay không là không quan trọng, vì đó là thủ đoạn *tưởng tượng ra kẻ thù* để đấu tranh sinh tồn, *chỉ chích người khác để đề cao và che lấp bản thân*, đánh lạc hướng lấy cơ duy trì quyền lực nhằm thực hiện một mục đích khác.

Với mớ lý luận ma mị, tà vạy đó Marx lang thang đi cảm dỗ, xúi bầy làm loạn khắp nơi, đi đến đâu nổi loạn đến đấy. Marx dựa vào công nhân nhưng lại nói “giai cấp vô sản” là “*ngu ngốc*”^[7]. ĐCSTQ không phải vì công nhân, chính nó là đi bòn rút công đoàn phí. Còn đối với nông dân, sau khi hô hào nông dân xung phong và hi sinh để cướp chính quyền cho Đảng, tổ chức ngoại lai này đã nhận là có công giải phóng dân tộc rồi trở mặt bày trò CCRĐ để giết và cướp đất của họ, dẫn dụ con cái họ vào Đoàn, Đội. Trong Đại Nhảy Vọt còn cướp cả thóc giống của nông dân đem xuất khẩu cho Liên Xô khiến bao gia đình nhìn nhau chết vì đói. Như vậy nó cũng không phải đại diện cho nông dân, nếu vậy thì nó đại diện cho điều gì?

Điều đáng sợ trong Tuyên ngôn của Chủ nghĩa Cộng sản cách đây 170 năm.

Nhiều người gia nhập tổ chức Đảng, Đoàn, Đội nhưng rất lạ ở chỗ lại chưa hề đọc qua “Tuyên ngôn của Đảng Cộng sản”, thấy người ta bảo vào là vào thôi. Đây là văn kiện chính hay là sách “gối đầu giường” của Đảng Cộng sản, trong đó lời lẽ hết sức ma mị, nguy tạo mâu thuẫn, **tưởng tượng ra kẻ thù** để bầy tư tưởng, gieo hận, đấu tranh, kích ma tính, chỉ chích người khác để đề cao bản thân. (xem tại <https://www.marxists.org/vietnamese/marx-engels/1840s/tuyen/index.htm>). Câu đầu tiên trong đó là: “*Một bóng ma đang ám ảnh Châu Âu: Bóng ma chủ nghĩa Cộng sản*”, rất có thể Cộng sản là ma, trong tuyên ngôn chủ trương:

Phủ nhận đạo đức, tín ngưỡng, tôn giáo: gán gộp đạo đức, tín ngưỡng với “tư sản” (hay “phong kiến”) để đánh đồng từ đó tìm cách tiêu diệt: “*Luật pháp, đạo đức, tôn giáo đều bị người vô sản coi là những thành kiến tư sản che giấu những lợi ích tư sản.*”

Xóa bỏ quốc gia, dân tộc: “*Ngoài ra, người ta còn buộc tội những người cộng sản là muốn xóa bỏ tổ quốc, xóa bỏ dân tộc. Công nhân không có tổ quốc. Người ta không thể cướp của họ cái mà họ không có.*”

Xóa bỏ gia đình là tổ ấm của con người: “*Xóa bỏ gia đình! Ngay cả những người cấp tiến cực đoan nhất cũng phản nộ về cái ý định xấu xa ấy của những người cộng sản.*”

Phá vỡ luân thường đạo lý, xuyên tạc tình cảm gia đình thành bóc lột giai cấp:

“Các ông trách chúng tôi muốn xoá bỏ hiện tượng cha mẹ bóc lột con cái chăng? tội ấy, chúng tôi xin nhận.”

Chủ trương cướp tài sản, ruộng đất và cách bòn rút, “móc túi” người dân như sau:

Trong những nước khác nhau, những biện pháp ấy dĩ nhiên sẽ khác nhau rất nhiều. Nhưng đối với những nước tiên tiến nhất thì những biện pháp sau đây sẽ có thể áp dụng khá phổ biến:

1. Tước đoạt sở hữu ruộng đất và trao nộp tô vào quỹ chi tiêu của nhà nước.
2. Áp dụng thuế lũy tiến cao.

Cổ súy bạo lực, giết chóc:

“Những người vô sản chẳng có gì là của mình để bảo vệ cả, họ phải phá huỷ hết thảy những cái gì, từ trước đến nay...”. “...dùng bạo lực lật đổ toàn bộ trật tự xã hội hiện hành”.

Chia rẽ, kéo bè kết đảng, xúi bẩy, kích động cả thế giới “đấu tranh giai cấp”:

“Giai cấp vô sản mỗi nước phải thanh toán xong giai cấp tư sản nước mình”.

“Vô sản tất cả các nước, đoàn kết lại!”

Chủ nghĩa Cộng sản ngoại lai, vô Thần, vô Pháp, vô Thiên, vô đạo đức, vô gia đình, vô tổ quốc, cổ súy bạo lực, cướp đất, bòn rút dân chúng,... ngay từ đầu cách đây 170 năm nhìn một cái đã thấy là tà rồi. Nếu người ta tinh táo để ý một chút đã không để xảy ra bao nhiêu chết chóc, tai ương. Đảng cộng sản vẫn nói hội này, tổ chức kia là tà giáo nhưng có tổ chức nào xui con cháu, giết cha mẹ như Đảng cộng sản. Đảng cộng sản tin ngưỡng vào tà thuyết, kích ma tính, có cả ban tuyên truyền (tuyên giáo), chuyên xúi bẩy con người hại nhau, ăn bám xã hội, quật mộ, phỉ báng Thần linh, hành vi ma quỷ bắt người mở sòng lấy nội tạng, nghi lễ gia nhập còn phải phát thẻ độc,... ĐCSTQ có đầy đủ đặc điểm của một tà giáo. **ĐCSTQ thực ra là một tổ chức tôn giáo đội lốt Đảng chính trị, ĐCSTQ chính là tà giáo.**

Lai lịch giáo chủ

ĐCSTQ che đậy lai lịch, ngụy trang cho giáo chủ ở phương tây của mình. Người Trung Quốc không khỏi rùng mình, chấn động khi biết sự thật về Karl Marx (người được biết đến là đã khai sinh ra chủ nghĩa Cộng sản) **Marx thờ quỷ Sa tăng** (xem sách *Marx and Satan*, ISBN: 9780891073796)^[7]. Trong bài thơ “Người diễn tấu” (The Fiddler) Marx còn tự nhận mình có giao ước với quỷ Sa tăng, Marx viết: “*With Satan I have struck my deal. He chalks the signs, beats time for me*” (Với quỷ Sa tăng ta đã lập khế ước. Ngài viết án ký, bậm thời gian cho ta, tạm dịch). Đây đã là sự thật khắp thế giới đều biết đến nay không thể che giấu được nữa. Việc né tránh, bao che sự thật này là có tội với thế hệ sau.

Giáo hội Satan là có thật, không hề “mê tín”, nó từng lập nhà thờ ở bên Mỹ. Giáo hội Satan còn được cảnh sát nhiều nước biết đến từ các hội kín với thành viên có cả nhà khoa học, chính trị gia, ca sĩ, nhạc sĩ, nhà văn,... tới việc các tín đồ mạo phạm Thần linh, đào trộm mộ, mổ xẻ người lấy máu hiến tế ma quỷ, phá thai, dâm ô thác loạn,... là nỗi kinh hoàng của cư dân nhiều nơi trên thế giới, quỷ Sa tăng chống lại Chính Thần, vì nó biết con người do Thần tạo ra nên nó thù ghét, muốn hủy diệt con người. Theo Karl Marx, Cộng sản nghĩa là tài sản là của chung, còn chủ nghĩa Cộng sản là “*thiên đường trên mặt đất*”, “*làm theo năng lực hưởng theo nhu cầu*”. Trên thế giới chỉ thấy đài tưởng niệm nạn nhân của chủ nghĩa Cộng sản, chưa ai tìm thấy “*thiên đường Cộng sản*”, tìm nó gần giống như đi tìm một con lừa trong một căn phòng, nhưng căn phòng đó vốn không có con lừa. Có người nói chủ nghĩa Cộng sản là sai lầm và không tưởng, nhưng Marx không hề sai lầm, ông ta rất tinh vi. “*Thiên đường trên mặt đất*” Marx vẽ ra là lừa mị, ngụy trang để thực hiện dã tâm. Marx không hề có

lý tưởng gì tốt đẹp, trong các tác phẩm của Marx như “*Câu ma chú của kẻ tuyệt vọng*”, “*Sự kiêu ngạo của con người*”,... đều là **hận**, oán khí và khát vọng **hủy diệt** nhân loại. “Trong vở kịch “*Oulanem*” Marx viết 1839 có đoạn “*Ngay khi ta siết chặt vành hằng và hét lên, câu nguyện rửa thật lớn vào tai con người*” còn có đoạn: “*Thế giới này sẽ chết đi trong câm lặng, sau đó hoàn toàn rơi vào hư vô, hủy diệt và không tồn tại – đó mới là sống thật sự*”, còn có đoạn “*Trong bóng đêm, địa ngục sâu thẳm không đáy mở ra và nuốt trọn chúng ta. Nếu người chìm xuống, ta sẽ cười và sẽ theo người, thì thắm bên tai người: Đi xuống! Đi xuống với ta! Đồng chí!...*” (Nguồn: www.marxists.org/archive/marx/works/date/index.htm).

Marx, Engels vốn là thành viên cao cấp của băng đảng Satan giáo Illuminati (hội những người được quỷ Satan soi sáng do Adam Weishaupt lập ra ngày 1/5/1776), chủ nghĩa cộng sản là sản phẩm của hội này với cương lĩnh chủ trương: xóa bỏ tài sản tư hữu (cộng sản), xóa bỏ gia đình, xóa bỏ quốc gia, chủ trương “**đập nát thế giới cũ**”, xóa bỏ các tôn giáo truyền thống, thiết lập trật tự thế giới mới (New World Order) với tôn giáo là tôn giáo vô Thần, duy vật. (tham khảo thêm: *David Allen Rivera, Final Warning: A History of the New World Order, Conspiracy [February 2004]*). Satan giáo dù biến hóa thế nào đều là xui con người quay lưng lại với Thần, phá hoại đạo đức, văn hóa Thần truyền, theo đuổi vật dục, gieo thù hận, kích ma tính, có hình thức là thờ quỷ phỉ báng Thần (hình thức này tồn tại kín đáo với những nghi lễ đen, tẻ sất) còn trò xảo quyệt nhất là khiến người ta nghĩ rằng nó không tồn tại, muốn kéo người ta xuống địa ngục nhưng lại nói làm gì có địa ngục, đó là hình thức vô Thần, loại này sức tàn phá mạnh hơn, có thể khiến người ta theo tà giáo mà không biết.

Marx đã đến ! *Marx, Lenin, Stalin, Mao Trạch Đông, Polpot, Kim Nhật Thành, Giang Trạch Dân*,... như nhiều cái bình được rót bởi một chất độc. Giới tu luyện cho rằng khi con người tôn thờ tà linh, ma quỷ, tư tưởng phù hợp với nó, thì ở không gian khác nó có thể khống chế đại não người, có thể phụ thể, bám vào sau lưng. Con người mà tự cao cho rằng mình hiểu biết khoa học mà bài xích Thần thì nó đang nhe răng cười. Trong sách Cửu Bình bài số 8 cho biết: “*Thực sự điều khiển Đảng Cộng sản là một tà ma nhập vào nó, và tà ma đó đã quyết định bản chất tà ác của Đảng Cộng sản*”.

Ác quỷ Satan (hồng ma) độc ác, giáo hoạt, quỷ kế đa đoan, hận thù, tự cao tự đại, luôn tự xưng là vĩ đại. Satan giáo xui con người đề cao cái tôi, vứt bỏ Thần linh, làm điều ác không phải sợ, “*tự do*” theo đuổi vật dục, giải phóng ma tính cũng chính là *tà thuyết vô Thần, duy vật, triết học đấu tranh* của Marx. Bộ *tà thuyết* trong kinh Mác-Lê thực ra là giáo lý của kinh Satan giáo vô Thần, còn có thêm nguy khoa học yểm trợ. Các tà giáo khống chế tư tưởng con người, giáo lý của Marx, cũng là để lợi dụng ma tính **khống chế tư tưởng**. Nó cũng khát máu tanh nên tôn sùng màu đỏ của máu, trong nghi lễ có giờ nắm tay tuyên thệ, thành viên phải đóng phí cho giáo hội, tổ chức sinh hoạt đề tin đồ học giáo lý, nghe chỉ thị,... ĐCSTQ kế thừa tất cả những điều này. **ĐCSTQ là Satan giáo trá hình**, là thứ ma quỷ từ phương tây chui vào Thần Châu. đập phá tượng Phật. Thần Phật dạy gì thì tà giáo này dạy điều ngược lại. Nó khiến người ta đau khổ, cũng vì đề cao cái tôi nên mới dễ bị người khác làm tổn thương, ngạo mạn mà bất kính Thần linh, vô minh nên dễ mắc sai lầm. ĐCSTQ còn dạy: “*Hãy gặm nhắm lòng thù hận, hãy nhai và nuốt nó. Hãy gieo lòng căm thù trong tim để nó nảy mầm*” (nguồn: Cửu Bình). Sự hận thù và tranh đấu là trái với tín ngưỡng của các Chính giáo, như Thiên Chúa giáo dạy *tha thứ*, “*thương yêu*” còn Phật giáo dạy *từ bi hỷ xả, giảng nghiệp lực luân báo, duyên nợ*. Trong văn hóa truyền thống Trung Quốc, Lý Bạch cũng có câu thơ “*Rút dao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh...*”. Sống trong tranh đấu, tạt đổ, thù hận con người sẽ mãi mệt mỏi, đau khổ, nợ cũ chưa trả lại thêm nợ mới, nó có thể mang lại sự thỏa mãn nhất thời nhưng sẽ rơi vào đau khổ, trầm luân không dứt.

Ghi chú: màu đỏ có đỏ của lửa, đỏ của mặt trời, đỏ may mắn của câu đối,... còn màu đỏ mà ĐCSTQ sùng bái là tượng trưng cho máu (chính ĐCSTQ cũng thừa nhận điều này).

Giáo hội này xuất thế từ công xã Pari, để thực hiện mưu đồ hủy diệt nhân loại của mình nó cần có lực lượng tại nhân gian, khôn khéo sẽ dễ sinh đa oán, nó ký sinh, lợi dụng công nhân và lừa phỉnh là giải phóng họ khỏi “bóc lột”, thời thế hỗn loạn nó *gây thù hận, xúi bậy* công nhân bạo động, cướp của, giết hại tu sĩ, dân lành, hủy văn hóa, lấy búa đập phá thành cô Pari hoa lệ, khi sang Liên Xô nổi tiếng một thời là băng đảng cướp bóc, giết dân, đập phá nhà thờ. Trung Quốc có nền văn hóa Thần truyền 5000 năm, bình thường muốn sang Trung Quốc đào mộ, truyền tà thuyết, cướp giết, đập phá là điều không thể. Ở Trung Quốc cũng không có nhiều công nhân tập trung để thâm nhập, xúi bậy. Thời thế hỗn loạn, từ Liên Xô nó luôn tổ chức tà ma của mình vào Trung Quốc rồi giương lên ngọn cờ giải phóng dân tộc, lợi dụng lòng yêu nước, ký sinh vào nông dân, tầng bóc nông dân là “giai cấp tiên phong”, nói “giải phóng” họ khỏi “bóc lột” và cho họ ruộng đất để lợi dụng, với sự hậu thuẫn từ ĐCS Liên Xô, bằng nhiều thủ đoạn lừa dối, lật lọng cuối cùng đã cướp được chính quyền.

Hết cái khổ này lại đến cái khổ khác, tổ chức ngoại lai đến từ phương Tây này còn **kinh khủng hơn gấp nhiều lần giặc ngoại xâm**. ĐCS TQ là Đảng phản quốc, đi ngược lại lợi ích dân tộc, nó khiến người trong một nước tự giết hại lẫn nhau, ngay trong thời bình khoảng 80 triệu người Trung Quốc đã bị nó hại chết (lớn hơn tổng số người chết trong 2 cuộc thế chiến). Nếu so với thực dân thì cũng đều là cướp, ngoài cướp trắng, cướp hợp pháp còn có cướp ban ơn, không chỉ cướp của mà cướp cả linh hồn. So với đạo tặc thì không bằng vì đạo tặc cũng có tình nghĩa không giết thành viên. Đây là tổ chức tà giáo lớn nhất hành tinh và giết nhiều người nhất trong lịch sử nhân loại, không thỏa mãn ở giết chết thể xác nó chính là **muốn giết chủ nguyên thân của con người**. Trong tôn giáo giảng khi một người chết đi chủ nguyên thân vẫn có thể chuyển sinh làm người, sống tốt còn có thể chuyển sinh làm người Trời,... nhưng khi đạo đức bại hoại thì nguyên thân sẽ bị đọa xuống địa ngục, bị giải thể.

Thủ đoạn, phương thức thực hiện

Kiểm soát xã hội phương phương diện diện, thiết lập cơ chế

ĐCS TQ ngoại lai ký sinh, phụ thế lên nhà nước, tự đặt mình trên cả trời đất, mùa xuân, đất nước. Lập ra *Đảng bộ* từ trung ương tới địa phương, triển khai thiết lập bộ máy, cơ chế, đóng khung xã hội, “lãnh đạo” mọi mặt của quốc gia: truyền thông, nghệ thuật, quân đội, công an, kinh tế, giáo dục..., tất cả phải chấp hành, phục tùng Đảng, ai làm trái ý sẽ bị triệt hạ,... không phải chuyên gia của mọi lĩnh vực nhưng lãnh đạo mọi chuyên gia. Cảnh sát, công an vốn là nghề cao quý, lại sống bằng tiền thuế của dân, có nhiệm vụ bảo vệ dân thì nhiều người do bị Đảng lãnh đạo mà chuyên đi rình rập, uy hiếp dân, ở trường học thì lập ra *Đội, Đoàn*,... nói là tự nguyện nhưng ai không tham gia sẽ bị hù dọa, bị áp lực về mặt xã hội, còn các giáo viên hoàn toàn dư thừa soạn ra sách tốt hơn sách giáo khoa của Đảng, nhưng họ bị ép phải dạy theo giáo trình nếu không sẽ bị phạt, cho thôi việc, lương giáo viên thì thấp mà còn bị ép chỉ tiêu. Ở công ty thì lập ra *Công đoàn*,... còn lãnh đạo nhiều hội khác như *Hội phụ nữ, Hội nông dân*,... Đây là kiểu kết cấu tổ chức găm vào, kiểm soát xã hội chặt chẽ chưa từng có, quản từ thế hệ già tới thế hệ trẻ của dân tộc. Nó ký sinh và làm hại nhà nước, nhân dân. Đưa tà thuyết đặt vào Hiến Pháp của quốc gia làm nền tảng tư tưởng, còn lập ra một ban là *ban tuyên truyền (tuyên giáo)* phụ trách công tác tư tưởng, tuyên truyền giáo lý của Marx, vận động tạo Thần, nguy tạo ý dân, lừa dân bảo vệ Đảng. Ép toàn dân học giáo lý của của mình, lừa người Trung Hoa tham gia, phát thê, đặt ra điều lệ riêng, thành viên phải chấp hành vô điều kiện. Nó chuyên nguy tạo ý dân, tự đặt ra nhiều điều luật có lợi cho mình cùng nhiều điều luật mập mờ để cướp bóc, hại người. Cấm tự do tín ngưỡng, tự do ngôn luận,... Luôn rao giảng về pháp luật nhưng bản thân nằm ngoài pháp luật và hành xử theo luật rừng.

Vận hành cỗ máy hủy hoại đạo đức

Một người nhiễm ma túy không cai dần dần bị ma túy giết chết. Đối với mỗi dân tộc, dân số bị giảm sút có thể tăng lên nhưng bị hủy đi văn hóa Thần truyền và thay bằng văn hóa ma truyền thì dân tộc đó như mất linh hồn, dần dần đi tới diệt vong. Đạo đức là điều căn bản cho sự tồn tại, phồn vinh, hạnh phúc của con người suốt hàng ngàn năm qua, với niềm tin, sự thành kính Thần linh, gìn giữ đạo đức, con người, dân tộc, quốc gia cũng được các vị Thần phù hộ, đó không phải chuyện *bao nhiêu tiền một cân, mê tín*. ĐCSTQ muốn giết chủ nguyên thần con người cũng tất phải đánh vào điều này nó **đánh kết hợp cả tư tưởng và dạ dày**.

ĐCSTQ vận động đấu tranh, **giết tinh anh văn hóa, hủy văn vật, truyền tà thuyết** mọi phương diện, xúi bậy kích động gia đình, hàng xóm đấu nhau, dùng chính sách liên lụy, thủ đoạn ép thành tích, thi đua, chỉ tiêu, kế hoạch,... khiến giá trị đạo đức băng hoại, chạy theo danh lợi, ma tính đại phát, tốt xấu đảo lộn, đói kém mất mùa. ĐCSTQ cướp bóc vô số đồng tiền xương máu của bách tính, đã khiến dân chúng bị bần cùng hóa. Sau khi đã đánh bật gốc rễ văn hóa truyền thống và gieo rắc tà thuyết, gây chia rẽ xã hội, cướp bóc vợ vét tài sản, đến thời **bao cấp** ngăn sông cấm chợ, tạo ra nghèo đói, thực hiện **chủ nghĩa bình quân tuyệt đối** (ai ai cũng như nhau), làm lệch lạc tư tưởng con người, sinh ra tâm tật đổ, cái nghèo kết hợp đạo đức kém sinh ra cái hèn: trộm cắp, xu nịnh,... đang đói đột nhiên sang “mở cửa”, mọi thứ đều quy ra tiền, “*đạo đức bao nhiêu tiền một cân*”, vì tiền bất chấp thủ đoạn, lừa nhau để sống, do lừa đảo nhiều nên luôn phải cảnh giác người khác và thay vì lên án kẻ lừa đảo người ta đành đổ lỗi cho kẻ thật thà là dại.

ĐCSTQ ra sức làm mọi cách để phá hoại đạo đức, một mặt nhồi nhét tà thuyết một mặt khống chế nhà nước, tính lương thấp cho nhân viên nhà nước, kết hợp với cơ chế độc tài để **tạo ra tham nhũng**, bao che cái xấu, với hệ thống kiểm soát toàn bộ xã hội bám vào, kéo xuống các ngành các nghề, mọi thứ liên quan, còn phóng đại tài nguyên thiên nhiên để tận thu, tận diệt, lại “móc túi” dân chúng bằng nhiều hình thức như: độc tài xăng dầu,... đánh thuế cao các doanh nghiệp, hàng hóa, thu phí cầu đường, in tiền,... vừa ăn chặn vừa rút tiền từ ngân sách nhà nước,... từ đó dân chúng liên tục bị bần cùng hóa và chi phí mọi mặt tăng cao, người ta cố gồng mình lên mà sống. Quan niệm xã hội biến dị tấn công những người lương thiện, họ bị cho là kẻ dại, kém cỏi, nếu không có chính kiến của mình, trụ không vững mà sống theo quan điểm của người khác rồi biến hóa sao cho mạnh mẽ, giảo hoạt, thì dần sẽ đánh mất chính mình. Mặt khác, những người đang nghèo khó mà bỗng chốc giàu có, hay những người kiếm tiền dễ dàng, dưới sự lèo lái của tà thuyết thường sẽ tìm cách thỏa mãn dục vọng, dục vọng lại quay lại khống chế khiến con người trở lên tham lam hơn, và cơ chế hủy hoại đạo đức cứ quay vòng như vậy. Ở hướng nào ĐCSTQ cũng đạt được mục đích.

Đến khi con người cảm thấy có gì bất an, muốn tìm về tâm linh thì con quỷ này từ lâu đã “tu hú” trong một số tôn giáo để phá từ bên trong, lừa gạt, làm sụp đổ niềm tin vào Thần.

Trong khi thế hệ người già, người lớn còn lưu tồn ít nhiều văn hóa truyền thống dần qua đi, con cái của họ là thế hệ tương lai của dân tộc tiếp tục lớn lên trong vòng tay của *Đội, Đoàn* dưới sự “trông người” của Đảng, bị ép thành tích, chịu áp lực học ngày học đêm, bị nhồi nhét một chiều theo lối “văn mẫu”, thui chột khả năng tự do tư duy, mịt mờ lịch sử, văn hóa truyền thống, trúng độc bởi tà thuyết, văn hóa Đảng, ý nghĩa cuộc sống chỉ là cạnh tranh sinh tồn, lại kết hợp với những thứ xấu từ thế giới hội tụ về có môi trường thuận lợi phát tác, thì dòng chảy văn hóa hàng ngàn năm của dân tộc dần sẽ bị cắt đứt, dục vọng, ma tính đại phát, cũng tàn phá đi môi trường không khí, đất, rừng, sông, biển... với 1/5 dân số thế giới, cùng các dòng hải lưu, dòng khí ô nhiễm cũng xuất khẩu tai họa ra toàn khu vực và toàn cầu.

Vào lúc Pháp Luân Công truyền ra, Sư phụ của Pháp Luân Công bốn ba khắp nơi truyền Pháp không hề nhận bất kể báo đáp vật chất nào, chỉ dạy người hướng thiện, chữa bệnh không thu phí, gánh chịu tiêu trừ nghiệp lực cho con người vô điều kiện, cho con người biết ý nghĩa cuộc sống, đối với đất nước và nhân dân cũng là trăm điều lợi không một điều hại. Nhưng điều đó lại trái với đường lối, chủ trương giết chủ nguyên thần con người của tà giáo này, vì thế nó đã chặn mất hi vọng của người ta, dờ trò vu khống, tuyên truyền, bắt ép, từ đó đây, lôi kéo, làm hại rất nhiều người như công an, an ninh, người dân,... đến bên bờ vực thẳm. Ngày nay, đằng sau cái gọi là “phát triển” của Trung Quốc, là sự khủng hoảng về môi trường, đạo đức,... nó đang gặt hái những gì đã gieo trồng, như một con tàu bị lái theo hướng đâm vào tảng băng tuy vậy nhiều người trên tàu vẫn mãi ca hát, tổ lái đều chuẩn bị cho mình con thuyền riêng, còn ai hô lên thì bị chụp mũ là “phản động” và bảo mọi người: “đã có chúng tôi lo, tàu đang chuyển động ổn định”. Giáo hội này cũng **đang điều hành một thế giới ngầm** đen tối với hệ thống mật vụ, cảnh sát, quân đội, xã hội đen,... Gần đây thế giới biết đến ĐCSTQ bắt cóc người dân để đưa vào trại tập trung (như trại tập trung ngầm dưới lòng đất ở bệnh viện Tô Gia Đôn – Liêu Ninh) rồi khi có đơn hàng thì đưa người lên bàn mổ, “sát thủ áo trắng” không tiêm thuốc mê, rạch bụng moi tim, cắt lấy gan, thận, giác mạc,... ngay lúc người còn sống, xong việc thì phần còn lại của nạn nhân bị đưa vào lò, đốt xác phi tang. Nhiều gia đình có con cái, cha mẹ bị tổ chức này bắt cóc đến nay vẫn ngóng trông mà không có tin tức, nhiều gia đình đi đòi công lý thì bị đe dọa, uy hiếp. Nhiều thân nhân đã chết vì bất lực và quá đau buồn. Xã hội nhiều người coi nhầm mắt bịt tai là kỹ năng sinh tồn. Không chỉ học viên Pháp Luân Công bị mổ sống, mà còn có các nhà hoạt động dân chủ, Phật tử Phật giáo Tây Tạng, người Duy Ngô Nhĩ, người dân bị bắt cóc,...

Có Phật thì có ma. Nhiều người bị đánh lạc hướng bởi thuyết vô Thần nên không ngờ rằng Satan giáo là có thật, lại còn bị lừa gia nhập tổ chức của nó. Cả một dân tộc ngàn năm tín Thần, coi trọng đạo đức đã bị lừa dối và phải tự lừa dối nhau, lừa già dối trẻ để quay lưng lại với Thần, đập phá đình chùa rồi tôn thờ, ca tụng ma quỷ, tà thuyết hại người. Hiện nay, nhìn trên mặt đất là nó đang suy bại, nhiều người cũng vì thế mà vui mừng nhưng thực không phải vậy, đó là ở bề mặt còn chất độc của nó là ở bộ tà thuyết và nó từ lâu đã khống chế tâm trí con người không những ở Trung Quốc mà là khắp thế giới, tuy nhiên ở đây thì bạo lực, tà ác nhất. Còn có những điều người ta luôn tìm kiếm, chờ đợi nhưng khi đặt trước mặt lại không nhận ra. Nhiều dân tộc trên thế giới đều có dự ngôn Thần sẽ trở lại, ĐCSTQ đã đạt được mục đích của mình trong việc phá hoại văn hóa, đạo đức dân tộc này khiến con người phạm nhiều tội lỗi, tạo nhiều ác nghiệp và để khi Thần quay trở lại cứu độ con người thì con người không nhận ra, không tin, thậm chí là phỉ báng, nó còn nham hiểm ở chỗ trói buộc số phận con người bằng cách lừa rất nhiều người lương thiện gia nhập, phát thề, ký kết,... Thần Phật từ bị có thể thay con người gánh chịu tội nghiệp khi con người thành tâm sám hối, hồi tâm chuyển ý, nhưng nếu người ta cứ muốn sa ngã, đề cao cái tôi, thì không ai giúp được.

Trong tội ác này của ĐCSTQ, bằng thủ đoạn tuyên truyền lừa dối trong ngoài nước, chính sách liên lụy, mua chuộc, dụ dỗ,... khiến những người bị kéo vào quá nhiều, nhiều người đến cây ghép nội tạng từ khắp nơi trên thế giới chỉ nghĩ đến tính mạng bản thân mà cũng không muốn quan tâm đến nguồn gốc nội tạng không rõ nguồn gốc, những nhân viên làm nghề cảnh sát, công an,... chỉ biết làm theo mệnh lệnh tiếp tay, hành ác, nhiều chính phủ đã làm ngơ khi nhận được lợi ích kinh tế, những người có trách nhiệm nhưng bưng bít thông tin, đánh lạc hướng dư luận, ngăn cản việc lên án, và còn nhiều người góp gió thành bão ở

khắp nơi trên thế giới, còn có người được nhận lương đê phi báng Pháp Luân Công,... tất cả đều đang bị ĐCSTQ trói buộc số phận vào tội ác này, có những người đã gây ra tội không thể văn hời, có những người khi cuộc bức hại chưa kết thúc là vẫn còn cơ hội văn hời tồn thất.

6. Sự diệt vong của ĐCSTQ và phong trào tam thoái

Vào tháng 6 năm 2002, ý Trời hiển lộ: “Tàng Tự Thạch” (tảng đá mang chữ) đã được phát hiện tại tỉnh Quý Châu, Trung Quốc, vết nứt giữa tảng đá để lộ 6 chữ lớn “**Trung Quốc Cộng Sản Đảng Vong**”.

Vé vào cửa khu du lịch Chương Bó

Vong ở đây là vong Đảng Cộng sản chứ không phải vong Quốc. Khi tổ chức ma quỷ, ký sinh này bị tách ra, bị đào thải thì chính quyền mới đúng là chính quyền, nhà nước tự chủ không bị Đảng lãnh đạo, ép phải chấp hành làm điều xấu nữa, quốc gia mới thành quốc gia, người người yêu chuộng hòa bình, nhân tài hời hương.

Hình dòng chữ được in trên tấm vé vào cửa khu du lịch Chương Bó, truyền thông Trung Quốc đưa tin rầm rộ nhưng không nhắc đến chữ vong. Đầu tháng 12 năm 2003, đoàn khảo sát Văn hóa Khoa học Trung Quốc đã đến khảo sát và kết luận tảng đá có niên đại 270 triệu năm trước thuộc kỷ Péc-mi. Đây là sự phán quyết của Trời cao cho ĐCSTQ ngạo mạn, vô Thần. ĐCSTQ tất yếu cũng sẽ phải chịu đào thải giống Đế chế La Mã bức hại tín đồ Cơ Đốc Giáo năm xưa, về sau liên tiếp các trận ôn dịch đã làm sụp đổ Đế chế này. Đứng trước điều sai trái không có ai là khán giả. Ở một phương diện, các giá trị đạo đức cũng giống như không khí, ai làm ô nhiễm khí thì chính mình và người khác sẽ phải hít vào. Xã hội không tốt vì có người khiến nó xấu và để nó xấu. Nguyên nhân những thảm kịch mà ĐCSTQ gây ra hết lần này đến lần khác, lừa hết đời ông, cha đến đời con cháu, không chỉ do ĐCSTQ mà phải chăng còn là do sự thờ ơ, yếu đuối, thỏa hiệp cùng với sự ảo tưởng về tổ chức tà giáo này. Trong Thánh Kinh ghi chép, 3 lần Satan cám dỗ chúa Jesus bằng thức ăn, danh, lợi nhưng Ngài đều không thỏa hiệp. Một sự bất tin vạn sự bất tin, vậy mà ĐCSTQ có thể lừa người hết lần này đến lần khác, bởi vì tà giáo này rất ma mị, biến hóa khôn lường, có tà linh khổng chế nên bản chất vĩnh viễn không đổi, nó cũng rất thích tuyển người có nhan sắc, giọng nói, giọng hát hay để tuyên truyền. Bất cứ thái độ không dứt khoát, thỏa hiệp ở trong tâm đối với tổ chức gian ác này đều mang tai họa cho chính mình, đến lúc tỉnh ra thì đã muộn.

Phong trào Tam Thoái

Sự **sụp đổ** của ĐCSTQ là **tất yếu**, nhất định là sẽ sụp. Nhà sắp sụp xuống nên người ta chạy ra, không ai chống phá và chống cũng không chống được. Tàng Tự Thạch là ý Trời, là cảnh tỉnh cho những người bị lừa bởi thuyết vô Thần, vì không muốn nhiều người lương thiện chịu nạn cùng ĐCSTQ nên báo trước cho ai đã bị lừa làm thành viên tà giáo này và những thành phần cốt lõi, chi nhánh. Một kẻ giết người hàng loạt dẫu trốn được bao nhiêu năm thì vẫn có tội, thiện ác hữu báo! ĐCSTQ còn ác và nguy hiểm hơn cả IS. Ma giáo này phi báng Thần linh, phá mồ mả tổ tiên, ác nghiệp chồng chất, làm thành viên của nó, cùng hội cùng thuyền có phải là sẽ bị tính phần, bị liên lụy, vì một tổ chức không có người tham gia thì không hình thành một tổ chức và nó còn trói buộc số phận với rất nhiều người luowgn thiện bằng cách ép, lừa kết nạp, dù chủ động hay thụ động khi gia nhập Đảng, Đoàn, Đội, họ bị lừa (hứa, thề, cam kết) trung thành với tổ chức. Điều này hết sức bất thường, tương như vô hại nhưng chẳng khác nào hợp đồng giao linh hồn cho tà giáo.

Đảng Đoàn Đội là tổ chức chính trị, gia nhập chính là tham gia chính trị, không gia nhập là không làm chính trị, còn **Tam thoái là vấn đề tâm linh không phải làm chính trị**.

Lời thề trong văn hóa truyền thống cũng là vô cùng thiêng liêng, hễ phát ra là có Trời Đất chứng giám, nên người xưa rất kỵ phát thề. Ngoài ra theo chính giải Thánh Kinh – Khải Huyền khai thị, khi gia nhập ĐCSTQ ở không gian khác bị đánh “ấn thú” vào trán hay tay phải, nhập vào biên tịch của giáo hội Satan. Vì thế, dẫu tự nguyện hay không tự nguyện, dẫu đã quá tuổi hay không còn đóng phí thì theo luật Trời đã thề thì cần có giải thề, đã ký kết thì phải có biểu đạt, đều cần có hành vi biểu đạt thoái xuất. Những việc này đều là việc nghiêm túc có liên quan đến sinh mệnh, tuyệt không phải việc nói cho xong. Xưa nay chỉ có lừa tiền không ai lừa bình an, có những việc nếu xem nhẹ, đa nghi chờ thấy mới tin thì muộn mất.

ĐCSTQ dùng thủ đoạn từ tự tô vẽ, lừa mị cảm tình, dụ dỗ, lôi kéo cho đến ép chỉ tiêu, hù dọa để gia tăng thành viên, còn có thủ đoạn: ai mà xuất sắc mới “được” kết nạp, đã đánh lừa người ta cho rằng Đảng, Đoàn, Đội là tổ chức cao quý. Việc muốn tham gia hay không muốn tham gia một tổ chức nào cũng là thuộc về quyền con người, ai không nguyện ý tham gia nữa thì có thể rút. Điều 20 trong “Tuyên ngôn nhân quyền thế giới” cũng quy định:

1. Mọi người đều có quyền tự do hội họp và lập hội, một cách ôn hòa.
2. Không một ai có thể bị cưỡng bách gia nhập vào một đoàn thể.

Trên thế giới cũng chỉ có tổ chức mafia và ma giáo mới dùng thủ đoạn, lôi kéo, ép người tham gia rồi lại ngăn cản và báo thù người thoái xuất. Người nhà nước hầu như ai cũng chán ghét Đảng này, nhiều người cũng muốn thoái ra nhưng sợ bị trả thù và ảnh hưởng tới cuộc sống. Trời cao từ bi với con người nên cũng không phải là tam thoái tại tổ chức mà là để Trời Đất chứng giám, thoái trên mạng, thậm chí dùng tên thừa nhỏ, hóa danh cũng được tính, chỉ xét nhân tâm, không mất mát gì cả, vì đây chủ yếu không phải lỗi của con người mà là do bị tổ chức này lừa, ép buộc, vì không biết rõ lai lịch của nó, hay vì không gia nhập sẽ dễ trở thành “kẻ thù giai cấp”, khó mà tồn tại nổi trong xã hội đó, nên bắt buộc dĩ đành gia nhập lấy lệ, hình thức như vậy, không hẳn là tự nguyện. ĐCSTQ cũng chỉ là một loại hình thái ý thức gồm có một cái tên, ký hiệu, giáo lý là sách ma quỷ Marx-Lenin, cùng tổ chức, điều lệ, cơ chế hại người,... Không có tà giáo này lãnh đạo, nhà nước vẫn là nhà nước. Một quốc gia không còn Đảng Cộng sản cũng như một người không còn tế bào ung thư, cả nhà đều vui vẻ.

Còn xét về vấn đề lương tâm: Dân tộc Hoa Hạ vẫn tự xưng là Viêm Hoàng tử tôn chứ không phải là dòng dõi con vượn của Darwin hay dòng dõi hậu duệ của Karl Marx - Lê Nin. Một tổ chức đã từng phỉ báng Thần linh, phá lãng Viêm Đế, giết hại người trong dòng họ, ông bà, cha mẹ, hàng xóm, phá hoại văn hóa, truyền tà thuyết muốn hủy diệt dân tộc, cướp đất, móc túi dân nghèo, bắt cóc mồ sống người, mà còn lừa, ép, dụ dỗ thế hệ con cháu gia nhập, kết nạp và phát thề trung thành với tổ chức này thì quả là nham hiểm, độc ác.

Trong “**Viêm Hoàng tử tôn**”:

Viêm: là Viêm đế Thần Nông, theo Tam Hoàng bản kỷ của Tư Mã Trinh, vua Thần Nông dạy dân nông nghiệp, lập chợ giao thương, chữa bệnh,... theo truyền thuyết từ nhỏ vua thông minh, kiên cường chịu khó, giàu lòng nhân ái, thường xuyên giúp đỡ những người xung quanh khi gặp khó khăn, thấy dân bị bệnh ốm, chết vì ăn uống bừa bãi, Thần Nông rất buồn và lặn lội núi rừng tìm thuốc trị bệnh, xem cái gì ăn được và không nên ăn, vì ném cây thuốc mà thường bị trúng độc, nhưng vua có thể dùng thảo dược để giải độc, cuối cùng vua Thần Nông bị chết vì ném phải một loại cỏ độc tính mạnh, phát tác nhanh, có hoa màu vàng tên là “đoạn trường thảo” khiến dân chúng vô cùng thương tiếc, vua để lại cuốn sách “Thần Nông bản thảo kinh”.

Hoàng: là Hoàng đế Hiên Viên, vua để lại cuốn “Hoàng Đế nội kinh”,... nói về mối quan hệ giữa con người và vũ trụ, thuật dưỡng sinh, y thuật, mô tả hệ thống kinh lạc, huyết vị, phương pháp châm cứu,...

Các vua dạy con người làm ăn sinh sống, lễ nhạc, phòng chữa bệnh, tu luyện,... đặt định văn hóa cho con người. Trong các tác phẩm về lịch, y học,... còn có nhiều điều giới khoa học phương Tây chưa thể lý giải.

Diễn biến phong trào tam thoái

Hiện nay, **mỗi ngày** có khoảng **7 vạn người** Trung Quốc làm tam thoái^[8], người người, nhà nhà thoái Đảng, Đoàn, Đội, tam thoái âm thầm, đến đầu tháng 09/2018 đã có hơn 300 triệu người dùng tên thật hoặc hóa danh tuyên bố thoái xuất khỏi tà giáo ĐCSTQ và các tổ chức liên đới (*số liệu thống kê từ 9binh.com*) xóa bỏ lời thề, ký kết, ấn thú, tránh vạ lây, tìm lại lương tâm, quay về với dân tộc, tổ tiên, Thần Phật. Thêm lý do có nhiều người thoái vì thấy Đảng chỉ toàn nói dối, hết hi vọng vào Đảng, hay vì biết Đảng đã từng giết hại ông cha họ, vì không muốn sau này đi gặp Các Mác, hay thoái vì tương lai của Trung Quốc,... Nhiều người cho rằng ngày họ tuyên bố tam thoái là một ngày vô cùng ý nghĩa trong cuộc đời mình. Mọi người tin rằng thoái khỏi tổ chức tà giáo này sẽ có tương lai tươi sáng. Nhiều người ở Việt Nam cũng tuyên bố thoái Đảng, Đoàn, Đội, họ nói "**cứ thoái ra cho chắc**", thoái ra cho tâm hồn thanh thản, ai tam thoái, sống thiện lương, không phải lo âu.

Để đàn áp Pháp Luân Công ĐCSTQ cần nguồn tài lực rất lớn và cần dựa trên dối trá, bưng bít thông tin nếu không sẽ bị người dân tẩy chay. Xưa nay cái gì giả dối thì không tồn tại được lâu, tục ngữ có câu nói “giấy không bọc được lửa”, “cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra”. Tới nay Đảng viên và người dân rất nhiều người đã biết sự thật về tội ác của ĐCSTQ, về vụ tạt thiêu giả, đặc biệt là truyền tay nhau phần mềm *Freerate*^[9], *Ultrasurf*^[10] đột phá “*vạn lý tường lửa*”^[III] khiến “**cái loa**” của ĐCSTQ **mất linh**. Nhiều người khi biết Pháp Luân Công là Phật Pháp và ĐCSTQ đã lừa dối họ, mỗ cấp nội tạng người tu thì niềm tin của họ vào Đảng đã hoàn toàn sụp đổ. Bất chấp áp lực từ chế độ độc tài, nhiều người dân chính nghĩa đã cùng nhau in dấu vân tay ủng hộ đơn kiện Giang Trạch Dân. Nhiều người đã đem đốt hết những thứ liên quan đến búa liềm, Mác-lê,...

Hiện nay, Giang Trạch Dân cùng nhiều quan chức bị kiện khắp trong ngoài nước. Tay chân của Giang Trạch Dân đang lần lượt sa vào vòng lao lý. Nhiều cảnh sát, công an..., cũng biết mình đang bị lừa tham gia vào tội ác này nên đã bỏ việc để tránh hậu họa hay chỉ làm lấy lệ, nhiều người có cơ hội ra nước ngoài là không quay trở lại, nhiều người được học viên giúp đỡ đã bước vào tu luyện Pháp Luân Công, chỉ còn một bộ phận của tập đoàn Giang Trạch Dân vì đam mê lao mà phải theo lao, đang sống những tháng ngày thấp thỏm lo âu. Thêm vào đó khắp thế giới hiện nay đang lên án ĐCSTQ vì vậy ĐCSTQ đã dần trở nên bất lực.

Nhờ xem “**Cửu Bình**” người dân nhận ra bản chất của ĐCSTQ, tìm về truyền thống, cả nhà, cả làng, khắp nơi cả nước thoái Đảng, Đoàn, Đội, nhận ra và dứt trừ văn hóa ma truyền, tự cứu lấy mình, cũng là lối thoát của dân tộc Trung Quốc mà không ai tổn thương.

ĐCSTQ dùng kinh tế để ràng buộc về đạo đức, khiến nhiều nơi làm ngơ, hùa theo. Nếu ai không tỉnh táo mà chạy theo lợi ích trước mắt, bị lôi kéo trở thành đồng lõa với tội ác của ĐCSTQ thì điều đánh mất sẽ là mất tất cả. Giang Trạch Dân độc ác, tàn bạo kết hợp với bộ máy tà ác ĐCSTQ đã đánh giá quá thấp sức mạnh tinh thần. ĐCSTQ tà ác xưa nay bức hại ai chỉ mấy hôm là hết, nhưng không may là lần này nó đã bức hại phải người tu luyện Phật Pháp. ĐCSTQ trù tính tiêu diệt Pháp Luân Công trong 3 tháng, đến nay đã 18 năm, Pháp Luân Công vẫn là Pháp Luân Công, không oán không hận và hồng truyền khắp thế giới, còn ĐCSTQ đã tự hủy diệt mình, hiện đang tan rã với tốc độ mau chóng, thì không lẽ gì còn muốn đi hại người khác, xui khiến, ép buộc nước khác vào hùa để người làm công vụ, dân chúng ở nước khác chịu tội cùng chúng.

[III] “*Vạn lý tường lửa*” là hệ thống kiểm duyệt internet của ĐCSTQ, được cho là tốn kém và chặt chẽ nhất thế giới với mục đích ngăn chặn sự thật. Nhiều người không biết internet bị kiểm duyệt vì kết quả tìm kiếm không được hiển thị. *Freerate* và *Ultrasurf* là hai phần mềm miễn phí có thể đột phá hệ thống này, là một trong những phần mềm nhất định không thể thiếu với mỗi người dùng máy tính dưới các chế độ kiểm duyệt internet để tiếp cận với sự thật, không bị lừa dối. Link tải về xin được gửi dưới phụ lục.

Lời Kết

Trong quá khứ, cuộc sống con người không giống như ĐCSTQ bôi bác, tuyên truyền, là *người bóc lột người* hay *độc tài, phong kiến lạc hậu, ngu muội mê tín*. Những điểm xấu trong xã hội thời xưa, thời nào cũng có, nhưng chỉ chiếm phần nhỏ, ĐCSTQ nhắm vào đó mà phóng đại lên rồi chụp cho văn hóa truyền thống. Giống như một vườn hoa đào nở, người bình thường ngắm hoa, còn ĐCSTQ thì ngắm sâu. Cái thực sự xấu là văn hóa Đảng ngoại lai, mang ra thế giới là bị người ta chê cười. Còn cái gọi là “phát triển” theo tử tưởng của Mác-Le là “xây cho nhà cao mãi”, “sản lượng năm sau cao hơn năm trước”,... chứ không cần biết môi trường sống thế nào, đời sống tinh thần ra sao, thế hệ sau đi về đâu.

Tại Trung Hoa từng có nhiều triều đại hoàng kim, như triều đại nhà Đường. Thời Trinh Quán chi trị, vua Đường Thái Tông tôn kính Phật Pháp, hòa bình hữu hảo với quốc gia 5 châu, triều đình trọng nhân tài như khát nước, lấy dân làm gốc, chuẩn mực đạo đức xã hội cao, đêm không khóa cửa không cần lo lắng, nhà tù như bỏ không, người người tôn kính Trời Đất, Thần linh, sống hòa hợp với thiên nhiên, mùa màng bội thu, thương mại sầm uất nổi tiếng với con đường tơ lụa và kinh đô Trường An, người dân giàu có, ấm no hạnh phúc, phúc lộc đầy đủ, người người quý mến nhau, đi xa đói có người mời ăn. Không khí trong lành, sông nước trong xanh. Đời sống tinh thần phong phú, vô ưu vô lo, tự do tự tại với mây trắng, chim trời. Âm nhạc, thi ca, hội họa, thư pháp, kiến trúc, thiên văn, y học, thời trang,... đều là đạt tới đỉnh cao (Đường Tăng, Lý Bạch, Đỗ Phủ, danh y Tôn Tư Mạc, Trương Quả Lão,... cũng là sống, xuất hiện trong triều đại nhà Đường), về quan niệm triết học, khoa học là “Thiên nhân hợp nhất”, vật chất vận động trong ngũ hành, sinh diệt tự nhiên.

Hàng ngàn năm qua người xưa đã để lại cho thế hệ sau môi trường sống trong lành và xã hội nhân ái, giàu đạo đức, một hai trăm năm trở lại đây dưới sự chỉ đạo tư tưởng của *vô Thần luận - duy vật luận - triết học đấu tranh - thuyết tiến hóa*, bây giờ người ta để lại cho thế hệ sau những bãi rác, chất độc, sông biển, không khí ô nhiễm cùng một xã hội bất an, văn hóa điêu linh, cuộc sống con người tâm phiến ý loạn, trăm bệnh quần thân, luôn phải lo kinh tế, tỷ lệ ly hôn, vô sinh, tai nạn giao thông,... ở mức báo động, thiên tai nhân họa liên miên,... “phát triển” tiếp nữa, không quá mấy chục năm nữa thế hệ sau sẽ không biết ra sao.

Nhiều người trên thế giới nói rằng trong lúc đạo đức thế gian ngày một xuống dốc, khắp nơi khủng hoảng bốn bề tường chùng không có lối thoát, sự xuất hiện của Pháp Luân Đại Pháp hồng truyền khắp thế giới quả là kỳ tích, xua tan đi đêm dài, mang lại hi vọng cho thế giới, mở ra một tương lai tươi sáng, thái bình thịnh trị. Chúng ta đang sống trong một thời kỳ đặc biệt. Tới hôm nay, cuối nhiều dự ngôn đều không hẹn mà gặp, xem và hiểu để biết con đường nhân sinh tiếp theo nên đi thế nào, tiến vào tương lai tươi sáng, không cô phụ tâm nguyện người xưa gửi gắm, đều là có liên quan trọng đại đến vận mệnh mỗi người.

“Đông tây vô sự Nam thành quốc gia”

(Sám Trạng Trình, NXB Mai Lĩnh 1939)

*“Hiền không rơi mắt
Thiên hạ một nhà
Không danh không đức
Chối lợi Trung Hoa”*

*“Số điểm hoa mai trời đất là xuân,
Muốn biết Bác Phục hỏi nguyên nhân xưa.
Trong hoàn vũ tự hưởng ngày thái bình,
Bốn biển là nhà hỏi ai chủ khách”*

(Mã Tiên Khóa-Gia Cát Lượng, tạm dịch) (Mai Hoa Thi-dự ngôn thời Tông, tạm dịch)

Dân tộc Việt là một trong những dân tộc có lịch sử lâu đời nhất trong nền văn minh nhân loại lần này. Việt Nam vốn là mảnh đất địa linh, người Việt Nam là dòng dõi Thần Nông, giỏi làm ruộng, thông minh, nhân nghĩa. Dân tộc Việt Nam từ ngàn xưa đều kính ngưỡng Thần linh. Từ dòng dõi của Thần Nông đại đế là vua Kinh Dương Vương, đến Lạc Long Quân, rồi các vua Hùng đều là tín ngưỡng vào Thần, cho đến các thời kỳ tiếp theo và đến các triều đại Đinh, Lê, Lý, Trần từ vua chúa, quan lại cho đến thần dân đều kính ngưỡng Phật Pháp, đó cũng đúng là cái phúc thật hồng đại của dân tộc Việt, và triều đại nào cũng đều vẻ vang. Chỉ cho đến thời nay mới có người nói vô Thần, “mê tín”, không tin nữa, nhưng thẳm sâu trong tâm linh mỗi người dân Việt Nam đều có niềm tin vào ông Trời, ông Bụt, tin vào Thiện ác hữu báo, trong tâm đều đã được gieo mầm những hạt giống thiện lương, nhân nghĩa. Các di tích tín ngưỡng thờ cúng Thần Đất, Thần Nông từ ngàn xưa vẫn còn đến ngày nay như Đàn Xã Tắc mới được phát hiện ở Ô Chợ Dừa, Hà Nội có lẽ cũng là lời nhắc nhở chúng ta nhớ về nguồn cội. Dân tộc Việt Nam được tin là một dân tộc được Thần bảo hộ. Thần Phật có lẽ vẫn đang quan sát và tìm cách che chở, dẫn đường chỉ lối.

Pháp Luân Đại Pháp là Phật Pháp, là phúc âm cho tất cả mọi người, thành tâm niệm Phật gia 9 chữ chân ngôn dưới đây sẽ đang thấy trong tâm được bình an..., người hằng ngày sống tốt gặp khi hoạn nạn **thành tâm niệm** thì có thể sẽ **tai qua nạn khỏi**.

Người gửi thư

Đào Ngọc Tú

Trong thư có tham khảo và sử dụng thông tin từ **9binh.com**, **Chanhkien.org**, **Minhhue.net...** nhiều thông tin khác cũng là phổ biến mọi người tự có thể tra cứu, tôi chủ yếu là thu thập, tổng hợp và gửi tới quý ông/bà, cô/bác, anh/chị, các bạn để tiện theo dõi, tham khảo. Thư đến đây mọi việc cơ bản cũng đã rõ ràng, còn mỗi chúng ta hôm nay cũng là một phần trong câu chuyện này. Kỳ thực thư này không phải ngẫu nhiên hi vọng có thể gửi tới tất cả mọi người, thành tâm mong ai đọc xong gặp nhiều điều tốt lành, may mắn trong cuộc sống, nếu nơi nào không có internet mong ai đó in ra gửi mọi người, còn có điều gì sơ xuất, thiếu sót, mong người đọc rộng lòng cảm thông và góp ý.

Các góp ý xin vui lòng gửi về email: ynghiacuasinhmenh@gmail.com

Nội dung thư có thể hoàn thiện hơn trong tương lai, bản cuối lưu tại: <https://goo.gl/4Rmy55>

Phụ lục:

- [1] Trang web chính giới thiệu Pháp Luân Công <http://vi.falundafa.org>
 - [2] Thông tin theo Sách Thu Hoạch Đắm Máu - Điều tra về mô cấp nội tạng của ĐCSTQ tác giả David Kilgour & David Matas;
 - [3] Cửu Bình 6, lời mở đầu; [4] Cửu Bình 2, mục III.4; [5] Cửu Bình 9, mục V.8;
 - [6] Trang thông tin chính đưa tin về cuộc bức hại Pháp Luân Công <http://vn.minghui.org>
 - [7] Tác phẩm Marx and Satan, Richard Wurmbrand bản tiếng anh tháng 12 năm 1986: http://www.hourofthetime.com/1-LF/Hour_Of_The_Time_08122012-Marx_and_Satan.pdf
 - [8] **Tam thoái tại trang** <http://9binh.com/other/huong-dan-tam-thoai.html> 🙏
 - [9] Phần mềm vượt tường lửa *Freerate*: <http://dongtaiwang.com/loc/download.en.php>
 - [10] **Phần mềm vượt tường lửa** *Ultrasurf*: <https://ultrasurf.us/>
- Tải phần mềm *Freerate*, *Ultrasurf* link Mediafire (cả 2 phần mềm):
<http://www.mediafire.com/file/4y6khgzrckx25cxp/TudoThongTin.rar>
- Sách **Cửu Bình**: *9binh.com*, Video **Cửu Bình** youtube: *cửu bình* <https://goo.gl/BeZNwb>

Mã QR (tải ứng dụng quét mã QR trên smartphone để quét)

Chuyển Pháp Luân
38 thứ tiếng

Sách Cửu Bình
33 thứ tiếng, giải nhất của
hiệp hội nhà báo Mỹ - Á năm 2005

Video Cửu Bình

Hoàn thiện lần cuối:
11.09.2018